

MINISTERUL EDUCAȚIEI

RELIGIE

CULTUL PENTICOSTAL

CLASA a VII-a

Gheorghe Cătană
Speranța Doina Cătană
Samuel-Florin Bîrle
Carmen Marici
Andrei Varasciuc

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

Acest manual este proprietatea Ministerului Educației.

Acest manual școlar este aprobat prin Ordinul de ministru nr. 5420/04.07.2024 și este realizat în conformitate cu Programa școlară, aprobată prin Ordinul ministrului educației naționale nr. 3393/28.02.2017.

numărul **119** număr unic de telefon la nivel național pentru cazurile de abuz împotriva copiilor

116.111 - numărul de telefon de asistență pentru copii

MINISTERUL EDUCAȚIEI

GHEORGHE CĂȚANĂ (Coord.)

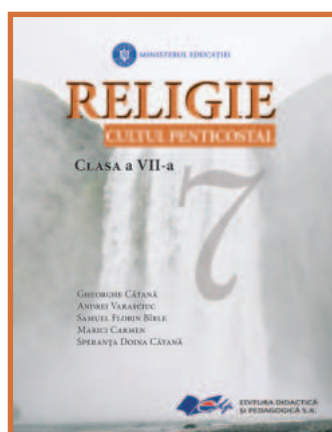
ANDREI VARASCIUC
SAMUEL FLORIN BÎRLE

CARMEN MARICI
SPERAȚA-DOINA CĂȚANĂ

RELIGIE

CULTUL PENTICOSTAL

CLASA a VII-a

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ

Prezentul manual are Avizul nr. 52 din 15.01.2024 al Cultului Creștin Penticostal - Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România: președinte - pastor Ioan Filip, coordonator al Departamentului de Învățământ - pastor Simion Bumar, conform Metodologiei nr. 377 din 14.06.2017.

ACEST MANUAL A FOST FOLOSIT DE:						
Anul	Numele elevului care a primit manualul	Clasa	Școala	Anul școlar	Starea manualului*	
					la primire	la returnare
1.						
2.						
3.						
4.						

*Starea manualului se va înscrie folosind termenii: nou, bun, îngrijit, nesatisfăcător, deteriorat.
Cadrele didactice vor verifica dacă numele elevului este scris corect.
Elevii nu trebuie să facă niciun fel de însemnări pe manual.

© E.D.P. 2024. Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Didactice și Pedagogice, București. Orice preluare, parțială sau integrală, a textului sau a materialului grafic din această lucrare se face numai cu acordul scris al editurii.

© Gheorghe Cătană, Andrei Varasciuc, Samuel Florin Bîrle, Carmen Marici, Speranța-Doina Cătană

Referenți: Lector univ. dr. Vasile Romulus Ganea - Institutul Teologic Penticostal din București
Prof. dr. Liana Lăcrămioara Grigoraș - Liceul Teologic Penticostal Logos, Timișoara

EDITURA DIDACTICĂ ȘI PEDAGOGICĂ S.A.

Str. Spiru Haret nr. 12, sector 1, cod 010176, București

Tel. 021.315.38.20

Tel./fax: 021.312.28.85

e-mail: office@edituradp.ro

web: www.edituradp.ro

Librăria E.D.P.: Str. Gen. Berthelot nr. 28-30, sector 1

Coordonator: Gheorghe Cătană

Redactor: Andrei Varasciuc

Tehnoredactor: Andrei Varasciuc

„Tatăl nostru care ești în ceruri!
Sfintească-se Numele Tău;
vie Împărăția Ta;
facă-se voia Ta,
precum în cer și pe pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele
dă-ne-o nouă astăzi
și ne iartă nouă
greșelile noastre,
precum și noi iertăm
greșiților noștri
și nu ne duce în ispită,
ci izbăvește-ne de cel rău.
Căci a Ta este împărăția
și puterea și slava în veci.
Amin!”

CUPRINS

Competențe generale și competențe specifice	5
Ghid de utilizare a manualului	6
Să ne amintim din clasa a VI-a	9
EVALUARE INIȚIALĂ	10
DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ OMULUI	11
Duhul Sfânt în Vechiul Testament	12
Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime	16
Lucrarea Duhului Sfânt în biserica primară	21
Lucrarea Duhului Sfânt în viața omului	24
Darurile Duhului Sfânt	28
RECAPITULARE	33
EVALUARE	35
IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI RĂSPUNSUL OMULUI	37
Biserica primară	38
Biserica în istorie	43
Biserica – adunarea celor credincioși; actele de cult	49
Marile religii ale lumii	53
Creștinismul la români	58
Mișcarea penticostală din România	63
RECAPITULARE	67
EVALUARE	68
VIAȚA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII	69
Dragostea, bucuria, pacea	70
Îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine	75
Credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor	78
RECAPITULARE	83
EVALUARE	84
VIAȚA COMUNITĂȚII ȘI SĂRBĂTORILE CREȘTINE	85
Nașterea Domnului Isus	86
Botezul Domnului	90
Învierea Domnului	94
Înălțarea Domnului	98
Pogorârea Duhului Sfânt	101
RECAPITULARE	104
EVALUARE	105
RECAPITULARE FINALĂ	106
EVALUARE FINALĂ	108

COMPETENȚE GENERALE

ȘI

COMPETENȚE SPECIFICE

1. Utilizarea conceptelor specifice religiei proprii, în conexiune cu diferite manifestări ale credinței

- 1.1. Analizarea manifestării lucrării Duhului Sfânt în viața Bisericii și în devenirea spirituală a omului, pe baza unor texte religioase
- 1.2. Compararea unor modalități diverse de manifestare a vieții religioase sau a unor aspecte de învățătură religioasă
- 1.3. Analizarea unui mesaj moral-religios, comunicat în forme variate (literatură, artă)

2. Manifestarea unui comportament moral, în viața personală și în societate, în acord cu valorile religioase

- 2.1. Identificarea de repere și modele dezirabile din punct de vedere religios, în plan personal și social
- 2.2. Formularea unor opinii personale privind aplicarea normelor moral-religioase în viața personală și a grupurilor de apartenență, în relație cu normele civice

3. Raportarea experiențelor din viața de zi cu zi la principiile religioase, cu respectarea identității și diversității religioase

- 3.1. Argumentarea importanței respectului pentru diversitate și a comunicării între persoane/grupuri
- 3.2. Manifestarea reflecției critice față de responsabilități asumate în viața proprie și a comunității, prin raportarea la valori moral-religioase
- 3.3. Argumentarea importanței participării fiecărei persoane la viața spirituală a comunității, ca membru activ al acesteia

GHID DE UTILIZARE A MANUALULUI

TITLUL LECȚIEI,
conform programei școlare

DUHUL SFÂNT ÎN VECHIUL TESTAMENT

DENUMIREA DOMENIULUI din programa școlară

TEXTUL LECȚIEI, conținut ce cuprinde informații necesare pentru dezvoltarea lecției din perspectiva competențelor specifice

DUHUL SFÂNT LA CREAȚIUNE
Duhul Sfânt a fost prezent și a contribuit la creația lumii văzute și nevăzute. Tot ceea ce există pe pământ este un rezultat al actualui creator al lui Dumnezeu și implică al Duhului Sfânt.

O implicare directă a Duhului Sfânt, împreună cu Tatăl și Fiul, este în crearea pământului (Geneza 1:1). Duhul Sfânt se mișcă pe deasupra apelor și a creat armonios pământul care era la început pustiu și gol. În acea stare inițială, Dumnezeu a făcut ordine, separând lumina de întineric, apele de sus (cerul) de apele de jos (mările), uscătul de mări etc.

Duhul Sfânt a participat la crearea lumii animale. Vorbind despre viziunile pământului, autorul Psalmului 104 face referire la apariția lor pe pământ, în urma suflării prin care Dumnezeu le-a întocmit și care a dus la înnoirea pământului: „Îți trimiți Tu suflarea; ele sunt albitre și înnobilești astfel față pământului” (versetul 30).

În cea de-a șasea zi a creației, Duhul Sfânt a participat activ la crearea omului. Omul a fost întocmit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În Geneza 2:7 este descris procesul facerii omului, care a primit suflarea din partea Duhului: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflarea de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”.

VERSET din BIBLIE: corelat cu tema lecției, cu rol de memorat / brainstorming

IMAGINE/HARTĂ, sugestivă pentru tema lecției / reprezentare grafică a vremii biblice

SĂ EXPLORĂM: cerințe explorative și de reflecție pentru consolidarea noilor cunoștințe

Să explorăm

1. Numește cele trei etape diferite din Vechiul Testament în care Duhul Sfânt a fost prezent și activ.
2. Precizează care a fost rolul Duhului Sfânt în creație.
3. Menționează felul în care Duhul Sfânt s-a implicat în viața oamenilor înainte de Potop.
4. Numește cel puțin 3 personaje din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul Sfânt.

Vocabular

DESĂVÂRSIT = perfect, deplin, complet, absolut.

REVELAȚIE = actul prin care se descoperă sau se face cunoscut Dumnezeu.

VOCABULAR: explicarea și definirea termenilor noi din lecție, conform DEX și a dicționarului biblic

APROFUNDARE: exerciții în vederea dobândirii competențelor specifice și a corelării noilor cunoștințe cu cele însușite anterior

Aprofundare

- 1. Personal de la versetul**
„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflarea de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7)
- În răspuns la următoarele cerințe:**
- a. Precizează implicarea Duhului Sfânt în crearea omului.
 - b. Descrie valoarea omului, ca unică ființă creată cu suflarea de viață a lui Dumnezeu.
 - c. Explică legătura cu versetul... În El avem viața, mișcarea și ființa... (Faptele 17:28).

3 Verset de memorat
Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață. Iov 33:4

VERSET DE MEMORAT: verset cheie din Biblie ce se propune elevilor pentru a fi învățat pe de rost

RELAȚIA CU BIBLIA: exercițiu propus pentru dezvoltarea deprinderii de a folosi Sfânta Scriptură

Relația cu Biblia

Alege un om din Vechiul Testament în viața căruia a lucrat Duhul Sfânt și analizează-l după următoarele indicații:

RECAPITULARE

1. Numele scrișoarei pătrășilor în dreptul scrișoarei de sus pe jos

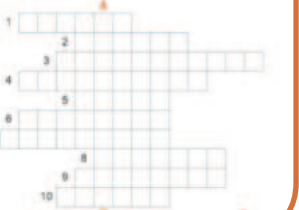
- a. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt.
- b. Descoperirea de Sine a lui Dumnezeu.
- c. Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt.
- d. Instituție fondată la Cincizecime.
- e. Ne-evrei, popoare care nu sunt din neamul evreiesc.
- f. Conducători din Biserica Primară, predicatori și misionari împunătoriciți de Duhul Sfânt.
- g. Biserica din primele secole.
- h. Lucrarea de regenerare a Duhului Sfânt prin care omul primește o nouă identitate.
- i. Lucrarea Duhului de umplere a credinciosului cu Duhul Sfânt, scufundare în Duhul.
- j. Denumire dată darurilor Duhului Sfânt.

Alege din lista următoarele cuvinte:

2. Rezolvă rebusul și vei descoperi pe verticală numele din Duhului Sfânt:

1. Duhul Sfânt este una dintre Persoanele Sfinte.
2. În Vechiul Testament, Duhul Sfânt a lucrat în viața unor _____.
3. Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt se numește _____.
4. Apostolii au predicat _____, adică Vestea Bună a mântuirii.
5. Unul dintre cei mai mari apostoli a fost _____.
6. Lucrarea Duhului Sfânt prin care omul ajunge să regretre păcatele făcute se numește _____.
7. Lucrarea Duhului Sfânt care durează toată viața creștinului și prin care omul se aseamănă tot mai mult lui Dumnezeu se numește _____.
8. Trecuți noștri este _____ Duhului Sfânt.
9. La Cincizecime, ucenicii au fost _____ cu Duhul Sfânt.
10. Înzestrările supranaturale date de Duhul Sfânt credincioșilor spre zidirea bisericii se numesc _____.

RECAPITULARE: exerciții și activități practice de recapitulare a conținuturilor învățate în cadrul unui domeniu de învățare

POEZIE: versuri ce pot fi memorate de elevi cu rolul didactic de consolidare a cunoștințelor asimilate

POEZIE

CERURILE AU PICURAT

Când cerurile-au picurat din slavă,
Pământul mărturia lui și-a dat.
Când norii au plouat neprihănit,
Ascultă glasul Celui Preaînalt:

„Eu șterg fărădelegile ca norul,
Ca ceața șterg păcatul și îl uit;
Întoarce-te, că Eu sunt Făcătorul!
Eu te-am răscumpărat prin Fiul Sfânt.

Căci voi turna peste pământuri ape
Și râuri pe pământul însetat.
Turna-voi Duhul Meu pe-acel ce crede,
Va fi copilul binecuvântat.

Vor răsări ca firele de iarbă,
Ca sălcile lângă pâraie reci.
Așa vorbeshi Cel Dintâi și Urmă,
Acel ce-I Dumnezeu în vechi de veci!

Va zice unul „eu al Domnului sunt”,
Un altul s-a numi chiar Israel.
Iar altul se va scrie cu-a sa mână:
„Al Domnului sunt și-L slujesc pe El”.

Simion Bazdaga,
vol. Sărbători mântuirii noastre

ACTIVITATE PE GRUPE:

activitate didactică propusă pentru a se desfășura prin împărțirea clasei în grupe

PORTOFOLIU:

activități didactice individuale ce pot fi desfășurate de elevi în timpul liber

EVALUARE:

exerciții și activități practice de evaluare a cunoștințelor asimilate într-un domeniu de învățare

Activitate pe grupe

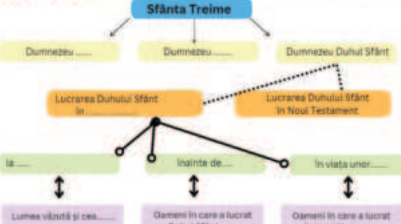
Se împarte clasa în șase grupe. Fiecare grup va avea de completat un rând din tabelul de mai jos, după exemplul dat.

1. Se distribuie responsabilitățile fiecărui elev din grup:
 - a. Căutarea referinței biblice în Biblie
 - b. Numirea personajului biblic din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul lui Dumnezeu
 - c. Citirea contextului biblic și observarea felului în care Dumnezeu a lucrat în viața și prin acest personaj biblic
 - d. Menționarea felului în care personajul a răspuns chemării/ lucrării Duhului Sfânt în viața sa.
3. Fiecare grup prezintă clasei observațiile făcute;
4. Fiecare elev completează tabelul în caiet.

Grup	VERSET	PERSONAJ / descriere	LUCRAREA DUHULUI SFÂNT	ATTITUDINEA PERSONAJULUI FAȚĂ DE DUMNEZEU
model	Geneza 41:38	Iosif / patriarh	Duhul lui Dumnezeu îl descoperă lui Iosif interpretarea viselor	Iosif a dat înțelegerea deodată de ascultare, supunere, smerenie față de Dumnezeu
1.	Numeri 27:18, 19			
2.	Judecatori 3:10			
3.	Judecatori 13:24, 25; 14:6			
4.	1 Samuel 10:9, 10			
5.	2 Samuel 23:1-2			
6.	Ezechiel 21-3			

PORTOFOLIU

Realizează schița pe o planșă și completează corespunzător:

EVALUARE

1. Alege răspunsul corect!

1. Cine a recunoscut că în Ioșifera Duhului Dumnezeu?
- a. frații lui
 - b. tatăl lui
 - c. Faraon
2. Darurile Duhului Sfânt sunt date pentru:
- a. a arăta nivelul de spiritualitate al creștinului
 - b. folosul personal al celui care are darul
 - c. folosul celui din Biserica

3. Iisus a promis înainte de înălțarea Sa că va trimite _____ Sfânt:

- a. Mângâietor
 - b. Mărturisitor
 - c. Mântuitor
4. Sfântul este:
- a. încheiată în momentul botezului cu Duhul Sfânt
 - b. un proces ce durează toată viața
 - c. încheiată în momentul nașterii din nou

5. Identifică persoana biblică de care este vorba:

Domnul Dumnezeu a suflat în năzi seclare de viața și omului s-a făcut un _____ viu. Apostolul _____ a predicat multă vreme în zana pogorării Duhului Sfânt, mărturisind despre Iisus. Cele patru lucrări ale Duhului Sfânt în viața omului sunt: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și _____.

În I Corinteni 12, Pavel prezintă un număr de _____ daruri spirituale.

6. Numerează și A pune în ordine și cu B pentru: Iosif / interpretarea viselor

- _____ Duhul Sfânt s-a pogorât peste ucenici în timpul sărbătorii Pastelui.
- _____ În cadrul Bisericii Creștine, toți credincioșii se bucură de prezența Duhului Sfânt.
- _____ Duhul Sfânt nu a fost prezis de niciun profet din Vechiul Testament.
- _____ Biserica Primară creștea numeric prin ajutorul Duhului Sfânt.
- _____ Omul se poate pocăi de păcatele lui fără lucrarea izmăntărică a Duhului Sfânt.
- _____ Darurile Duhului Sfânt sînt talentele noastre naturale, pe care le primim de la naștere.

7. Asociază tipul de activitate cu termenul din lista din dreapta:

- Iosif
- Noe și familia lui
- Ștefan
- Cincizecime
- Nicodim
- Primerul martir creștin
- Nașterea din nou
- Profeție despre lucrarea Duhului Sfânt
- 'Singurii salvați'
- Nașterea Bisericii Primare

8. Pe baza textului și a cunoștințelor tale completează: Iosif / interpretarea viselor

Cuvîntul Tău este adeseori, _____, înzestrare la nașterea din nou.

- a. Definiște termenul de sfințire.
- b. Menționează modalitatea precizată în text prin care noi, credincioșii, putem fi sfințiți.
- c. Precizează o altă modalitate prin care putem ajunge la sfințire.

Cuvânt înainte

Fiecare adolescent poate avea informații despre Dumnezeu, însă mai important este să-L cunoști într-un mod personal. Dumnezeu se prezintă în trei persoane: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfânt.

În clasa a V-a am învățat despre Dumnezeu-Tatăl, iar în clasa a VI-a despre Dumnezeu-Fiul. În acest an școlar, găsindu-ne în clasa a VII-a, vom afla mai multe lucruri despre Duhul Sfânt, cea de a treia persoană a Sfintei Treimi.

Dumnezeu - Duhul Sfânt S-a făcut cunoscut omului încă din vechime. A fost prezent la creație, într-un mod deosebit la crearea omului și a descoperit voia Sa prin mulți oameni din Vechiul Testament.

După înălțarea la cer a Domnului Isus Hristos, în Ziua Cincizecimii, peste ucenicii de la Ierusalim s-a coborât Duhul Sfânt într-un mod cu totul special. Astfel a luat naștere Biserica, un organism viu, care s-a dezvoltat și trăiește prin Duhul Sfânt. În viața fiecărui om, Duhul face o lucrare deosebită, iar în biserică se manifestă prin darurile Sale.

Biserica născută în Ziua Cincizecimii a continuat să se dezvolte de-a lungul istoriei, răspândindu-se pe tot pământul.

Duhul Sfânt, în viața creștinului, produce roade care sunt de folos atât pentru viața personală, cât și pentru comunitatea celor credincioși și societate.

Ca în clasele de până acum, se alocă un capitol special Sărbătorilor Creștine, care marchează principalele momente din viața Mântuitorului Hristos și a Bisericii Sale.

Aplicațiile, informațiile suplimentare, exercițiile, poeziile și cântecele aflate pe paginile acestui manual, contribuie la aprofundarea cunoștințelor dobândite și la fixarea acestora. Credem că va fi o plăcere pentru voi să aflați în orele de Religie Penticostală din acest an școlar toate cele de mai sus, precum și multe altele, care, cu siguranță vor fi de folos sufletului vostru.

Vă dorim binecuvântarea Domnului și călăuzirea Duhului Sfânt spre folosul vostru veșnic.

SĂ NE AMINTIM DIN CLASA A VI-A

1. Isus a venit pe pământ: s-a născut, a crescut, a murit și a înviat pentru că ne-a iubit. Unește evenimentele cu locul corespunzător. Identifică cele trei părți ale Țării Sfinte.

The map shows the Holy Land with the following regions and cities labeled: Galileia (Galilee), Samaria, and Iudeea (Judea). Cities include Capernaum, Betsaida, Cana, Nazaret, Nain, Ierihon, IERUSALIM, Betleem, and Betania. Bodies of water include Marea Mediterană (Mediterranean Sea), Marea Tiberiadei (Sea of Galilee), and Marea Moartă (Dead Sea). The râul Iordan (Jordan River) is also shown. A scale bar indicates 20 km.

Events listed in text boxes with location pins:

- Nașterea lui Isus (Birth of Jesus)
- Copilăria lui Isus (Childhood of Jesus)
- Învierea lui Lazăr (Resurrection of Lazarus)
- Judecata și răstignirea (Trial and Crucifixion)
- Prima minune a lui Isus (First miracle of Jesus)
- Botezul lui Isus (Baptism of Jesus)
- Învierea fiului unei văduve (Resurrection of the widow's son)
- Potolirea furtunii (Calming of the storm)

2. Isus, Fiul lui Dumnezeu, Și-a arătat dragostea față de noi, oamenii. Noi, la rândul nostru, îi răspundem prin recunoștință, mărturisirea despre ajutorul primit de la El și dorința de schimbare a vieții. Completează spațiile libere, folosind cuvintele de mai jos.

Dumnezeu ne face mult bine iar noi trebuie să Îi fim _____. Un exemplu de mulțumire din Biblie este leprosul _____. De fiecare dată când Dumnezeu ne ajută, noi trebuie să mărturisim și altora despre _____ primit. Când orbul a fost _____ de Isus, el a spus tuturor despre Isus. Prin întreaga noastră viață putem arăta că Îl iubim pe Dumnezeu. Vameșul care s-a întâlnit cu Isus și a dorit să-și schimbe viața s-a numit _____. Și Pavel a fost transformat de Dumnezeu dintr-un prigonitor într-un mare _____ al lui Hristos.

VINDECAT

AJUTORUL

RECUNOSCĂTORI

APOSTOL

SAMARITEAN

ZACHEU

EVALUARE INIȚIALĂ

1. Completează spațiile libere:

- Cele trei regiuni ale Țării Sfinte, pe vremea Domnului au fost: _____, _____ și _____.
- Pe vremea Domnului Isus, Țara Sfântă era sub ocupație _____.
- Părinții Domnului Isus au fost _____ și _____.
- Locul în care s-a născut Domnul Isus a fost _____.

2. Scrie în dreptul fiecărui enunț de mai jos **A** pentru *Adevărat* și **F** pentru *Fals*:

- ___ Minunile pe care le-a făcut Domnul Isus sunt o dovadă a Dumnezeirii Sale.
- ___ Învierea fiicei lui Iair este o minune asupra naturii.
- ___ Din cei zece leproși, doar doi s-au întors la Isus Hristos pentru a-I mulțumi.
- ___ Zacheu nu l-a primit pe Domnul Isus în casa lui, dar l-a primit în inimă.

3. Asociază în mod corespunzător cuvintele din cele două coloane:

- A.** Înălțarea Domnului Isus
- B.** Nașterea Domnului Isus
- C.** Botezul Domnului Isus
- D.** Pogorârea Duhului Sfânt

- a.** a fost vestită de îngerul Gavril
- b.** a avut loc la 40 de zile după înviere
- c.** a avut loc la Ierusalim
- d.** a avut loc la vârsta de 30 de ani

4. Rezolvă următoarele cerințe:

- Explică de câte feluri sunt rugăciunile, după scopul pentru care sunt rostite.
- Precizează numele a trei personaje biblice care s-au remarcat prin viața lor de rugăciune.
- Menționează o pildă despre iertare și una despre milostenie.
- Explică pe scurt ce semnificație are termenul „har”.
- Precizează trei pilde care vorbesc despre „Împărăția Cerurilor”.

BAREM:

- Subiectul 1:** 20 puncte (5 puncteX4)
- Subiectul 2:** 20 puncte (5 puncteX4)
- Subiectul 3:** 20 puncte (5 puncteX4)
- Subiectul 4:** 30 puncte (6 puncteX5)
- Din oficiu:** 10 puncte

DUMNEZEU SE FACE CUNOSCUȚ OMULUI

- DUHUL SFÂNT ÎN VECHIUL TESTAMENT
- POGORÂREA DUHULUI SFÂNT LA CINCIZECIME
- LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN BISERICA PRIMARĂ
- LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN VIAȚA OMULUI
- DARURILE DUHULUI SFÂNT

DUHUL SFÂNT ÎN VECHIUL TESTAMENT

Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor. Geneza 1:2

Sfânta Treime este formată din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care sunt unite în chip desăvârșit, dar au individualități diferite. Duhul Sfânt este una din cele trei Persoane ale Sfintei Treimi, respectiv ale Dumnezeirii. Cu toate acestea, nu trebuie să credem că avem mai mulți dumnezei, ci Unul singur (Romani 3:30). Creștinismul este credința într-un singur Dumnezeu, fiind cea mai importantă Persoană din Univers. Biblia ne învață că „în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Fapte 17:28). Existența noastră depinde de El.

Fiecare Persoană care formează Sfânta Treime a avut o contribuție specială în istoria umanității. Citind Vechiul Testament, putem observa că Duhul Sfânt a fost prezent în cel puțin trei etape diferite: la creație, în perioada de dinainte de potop și în viața unor bărbați credincioși care au trăit în vechime.

DUHUL SFÂNT LA CREAȚIUNE

Duhul Sfânt a fost prezent și a contribuit la creația lumii văzute și nevăzute. Tot ceea ce există pe pământ este un rezultat al actului creator al lui Dumnezeu și implicit al Duhului Sfânt.

O implicare directă a Duhului Sfânt, împreună cu Tatăl și Fiul, este în crearea pământului (Geneza 1:1). Duhul Sfânt se mișca pe deasupra apelor și a creat armonios pământul care era la început pustiu și gol. În acea stare inițială, Dumnezeu a făcut ordine, separând lumina de întuneric, apele de sus (cerul) de apele de jos (mările), uscatul de mări etc.

Duhul Sfânt a participat la crearea lumii animale. Vorbind despre viețuitoarele pământului, autorul Psalmului 104 face referire la apariția lor pe pământ, în urma suflării prin care Dumnezeu le-a întocmit și care a dus la înnoirea pământului: „...Îți trimiți Tu suflarea: ele sunt zidite și înnoiești astfel fața pământului” (versetul 30).

În cea de-a șasea zi a creației, Duhul Sfânt a participat activ la crearea omului. Omul a fost întocmit după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. În Geneza 2:7 este descris procesul facerii omului, care a primit suflarea din partea Duhului: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”.

În cartea lui Iov este subliniat rolul Duhului în crearea și susținerea vieții omenești: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut și suflarea Celui Atotputernic îmi dă viață” (Iov 33:4).

DUHUL SFÂNT ÎNAINTE DE POTOP

Duhul Sfânt a continuat să lucreze în istorie și după ce Adam și Eva au păcătuit și au fost izgoniți din Grădina Edenului. El a călăuzit oamenii credincioși, îndreptându-le inima spre Dumnezeu.

Acțiunile oamenilor călăuziți de Duhul Sfânt înainte de potop au realizat apropierea de Domnul: Abel a adus o jertfă spre care Dumnezeu a privit cu plăcere; urmașii lui Set au început să cheme numele Domnului pe timpul lui Enos (Geneza 4:26).

Din nefericire, oamenii primelor generații au fost din ce în ce mai păcătoși, iar Dumnezeu a fost nevoit să ia două decizii drastice: să spună că Duhul Sfânt nu va rămâne pururea în om (Geneza 6:3) și să șteargă de pe fața pământului orice făptură, regretând că l-a făcut pe om (Geneza 6:7). Noe și familia lui au fost singurii oameni pe care Dumnezeu i-a salvat de potop.

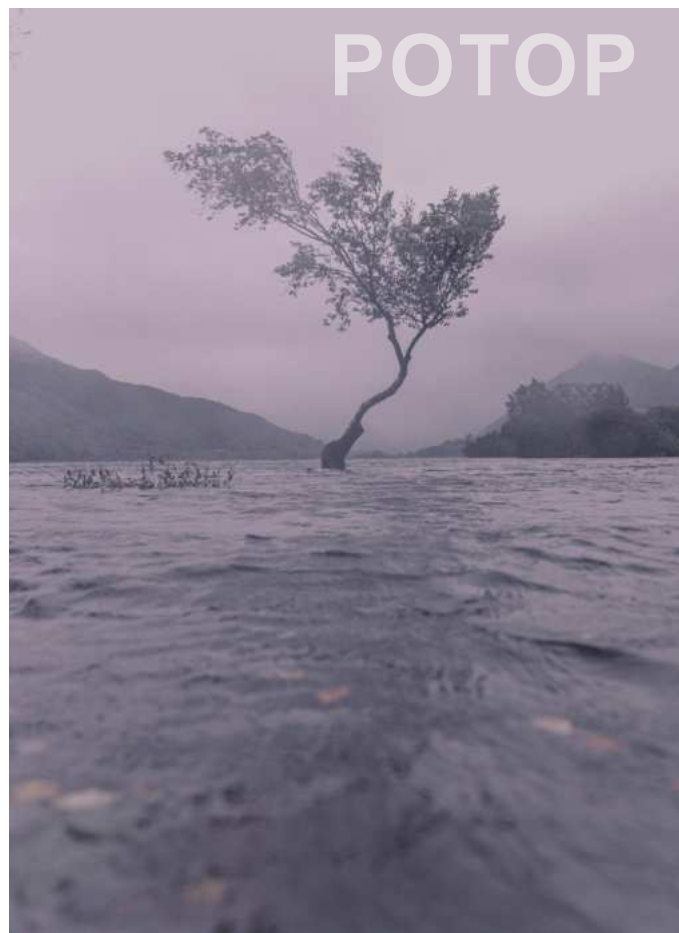
DUHUL SFÂNT ÎN VIAȚA UNOR BĂRBAȚI AI VECHIULUI TESTAMENT

După ce a trecut potopul și familia lui Noe a ieșit din corabie, pământul a fost repopulat de oameni. Ei au avut nevoie în continuare de puterea, călăuzirea și inspirația Duhului pentru a trăi în ascultare de Dumnezeu.

Vechiul Testament ne descoperă oameni care au fost umpluți de Duhul Sfânt, primind astfel deprinderi miraculoase, prin care au fost folositori poporului ales. Toți eroii credinței din Vechiul Testament, care astăzi ne impresionează și ne sunt modele de viață, au beneficiat de ungera specială a Duhului Sfânt.

Nu doar profeții au fost umpluți de Duhul Sfânt, ci și oamenii simpli care se dedicau slujirii. Astfel, în viața lui Iosif, poate fi observată o împlinire spirituală specială, o capacitate unică de a vedea lucrurile spirituale, care l-a determinat până și pe Faraon să spună: „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta, care să aibă în el Duhul lui Dumnezeu?” (Geneza 41:38). În cazul lui Moise și Iosua, Duhul le-a dat revelații și i-a înzestrat cu înțelepciune pentru conducerea poporului, iar în cazul lui Bețaleel, scopul a fost acela de a avea pricepere în confecționarea de felurite lucruri necesare Cortului Întâlnirii.

De asemenea, în perioada judecătorilor (Otniel, Ghedeon, Iefta, Samson) sau a împăraților (Saul, David, Solomon), Duhul a dat capacități supranaturale prin care s-au obținut victorii importante sau a adus înțelepciune în conducerea națiunii Israel.

SCRIBIE

- Duhul Sfânt s-a manifestat în Vechiul Testament atât în procesul creației, cât și în viața oamenilor credincioși.
- Descoperirea Duhului s-a produs întotdeauna cu scopul de a ajuta poporul Domnului.
- Oamenii care au beneficiat de revelația Duhului au fost lideri religioși (profeți sau preoți), lideri politici (judecători sau regi) cât și oameni din popor (meșteșugari).
- Descoperirea Duhului a fost posibilă numai în viețile oamenilor credincioși, care aveau o chemare specială de la Dumnezeu.
- Marile biruințe ale eroilor credinței din Vechiul Testament se datorează ajutorului primit din partea Duhului lui Dumnezeu.

Să explorăm

1. Numește cele trei etape diferite din Vechiul Testament în care Duhul Sfânt a fost prezent și activ.
2. Precizează care a fost rolul Duhului Sfânt în creație.
3. Menționează felul în care Duhul Sfânt s-a implicat în viața oamenilor înainte de Potop.
4. Numește cel puțin 3 personaje din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul Sfânt.

Vocabular

DESĂVÂRȘIT = perfect, deplin, complet, absolut.

REVELAȚIE = actul prin care se descoperă sau se face cunoscut Dumnezeu.

Aprofundare

1. Pornind de la versetul:

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7)

răspunde la următoarele cerințe:

- a. Precizează implicarea Duhului Sfânt în crearea omului.
- b. Descrie valoarea omului, ca unică ființă creată cu suflarea de viață a lui Dumnezeu.
- c. Explică legătura cu versetul „...în El avem viața, mișcarea și ființa...” (Fapte 17:28).

3 Verset de memorat

Duhul lui
Dumnezeu m-a făcut
și suflarea Celui
Atotputernic îmi dă
viață. Iov 33:4

Relația cu Biblia

Alege un om din Vechiul Testament în viața căruia a lucrat Duhul Sfânt și analizează-l după următoarele indicații:

Activitate pe grupe

Se împarte clasa în șase grupuri. Fiecare grup va avea de completat un rând din tabelul de mai jos, după exemplul dat.

1. Se distribuie responsabilitățile fiecărui elev din grup:

a. Căutarea referinței biblice în Biblie

b. Numirea personajului biblic din Vechiul Testament prin care a lucrat Duhul lui Dumnezeu

c. Citirea contextului biblic și observarea felului în care Dumnezeu a lucrat în viața și prin acest personaj biblic

d. Menționarea felului în care personajul a răspuns chemării/ lucrării Duhului Sfânt în viața sa.

3. Fiecare grup prezintă clasei observațiile făcute;

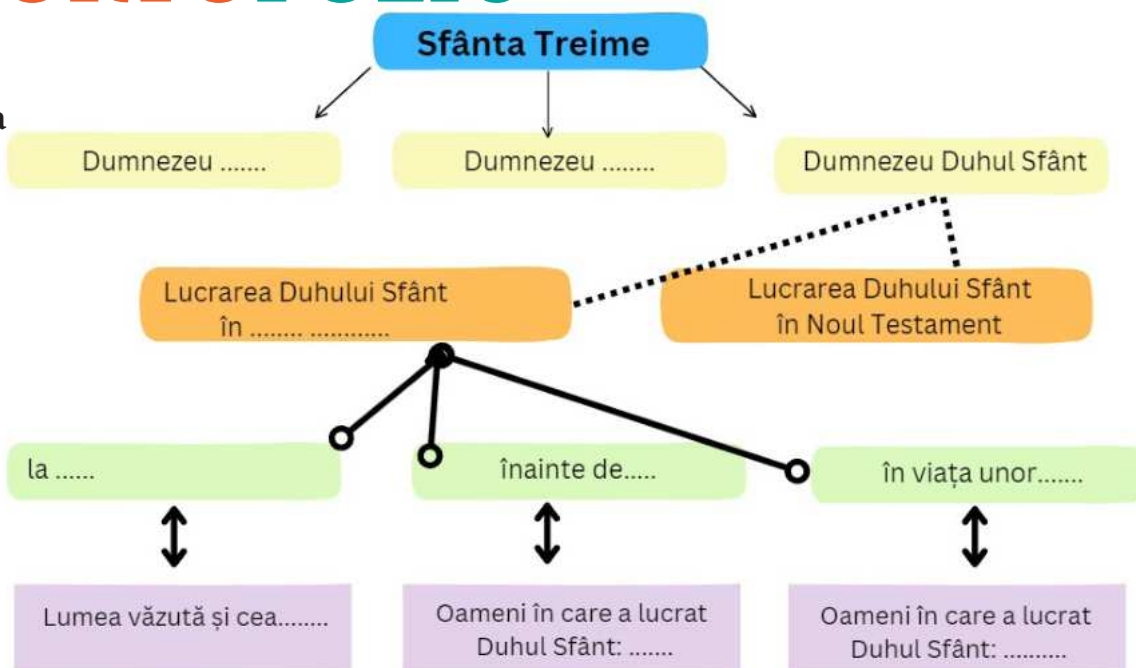
4. Fiecare elev completează tabelul în caiet.

Grup	VERSET	PERSONAJ / descriere	LUCRAREA DUHULUI SFÂNT	ATITUDINEA PERSONAJULUI FAȚĂ DE DUMNEZEU
model	Geneza 41:38	Iosif / patriarh	Duhul lui Dumnezeu îi descoperă lui Iosif interpretarea viselor	Iosif a dat întotdeauna dovadă de ascultare, supunere, smerenie față de Dumnezeu
1.	Numeri 27:18, 19			
2.	Judecători 3:10			
3.	Judecători 13:24, 25; 14:6			
4.	1 Samuel 10:9,10			
5.	2 Samuel 23:1,2			
6.	Ezechiel 2:1-3			

PORTOFOLIU

Realizează schița pe o planșă și completează corespunzător:

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT LA CINCIZECIME

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

Faptele Apostolilor 1:8

În Vechiul Testament, Duhul Sfânt a avut o manifestare selectivă și exterioară, dar în Noul Testament, Duhul Domnului s-a revărsat asupra tuturor oamenilor credincioși, locuind în interiorul fiecărei ființe umane. Aceasta este o etapă așteptată de profeții din vechime. De exemplu, Ioel a scris că, în vremurile din urmă, Dumnezeu va turna Duhul Său peste orice făptură (Ioel 2:28). Mai mult decât atât, în perioada Noului Testament, prezența și lucrarea Duhului este continuă, nu doar pentru un timp scurt, pentru că Mântuitorul vorbea despre faptul că Duhul va fi cu noi pentru totdeauna: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16).

SCOPUL TRIMITERII DUHULUI SFÂNT ÎN LUME

Evenimentul Cincizecimii s-a desfășurat la Ierusalim, după zece zile de la înălțarea Domnului Isus la cer. El a poruncit ucenicilor să rămână în Ierusalim pentru a putea primi Duhul Sfânt, care îi va umple de putere și îi va ajuta să fie martori ai Săi în Ierusalim, în toată Iudeea, Samaria și până la marginile pământului.

Duhul Sfânt a fost dat spre zidirea spirituală a credinciosului și pentru a-l împuternici în propovăduirea Evangheliei, însoțită uneori de lucrări miraculoase. Totodată a dat ucenicilor discernământ și călăuzire în diferite probleme ale comunităților creștine locale.

CONFIRMAREA PROOROCIILOR DIN VECHIUL TESTAMENT

Prin revărsarea Duhului Sfânt, s-au împlinit numeroase profeții din Vechiul Testament, care anticipau acest eveniment măreț. Dumnezeu veghează la împlinirea în cele mai mici detalii a Cuvântului Său. Profetul Ieremia a auzit glasul Domnului care i-a spus: „căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu ca să-l împlinesc” (Ieremia 1:12). Și Domnul Isus a reluat acest adevăr în Noul Testament, spunând: „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Matei 24:35). Așadar, la timpul hotărât de Dumnezeu, s-au împlinit profețiile referitoare la lucrarea Duhului Sfânt, planificat să fie trimis după patimile și înălțarea la cer a Domnului.

Intenția lui Dumnezeu de-a face un legământ nou, prin care va pune Legea lui Dumnezeu înăuntrul oamenilor și o va scrie în inimile lor a fost descoperită prin profetul Ieremia (Ieremia 31:33). Această lucrare va fi posibilă prin Duhul Sfânt, după descrierea pe care o face profetul Ezechiel: „Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele” (Ezechiel 36:27). În perioada binecuvântată în care trăim, noi suntem călăuziți prin Duhul Sfânt, pentru a urma căile Domnului și a apăra Cuvântul Său, pe care El ni l-a încredințat.

FONDAREA BISERICII CREȘTINE

Comunitate de creștini formată prin pogorârea Duhului Sfânt se numește Biserică. Aceasta este zidită de Dumnezeu prin Duhul Sfânt: „Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui

Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:22).

Rolul pe care l-a avut Duhul Sfânt în fondarea și dezvoltarea Bisericii Creștine este evidențiat în cartea Faptele Apostolilor. În ziua Cincizecimii, când Petru a predicat Evanghelia s-au întors la Dumnezeu aproape trei mii de suflete. Duhul Sfânt a contribuit la creșterea numerică a Bisericii, așa încât „Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea” (Fapte 9:31). Acesta este adevărul apariției și înmulțirii Bisericii creștine de-a lungul istoriei zbuciumate a umanității. Prin lucrarea Duhului Sfânt, Biserica a căpătat rezistență și putere, împlinindu-se astfel cuvintele Domnului Isus, care a spus că porțile Locuinței morților nu o vor birui (Matei 16:18).

ÎNCEPUTUL UNEI NOI ERE SPIRITUALE

Vestea bună este că odată cu revărsarea Duhului Sfânt, lucrările Domnului pot fi înfăptuite de toate persoanele credincioase. Nu trebuie să apară doar un om al lui Dumnezeu într-o generație, ci Bisericile creștine pot fi umplute de astfel de oameni. Dacă ne-am dorit să fim asemeni eroilor credinței, trebuie să știm că lucrul acesta este posibil prin credința în Domnul Isus și prin Duhul Sfânt, care mișcă inimile oamenilor! Mântuitorul ne-a promis că împreună cu El vom putea face lucrări și mai mari, zicând: „pentru că Eu mă duc la Tatăl: și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:12-13).

Când s-a revărsat Duhul Sfânt, a început o nouă eră spirituală. Deși la început localizată în Ierusalim, Biserica s-a răspândit tot mai mult, incluzând atât evrei, cât și Neamuri (ne-evrei). Duhul Sfânt, care a venit peste credincioși în Ziua Cincizecimii, pătrunde în fiecare comunitate de credincioși din diverse națiuni de pe pământ.

DESPRE EVENIMENTUL POGORĂRII DUHULUI SFÂNT PESTE APOSTOLI

Cartea Faptele Apostolilor, în capitolul 2 descrie evenimentul revărsării Duhului Sfânt. Dumnezeu a hotărât ca acesta să aibă loc în timpul cunoscutei sărbători evreiești a Cincizecimii. Toți cei 120 de ucenici erau împreună în Ierusalim și așteptau acolo fângăduința Tatălui, într-o atmosferă de unitate și rugăciune stăruitoare (Fapte 1:14).

În Ziua Cincizecimii, a început lucrarea binecuvântată, pe care Luca o descrie astfel: „Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească” (Fapte 2:2-4).

CURAJUL MĂRTURISIRII LUI HRISTOS

Cuvintele Domnului Isus: „ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi...” (Fapte 1:8) s-au împlinit în ziua Cincizecimii. După revărsarea Duhului Sfânt peste ucenici, se poate remarca o schimbare evidentă în comportamentul acestora. Știm că la răstignirea Mântuitorului și după Înălțare, ucenicii au fost destul de slabi și fricoși, dar odată cu umplerea Duhului au devenit plini de putere și de curaj.

Petru a fost primul ucenic care s-a ridicat plin de îndrăzneală și de autoritatea Duhului Sfânt, explicând mulțimii de oameni evenimentul umplerii ucenicilor cu Duhul Sfânt. El l-a mărturisit pe Domnul plin de curaj, spunând că a Isus a înviat din morți și s-a înălțat la cer, de unde a trimis Duhul Sfânt peste cei credincioși, prin autoritatea Sa de Domn (Fapte 2:36). În urma predicii apostolului Petru, oamenii au rămas străpunși în inimă și au fost îndemnați să se pocăiască, să fie botezați și să primească darul Sfântului Duh. Următoarele predici rostite de creștini au fost la fel de curajoase, chiar dacă le puneau viața în pericol, cum a fost cazul primului martir, Ștefan.

Privind la exemplul plin de curaj al primilor creștini, trebuie să-L mărturisim pe Hristos plini de curaj celor din jurul nostru, celor cu care interacționăm zi de zi.

Putem remarca patru aspecte miraculoase care s-au petrecut cu ucenicii Domnului Isus în timpul revărsării Duhului Sfânt:

1. A venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic. Această descriere arată existența unui sunet a cărui sursă era cerul, și care semăna cu sunetul unui vânt puternic care a umplut casa unde se aflau.
2. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Lucrarea Duhului a avut și o manifestare vizibilă. Au putut fi observate niște limbi care s-au așezat peste fiecare ucenic în parte.
3. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt. Această expresie descrie o experiență interioară pe care a simțit-o fiecare ucenic prezent. A avut loc o umplere produsă de Duhul Domnului care era la lucru.
4. Au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Lucrarea specială pe care o experimentau ucenicii, semnul exterior, a putut fi observat de către toți oamenii prezenți acolo. Era o minune incontestabilă: niște evrei vorbeau în limbi pe care nu le învățaseră niciodată.

Să explorăm

1. Compară lucrarea Duhului Sfânt în Vechiul și Noul Testament.
2. Numește cel puțin două profeții din Vechiul Testament cu privire la pogorârea și lucrarea Duhului Sfânt din Noul Testament.
3. Relatează pe scurt (maximum 3 rânduri) evenimentul pogorării Duhului Sfânt peste ucenici.
4. Enumeră cele patru semne supranaturale ce au însoțit revărsarea Duhului Sfânt.
5. Explică însemnătatea pogorării Duhului Sfânt pentru ucenicii lui Isus și pentru noi, astăzi.

Relația cu Biblia

Citește pasajul din Faptele Apostolilor 2:1-17 și răspunde la următoarele cerințe:

1. precizează timpul și locul în care se întâmplă evenimentele;
2. enumeră lucrurile supranaturale care s-au petrecut ca urmare a revărsării Duhului Sfânt;
3. menționează cel puțin cinci naționalități de oameni care au fost martori ai revărsării Duhului Sfânt;
4. indică care au fost reacțiile oamenilor adunați față de cele întâmplate;
5. numește apostolul care ține o cuvântare în fața oamenilor adunați;
6. explică curajul acestui apostol de a mărturisi public credința în Isus;
7. indică o profeție din Vechiul Testament menționată în text despre pogorârea Duhului Sfânt.

Vocabular

SELECTIV = care alege, care face distincție între persoane.

DISCERNĂMÂNT = abilitatea de a pătrunde, de a judeca și de a aprecia lucrurile la adevărata lor valoare.

Verset de memorat

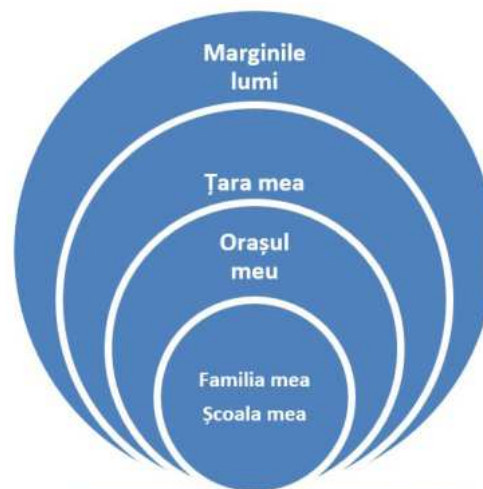
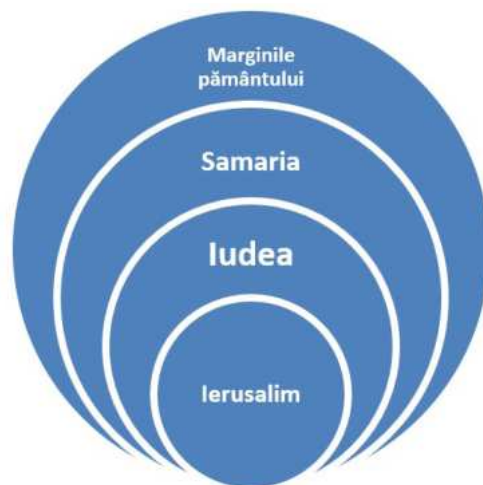
Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. Fapte 2:4

Aprofundare

Pornind de la paralela între cele două diagrame, răspunde la următoarele cerințe:

1. Cum pot fi eu un martor al lui Hristos în familia mea, școala mea, în orașul meu, în țara mea și până la marginile lumii?
2. Cât de important este ca Duhul Sfânt să locuiască în mine, ca să pot fi un martor eficient pentru Hristos?
3. Ce mă împiedică să vorbesc celorlalți despre Hristos cu îndrăzneală și curaj?
4. Caută de câte ori apare în Faptele Apostolilor cuvântul „îndrăzneală” cu referire la felul de predicare al primilor apostoli. Ce putem învăța de la acești apostoli?

Să aflăm mai multe...

• Ziua Cincizecimii a fost o sărbătoare importantă în Vechiul Testament. Ea avea loc la 50 de zile după sărbătoarea Paștelui, de unde provine și denumirea. Mai era numită și Sărbătoarea Săptămânilor, această referire fiind la cele șapte săptămâni de după Paște..

• Lucrarea Duhului Sfânt anticipează mult din ceea ce apare în Noul Testament. Astfel, unele pasaje din Noul Testament cu privire la lucrarea Duhului Sfânt ar fi dificil de înțeles dacă nu s-ar revărsa peste ele lumina Vechiului Testament.

• Duhul Sfânt a fost nu doar un agent în crearea tuturor lucrurilor (Iov 26:13), ci El este și un Susținător al vieții (Iov 34:14-15). Aceasta ne aduce în atenție cuvintele Crezului de la Niceea, care Îl numește pe Duhul Sfânt: „Domnul și Dătătorul de viață”.

Petru predică în Ierusalim

Oamenii afirmă că ucenicii sunt beți

Isus promite că va trimite un Mângâietor

Ucenicii vorbesc în alte limbi

Profeții VT prevestesc pogorârea Duhului

Duhul Sfânt se revarsă peste ucenici

Activitate pe grupe

Se împarte clasa în grupe de 3-7 elevi, iar prin discuțiile la nivelul fiecărui grup se vor aranja evenimentele din casetele de mai sus, în ordinea desfășurării lor.

EȘTI BOTEZAT CU DUHUL SFÂNT?

„Ești botezat cu Duhul Sfânt?”
E întrebarea.
Prin ce poți tu să spui: „Da, sunt!”
Prin ce dovezi, prin ce cuvânt
Ai dezlegarea?

Căci ucenicii s-au rugat
Cu stăruință,
Iar Duhul Sfânt s-a revărsat
Și-astfel pe toți i-a botezat,
După credință.

De-abia atunci s-a împlinit
Măreața revărsare,
De care Isus a vorbit,
Iar ucenicii au simțit
Divina cercetare.

În limbi străine au vorbit
S-audă fiecare,
Că Dumnezeu a împlinit
Ce-a fost prin Duhul profețit
În vechea așezare.

O sută douăzeci erau
La marea sărbătoare
Evreii oaspeți se mirau
Când auzeau cum ei vorbeau
Cu-atâta-nflăcărare

Iar Petru tuturor le-a spus
Ca să priceapă,
Că e botezul cel de sus
Cu Duhul Sfânt de la Isus,
După botezu-n apă

Făgăduința-i pentru toți
În număr cât de mare
Și-ai voștri fii, și-ai voștri nepoți
Ca să slujească de preoți
Prin Duhul la altare

.....
Căci Duhul e Mângâietor
Cereasca bucurie
Prin încercări ocrotitor
Și sfat și călăuzitor
Pe drum spre veșnicie.

Dionisie Giuchici,
vol. *Poezii*

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN BISERICA PRIMARĂ

Biserica se bucura de pace în toată Iudeea, Galileea și Samaria, se întărea sufletește și umbla în frică de Domnul și, cu ajutorul Duhului Sfânt, se înmulțea.

Faptele Apostolilor 9:31

Biserica creștină din primul secol este numită Biserica Primară. Ea este caracterizată de lucrarea Duhului Sfânt, care a avut o contribuție importantă în formarea și creșterea acesteia. Deși Domnul Isus s-a înălțat la cer, El a trimis un alt Mângâietor, care a făcut posibilă continuarea lucrărilor minunate începute de Mântuitor. În Biserica Primară au fost vindecați oameni în mod miraculos, unii au fost eliberați de influențe străine, iar credincioșii au experimentat mari izbăviri din situații dificile, chiar imposibile.

Cele mai multe informații despre Biserica Primară le găsim în cartea Faptele Apostolilor. Aici vedem cum s-a format, cum a crescut, dar mai ales vedem rolul Duhului Sfânt în lucrarea Bisericii.

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT LA CINCIZECIME – ACTUL DE NAȘTERE AL BISERICII

Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime a fost un eveniment care a dus la nașterea Bisericii. Duhul Sfânt și Biserica sunt inseparabile. Acolo unde este adevărata Biserică, acolo este și Duhul Sfânt la lucru. Se consideră că Biserica a luat ființă în ziua Cincizecimii, pentru că atunci a fost momentul în care Duhul S-a pogorât peste grupul de 120 de ucenici adunați împreună în același loc. La numărul primilor creștini se adăugau continuu noi credincioși (Fapte 2:41, 47), astfel formându-se comunitatea care a primit numele de „Biserică”.

Biserica este un Templu spiritual, locul special în care Dumnezeu locuiește acum pe pământ. Când s-a produs această schimbare, de la Cortul și Templul poporului Israel la Templul spiritual, Biserica - locul în care locuiește Dumnezeu pe pământ? În Ziua Cincizecimii. Ucenicii au format noul popor al lui Dumnezeu, peste care El și-a revărsat Duhul Său, într-un mod vizibil.

ÎNMULȚIREA BISERICII

Dumnezeu desfășoară un plan, ca prin Biserică, Evanghelia să ajungă până la marginile pământului. Mântuitorul le-a poruncit ucenicilor: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). Astfel, Biserica este „ambasada divină”, iar membrii ei sunt ambasadorii. Cu scopul acesta, Dumnezeu a ajutat prin Duhul Său ca Biserica să crească tot mai mult și să devină tot mai puternică.

Rolul botezului cu Duhul Sfânt în răspândirea Evangheliei este evidențiat de promisiunea făcută de Domnul Isus Hristos înainte de înălțarea Sa (Fapte 1:8), când a spus că pogorârea Duhului Sfânt va duce spre primirea unei noi capacități de către ucenici („veți primi o putere”). Cheia semnificației revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii constă în înțelegerea rolului pe care îl au cei botezați cu Duhul, și anume, acela de a fi martori.

În momentul convertirii, creștinul devine parte a Bisericii. Această persoană este mântuită într-un mod individual, dar este încorporată imediat în Trupul lui Hristos, prin lucrarea Duhului Sfânt. Apostolul Pavel precizează că „noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup” (1Corinteni 12:13).

Duhul Sfânt nu contribuie doar la viața lăuntrică a Bisericii, ci și adaugă continuu noi membri în Biserică. El face această lucrare prin poporul lui Dumnezeu. Cartea Faptele Apostolilor aduce multe dovezi în acest sens. Numai prin puterea Duhului Sfânt au fost în stare ucenicii să mărturisească eficient (Fapte 1:8). Luca, autorul cărții Faptele Apostolilor, mai arată că „Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți” (2:47).

Dumnezeu ar fi putut rândui să decidă în mod suveran ca oamenii să fie mântuiți prin lucrarea directă, nemijlocită a Duhului Sfânt. Dar El a ales să-i folosească pe ucenici, în măsura în care se lasă conduși de Duhul Sfânt, să fie instrumente în adăugarea altor membri în Biserică. După cum Domnul Isus a avut nevoie de un trup fizic pentru a împlini planul lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii, tot așa înmulțirea Bisericii are loc prin intermediul celor ce formează Biserica.

În Faptele Apostolilor 9:31 ni se arată într-un mod clar că Biserica se înmulțea numeric cu ajutorul Duhului Sfânt. Factorul determinant al înmulțirii Bisericii este Duhul Sfânt.

MANIFESTAREA DARURILOR ÎN BISERICA PRIMARĂ

Primii credincioși au înțeles că sunt chemați de Dumnezeu să participe la lucrarea de slujire din Biserică. În acest mod, fiecare devenea un instrument prin care Duhul atinge inimile oamenilor.

Manifestările zilnice a darurilor Duhului Sfânt erau un fapt obișnuit în Biserica Primară: „Și Dumnezeu făcea minuni extraordinare prin mâinile lui...” (Fapte 19:11).

Darurile spirituale sunt lucrările cu care este înzestrat un credincios în mod supranatural, cu ajutorul Duhului Sfânt. Apostolul Pavel spunea că fiecărui creștin „...i se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (1Cor. 12:7). Aceasta înseamnă că scopul darurilor este zidirea spirituală a credincioșilor care formează Biserica. Darurile duhovnicești sunt date de Dumnezeu doar celor credincioși, care au experimentat botezul Duhului Sfânt.

Cel mai cunoscut pasaj biblic referitor la darurile spirituale se află în 1Corinteni 12:8-11: „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiasi Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește”.

Duhul Sfânt își manifestă prezența prin daruri:

- 1) pentru revelație și călăuzire personală (vedenii, profetii, cunoștință);
- 2) pentru împuternicire în lucrare;
- 3) pentru vindecare emoțională sau fizică;
- 4) pentru încurajare și înviore a celor oboșiți;
- 5) pentru confirmarea prezenței Lui și pentru asigurarea celor ce se îndoiesc.

Când Pavel a fost trimis cu o corabie spre Roma, pentru a fi judecat de Cezar, a fost în pericol de moarte din cauza unei furtuni puternice. Soarele nu se mai văzuse de mai multe zile, așa că membrii echipajului pierduseră orice nădejde de scăpare. În acele condiții, Pavel le-a spus să fie cu voie bună, pentru că niciunul nu va pieri și nu va fi o altă pierdere decât a corăbiei (Fapte 27:22). Acesta este un exemplu de manifestare a darului credinței, care presupune o certitudine din partea omului credincios că urmează ca Dumnezeu să facă o minune.

Orice lucrare la nivel supranatural ce își are originea în Duhul Sfânt și care are ca efect extinderea Împărăției lui Dumnezeu se face prin manifestarea puterii Duhului Sfânt. Astfel, puterea lui Dumnezeu devine vizibilă prin lucrarea Duhului Sfânt în manifestarea darurilor.

• Darurile spirituale au fost o realitate vie în viața apostolilor. Plecând de la relatările din cartea Faptele Apostolilor, exemplificați în viața lui Pavel și/ sau a lui Petru manifestarea a minim 3 daruri ale Duhului Sfânt, după modelul dat.

• Care a fost rolul acestor daruri pentru apostoli, pentru Biserică și pentru cei din afara Bisericii?

Darul Duhului Sfânt	Apostol	Manifestarea darului în lucrarea apostolului	Impactul (rolul) manifestării acestui dar	Referința biblică
Darul tămăduirilor	Petru	Vindecarea lui Enea	Locuitorii din Lida și Sarona se întorc la Domnul	Fapte 9:31-35

Să explorăm

1. Scrie cel puțin trei caracteristici ale Bisericii Primare.
2. Prezintă esența predicii apostolului Petru din Ziua Cincizecimii și efectele acesteia asupra ascultătorilor.
3. Explică rolul Duhului Sfânt în înmulțirea Bisericii Primare.
4. Prezintă cum se manifestau darurile spirituale în Biserica Primară.

Aprofundare

Caută informații despre apostolii Petru și Pavel și completează diagrama cu asemănări și deosebiri. Poți face referire la:

- întâlnirea lor personală cu Dumnezeu,
- lucrarea lor de predicare și misiunea creștină,
- darurile pe care le-au primit de la Duhul Sfânt,
- rolul avut în Biserica Primară,
- modul în care au murit.

Vocabular

CONVERTIRE = transformare, întoarcere sau reîntoarcere la Dumnezeu.

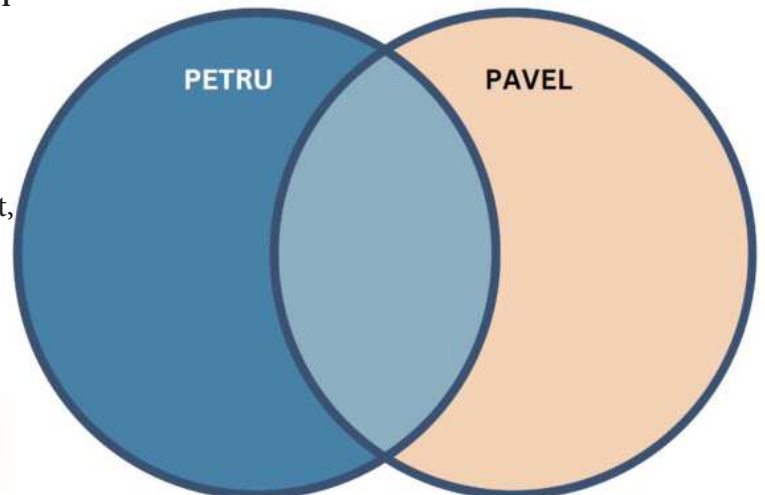
SUVERAN = Care este deasupra tuturor, cu o mare autoritate, care are autoritatea supremă.

3 Verset de memorat

Și fiecăruia i se dă arătarea

Duhului spre folosul altora.
1Corinteni 12:7

LUCRAREA DUHULUI SFÂNT ÎN VIAȚA OMULUI

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? 1Corinteni 6:19

Duhul Sfânt lucrează permanent în viețile personale ale oamenilor credincioși. Lucrarea Duhului în viața credincioșilor este una din marile minuni pe care Dumnezeu le face. Biblia ne arată că „dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui” (Romani 8:9). Domnul Isus a spus în Ioan 14:17 că Duhul „...va fi cu voi și va fi în voi”. Aceasta înseamnă că prin Duhul Sfânt credinciosul dobândește o identitate spirituală nouă. Scopul Duhului Sfânt este să ajute credinciosul prin cele patru mari lucrări: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și sfințirea.

POCĂINȚA

Pocăința este lucrarea prin care omul se întoarce la Dumnezeu de la o viață păcătoasă. Aceasta este însoțită de regret față de păcatele făcute și de dorința puternică de a-L urma pe Dumnezeu toată viața. Odată ce omul aude Cuvântul lui Dumnezeu, ajunge să creadă în Domnul Isus și își recunoaște păcatele. Aceasta este o lucrare la care contribuie Duhul Sfânt. El arată omului că este păcătos, făcându-l conștient de gravitatea faptelor sale. În Ioan 16:8, Mântuitorul spunea că atunci când va veni Mângâietorul, „va dovedi lumea

vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata”.

În limba originală a Noului Testament, în limba greacă, sunt utilizați câțiva termeni pentru „pocăință”, care surprind foarte bine semnificațiile multiple ale acestei lucrări:

1. „Metanoia” = schimbarea minții și schimbarea atitudinii față de păcat;
2. „Metamelomai” = regret cauzat de păcatul comis, părere de rău;
3. „Epistrepho” = întoarcere, convertire.

Prin urmare, termenul „pocăință” implică o schimbare a atitudinii față de păcat, însoțită de regret față de păcatele comise și de decizia fermă de a te întoarce la Dumnezeu.

NAȘTEREA DIN NOU

Lucrarea Duhului prin care credincioșii sunt regenerați din punct de vedere spiritual și capătă o identitate nouă este nașterea din nou. Domnul Isus îi spune lui Nicodim astfel: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Pentru că n-a înțeles această afirmație, Nicodim, care venise la Domnul Isus noaptea, l-a întrebat pe Mântuitorul: „Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele maicii sale și să se nască?” (Evanghelia după Ioan,

capitolul 3). Domnul i-a explicat că această naștere este una spirituală și nu de ordin fizic.

Mântuitorul evidențiază două elemente care contribuie la nașterea din nou. Unul este Cuvântul Domnului, iar celălalt este Duhul Sfânt. În Iacov 1:18 scrie că „El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui”. În Tit 3:5 este subliniat rolul Duhului Sfânt în lucrarea nașterii din nou: „El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.”

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT

A treia lucrare importantă a Duhului Sfânt în viața omului este botezul cu Duhul Sfânt. Primul din Noul Testament care a vorbit despre acest botez este Ioan Botezătorul, care a spus: „cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Luca 3:16). Mântuitorul a reluat această promisiune când s-a înălțat la cer, spunându-le ucenicilor că nu după multe zile „vor fi botezați cu Duhul Sfânt” (Fapte 1:5).

După cum botezul în apă implică o scufundare (în apă) a candidatului, cel care experimentează botezul cu Duhul Sfânt este scufundat în Duhul Sfânt și umplut cu putere de sus. Ceea ce marchează această lucrare este vorbirea în alte limbi, considerată a fi semnul exterior al botezului. Primele experiențe ale botezului cu Duhul Sfânt sunt consemnate în cartea Faptele Apostolilor. Aici pot fi observate trei posibile moduri prin care s-a înfăptuit această lucrare: în urma rugăciunii pline de credință a credinciosului, în timpul rostirii unei predici și prin punerea mâinilor.

Această lucrare este una din cele mai intense experiențe ale oamenilor credincioși. Inimile lor sunt umplute de o bucurie fără de margini, generată de apropierea specială de Dumnezeu. Viețile celor care trec prin această experiență sunt inundate de pace, pasiune pentru lucrarea lui Dumnezeu și putere duhovnicească. Rezultatul va fi că oamenii vor reuși să trăiască la un nivel spiritual foarte ridicat, vor putea să ducă mântuirea lor până la capăt și să-I slujească Domnului plini de îndrăzneală.

SFINȚIREA

Sfințirea este un proces care ține toată viața și care are loc prin lucrarea Duhului Sfânt. A fi sfânt înseamnă să fii dedicat lui Dumnezeu și să ai un caracter asemănător Creatorului. Cu toate că omul are parte de sfințire în timpul pocăinței și al nașterii din nou, noi trebuie să fim preocupați de sfințire în permanență. În Evrei 12:14 este subliniată importanța acestui proces: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Înseamnă că mântuirea omului este condiționată de procesul sfințirii, care trebuie să reprezinte o prioritate pentru fiecare credincios.

Sfințirea presupune o depărtare și împotrivire față de păcat, după cum ne învață apostolul Petru: „Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târați în poftele pe care le aveți altădată, când erați în neștiință. Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” 1Petru 1:14-16.

Lucrarea de sfințire pe care o face Duhul Sfânt în viața noastră are scopul de a ne face cât mai asemănători Domnului Isus Hristos și cât mai buni pentru Împărăția lui Dumnezeu.

• Numai Duhul Sfânt poate convinge pe oameni de nevoia lor de pocăință. Responsabilitatea credincioșilor este de a proclama și de a împărtăși mesajul mântuirii, și de a lăsa rezultatele în mâinile lui Dumnezeu, ca El să vorbească inimilor prin Duhul Sfânt.

• Duhul lui Dumnezeu intră în inima unei persoane în timpul pocăinței și credinței, producând nașterea din nou. Duhul Sfânt rămâne cu copiii lui Dumnezeu atât timp cât ei umblă în ascultare de voia Lui. El este prezent permanent ca să călăuzească și să asiste pe cei ce s-au predat Domnului.

• Sfințirea deplină este un ideal către care toți credincioșii trebuie să tindă, cu ajutorul Duhului Sfânt. Măsura importantă a sfințirii cuiva este cea a progresului către țintă.

Să explorăm

1. Enumeră cele patru lucrări ale Duhului Sfânt în viața omului.
2. Explică cuvântul „pocăință” prin cei trei termeni grecești.
3. Argumentează necesitatea nașterii din nou a omului.
4. Precizează care sunt efectele botezului cu Duhul Sfânt în viața credinciosului.
5. Definieste sfințirea ca proces obligatoriu pentru viața de creștin.
6. Menționează care este țelul fiecărui creștin în care lucrează Duhul Sfânt.

Relația cu Biblia

Alege un personaj din Noul Testament care a experimentat lucrarea Duhului Sfânt în viața lui.

Describe cum a lucrat Duhul Sfânt în viața acestuia, având în vedere cele patru lucrări:

Verset de memorat

...Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Ioan 14:17

Aprofundare

Pornind de la textul din 1 Corinteni 6:19-20:

Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.

răspunde la următoarele întrebări:

1. Când devine trupul tău Templul Duhului Sfânt?

2. Care este prețul cu care ai fost răscumpărat?

3. Ce înseamnă că noi nu mai suntem ai noștri?

4. Cum poți proslăvi pe Dumnezeu în trupul și duhul tău?

5. Cum se poate „profana” Templul Duhului Sfânt?

6. Cum ai face o comparație între Templul lui Dumnezeu (clădirea propriu-zisă) din Vechiul Testament și Templul lui Dumnezeu din Noul Testament (trupul nostru)?

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în grupe de câte patru persoane. Fiecare grup va compune o poezie de patru strofe în care să fie respectate următoarele cerințe:

a. Fiecare din cele patru strofe va avea ca temă principală câte una din cele patru lucrări ale Duhului Sfânt în viața credinciosului.

b. Să fie incluse îndemnuri pentru adolescenții din zilele noastre.

c. Să aibă un titlu sugestiv poeziei

Poeziile vor fi apoi citite / recitate în fața clasei de un elev reprezentant din fiecare grupă.

PORTOFOLIU

Caută cu ajutorul aplicației www.ebiblia.ro câte trei versete pentru fiecare din cele patru lucrări ale Duhului Sfânt în viața omului. Notează-le pe o foaie de hârtie A4, acestea fiind așezate în patru secțiuni distincte prin culoare și formă.

DARURILE DUHULUI SFÂNT

Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.

1Corinteni 12:4-6

Este foarte important să împlinim porunca Domnului: „...fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18). Când căutăm să fim plini de Duh dovedim în mod practic dependența de Dumnezeu, dovedim că nu ne bazuim pe puterea noastră, ci pe puterea Lui. Astfel, Îl lăsăm pe Dumnezeu să lucreze prin Duhul Sfânt.

ENUMERAREA DARURILOR ȘI DEFINIREA LOR

Darurile, numite și *charisme*, sunt lucrări supranaturale prin care Duhul înzestreză un credincios cu scopul de a sluji altora și de a zidi spiritual Biserica.

În 1Corinteni 12:8-11 găsim învățătura cu privire la darurile spirituale: „De pildă, unuia îi este dat, prin Duhul, să vorbească despre înțelepciune; altuia, să vorbească despre cunoștință datorită aceluiași Duh; altuia, credința prin același Duh; altuia, darul tămăduirilor prin același Duh; altuia, puterea să facă minuni; altuia, prorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite limbi; și altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește”.

Vedem că există cel puțin nouă daruri duhovnicești. Acestea nu sunt abilități naturale, pe care oamenii să le folosească în urma experienței personale sau a înțelepciunii. Darurile acestea sunt lucrări făcute în mod miraculos, prin Duhul Sfânt.

Vorbirea despre înțelepciune presupune primirea unei descoperiri divine, în urma căreia omul exprimă voia lui Dumnezeu într-o situație importantă. Este vorba de o vorbire plină de iscusință, care ajută la ieșirea dintr-o situație dificilă și care echivalează cu o înștiințare dumnezeiască.

Darul vorbirii despre cunoștință se referă la descoperirea unor fapte sau gânduri ascunse la care nu are acces decât Duhul Sfânt. Este o descoperire care poate avea loc în situații în care trebuie ajutată Biserica lui Dumnezeu sau oamenii credincioși (Fapte 5:3). Cel mai clar exemplu de folosire a acestui dar îl vedem în viața Domnului Isus, care cunoștea

gândurile ascunse ale oamenilor: „Îndată, Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: „Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?” (Marcu 2:8).

Darul credinței este un dar al puterii lui Dumnezeu, prin care omul este echipat cu o încredere deplină, ce face ca imposibilul să devină posibil. Mântuitorul a spus că pentru omul credincios toate lucrurile sunt posibile: „Isus a luat cuvântul și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‘Ridică-te și aruncă-te în mare’ și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut” (Marcu 11:22-23).

Darul tămăduirilor reprezintă manifestarea unei puteri miraculoase de vindecare a unor boli. În cartea Faptele Apostolilor ne este descrisă o manifestare a acestui dar în activitatea Apostolului Pavel: „Și Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel, până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau

șorțuri care fuseseră atinse de trupul lui și-i lăsaus bolile și ieșeau din ei duhurile rele” (19:11-12).

Puterea de-a face minuni este darul spiritual prin care Dumnezeu suspendă temporar anumite legi naturale, săvârșind lucrări impresionante. Astfel, poporul Său poate experimenta biruințe minunate, precum învieri din morți (Fapte 9:36-43), minuni asupra naturii (Matei 8:23-27) sau asupra oamenilor. Scopul este ca poporul Domnului să aibă parte de sprijinul divin, prin care să fie dovedită puterea lui Dumnezeu.

Prin **prorocie** înțelegem o vorbire inspirată de Dumnezeu, pe care o primește un om credincios. Scopul acestui dar este clarificat chiar de Apostolul Pavel, care spune: „Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere” (1Corinteni 14:3). În esență, existența acestui dar dovedește dragostea lui Dumnezeu, care dorește să comunice oamenilor voia Sa în situații specifice.

Un alt dar necesar Bisericii este cel al **deosebirii duhurilor**. Acesta oferă posibilitatea de a recunoaște lucrarea duhurilor înșelătoare, de-a face diferența între ceea ce este autentic și ceea ce este fals din punct de vedere spiritual. Cel care primește darul acesta poate vedea lămurit care este sursa unei lucrări, a unor cuvinte sau a unor fapte (Fapte 16:16-18).

Prin **darul feluritelor limbi** se înțelege vorbirea într-o limbă pe care cel credincios nu a învățat-o vreodată. Duhul Sfânt preia funcția vorbirii credinciosului și o folosește spre slava lui Dumnezeu, aducând o creștere spirituală deosebită în viața acestuia. Rugăciunile care se fac în alte limbi pot conține laude uimitoare la adresa lui Dumnezeu, cereri importante pe care omul le aduce înaintea Lui sau mijlociri pentru cauze cu totul speciale.

Când Duhul Sfânt oferă și **darul tălmăcirii limbilor**, mesajul unei vorbiri necunoscute va fi înțeles și transmis Bisericii. Prin acest dar ceea ce este tainic devine cunoscut cu scopul creșterii spirituale a credincioșilor. Darurile spirituale prezentate sunt importante în părtășia Bisericii și că niciun dar nu trebuie respins.

CLASIFICAREA DARURILOR

Darurile pot fi clasificate în trei categorii, după cum urmează:

- **daruri de descoperire:** cuvântul de înțelepciune, cuvântul cunoștinței, darul deosebirii duhurilor;
- **daruri de putere:** darul credinței, al tămăduirilor și al minunilor;
- **daruri de inspirație:** darul prorociei, al vorbirii în limbi și al tălmăcirii limbilor.

Darurile de descoperire sunt cele prin care credincioșii primesc revelații dumnezeiești, cele de putere sunt daruri prin care se înfăptuiesc acțiuni miraculoase, iar darurile de inspirație presupun comunicări de la Dumnezeu a unor mesaje care sunt necesare.

ACTUALITATEA DARURILOR DUHULUI SFÂNT

Darurile Duhului Sfânt sunt actuale până la venirea Domnului Isus. Profetul Ioel transmite un mesaj cu privire la folosirea darurilor Duhului în vremurile de pe urmă: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și ficele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii” (2:28). În Ziua Cincizecimii, după ce le spune oamenilor că trebuie să se pocăiască, Apostolul Petru le vorbește despre manifestarea darurilor prin toți cei care vor experimenta revărsarea Duhului Sfânt: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru” (Fapte 2:39).

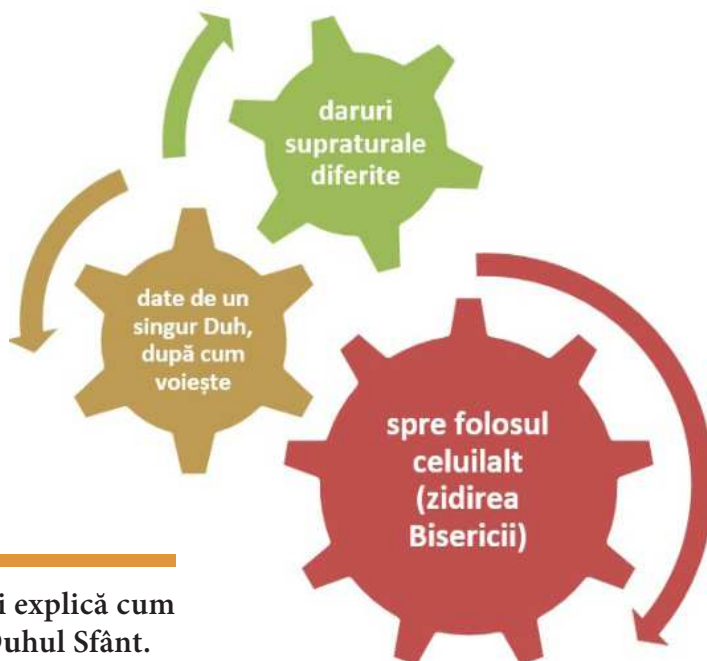
Perioada de acțiune a darurilor spirituale este până la finalul istoriei, până la revenirea Domnului Isus Hristos. „Nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1Cor. 1:7), până „când va veni ce este desăvârșit” (1Cor. 13:10). Astfel, darurile Duhului Sfânt sunt pentru întreaga perioadă a existenței Bisericii, pentru a se manifesta în prezent, în veacul de acum prin intermediul credincioșilor care stau la dispoziția lui Dumnezeu.

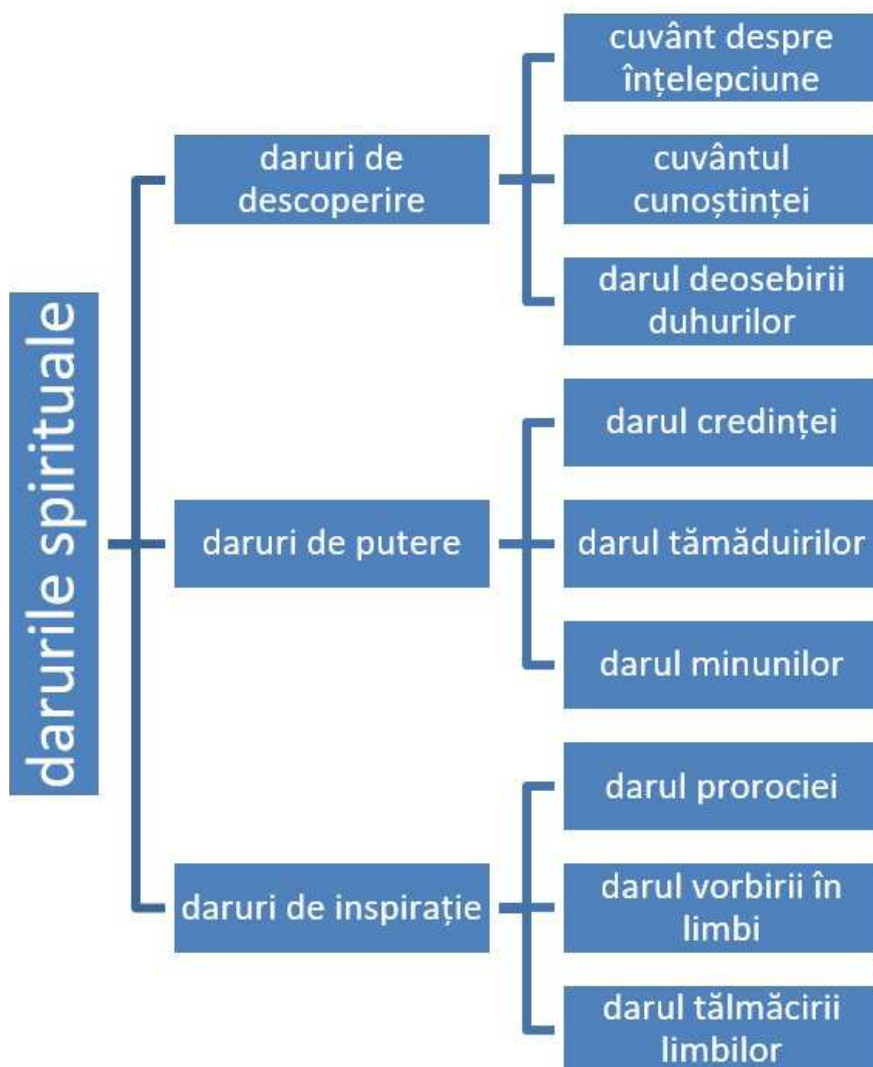
Să explorăm

1. Definește „darurile spirituale” și menționează unde sunt prezentate în Biblie.
2. Enumeră cele nouă darurile spirituale.
3. Prezintă trei daruri spirituale care s-au manifestat în lucrarea Domnului Isus pe pământ.
4. Argumentează actualitatea darurilor spirituale în Biserica de astăzi pe baza unei profeții din Vechiul Testament.
5. Precizează scopul pentru care Duhul Sfânt oferă daruri credincioșilor.

Aprofundare

Realizează cele două grafice pe caiet și explică cum funcționează în Biserică darurile oferite de Duhul Sfânt.

Relația cu Biblia

Pornind de la textul biblic din 1Corinteni 12:12-27, răspunde la următoarele întrebări:

1. Cu ce compară apostolul Pavel Biserica?
2. Cum explici comparația trup - Biserică, folosind cuvintele: unitate, diversitate, importanță, armonie?
3. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de cei care au o altă slujire / alt rol în Biserică?
4. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de cei din Biserică care suferă sau se bucură?
5. Care este rolul tău în Biserica lui Hristos?

Verset de memorat

Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespus mai bună. 1Corinteni 12:31

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în grupe echilibrate pentru a rezolva următoarele cerințe:

- a. Se asociază corespunzător prima coloană (DARUL) cu a doua coloană (EXPLICAȚIA);
- b. Se oferă exemple pentru fiecare din cele nouă daruri spirituale.

DARUL	EXPLICAȚIA	EXEMPLUL
Darul vorbirii în limbi	o încredere deplină, ce face ca imposibilul să devină posibil	
Darul profeției	darul spiritual prin care Dumnezeu suspendă temporar anumite legi naturale, săvârșind lucrări impresionante	
Darul cuvântului de înțelepciune	traducerea limbilor	
Darul deosebirii duhurilor	vorbire plină de iscusință, care ajută la ieșirea dintr-o situație dificilă	
Darul credinței	vindecare a unor boli	
Darul tălmăcirii limbilor	vorbire într-o limbă pe care cel credincios nu a învățat-o vreodată	
Darul minunilor	descoperirea unor fapte sau gânduri ascunse	
Darul tămăduirilor	posibilitatea de a recunoaște lucrarea duhurilor înșelătoare	
Darul cuvântului cunoștinței	vorbire inspirată de Dumnezeu pentru a comunica voia Sa în situații specifice	

DARUL CINCIZECIMII

De când ai zis: „Lumină să se facă!”

Și-n jurul meu lumină s-a făcut,
Cunosc întâia zi dintr-o viață
Și-ntâiul pas pe drumul început.

Cunosc de-atunci iubirea Ta cerească
Cunosc noianul Tău de îndurări,
Purtarea Ta de grijă, părintească,
Și harul ce-l primesc din patru zări.

Cunosc cum ai lăsat aici în lume
Pe Fiul Tău să moară-n locul meu...
Cum... viu din morți, chematu-m-a pe nume
Și cum de-atunci, eu sunt copilul Tău.

Ca unui fiu, arvuna moștenirii,
Părinte bun, mi-ai dat-o pe pământ...
Tu, minunata Ta făgăduință,
Pecetluit-o-ai cu Duhul Sfânt.

În Duhul Tău eu am călăuzire,
Și „foc nestins” pe vatra de altar,
Izvor de mângâiere și putere,
Și apa vie ce mi-o dai în dar.

Prin Duhul Sfânt fac explorarea sfântă
A țărmlui ceresc făgăduit,
Sunt fericit și inima mea cântă
De dragostea cu care m-ai iubit.

Aș vrea să-Ți mulțumesc, iubit Părinte,
de Darul Cincizecimilor, nespus!
De toate revărsările preasfinte,
Ce se-mplinesc de-atuncea în Isus.

Îți simt mireasma sărbătorii
Și „focul viu” în flăcări pe altar,
Mă plec așa ca dimineața zorii
Naintea soarelui ce vine iar.

Mă plec să-Ți mulțumesc din suflet, Doamne
Căci dup-aproape două mii de ani
Trăiesc și eu fiorul Cincizecimii...
Precum ai zis - nu ne-ai lăsat orfani!

Emil Bulgăr,
vol. *Pânze*

RECAPITULARE

1. Scrie noțiunea potrivită în dreptul explicațiilor de mai jos:

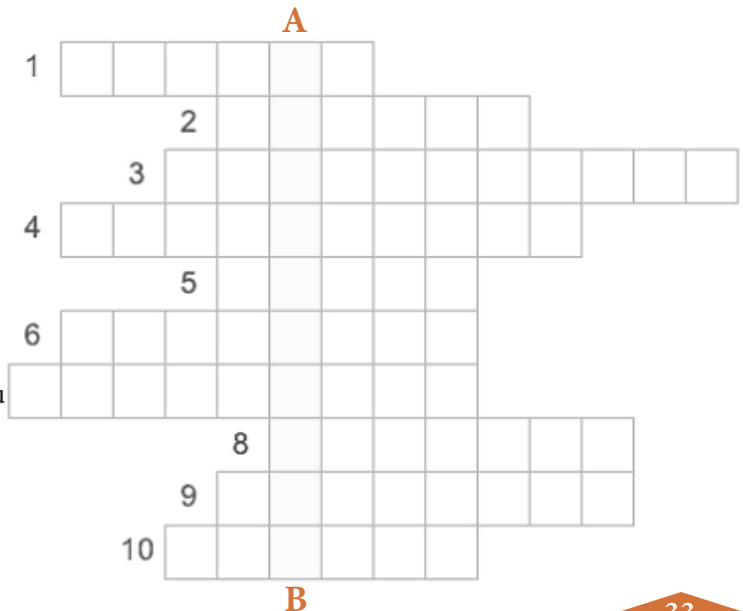
- Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt.
- Descoperirea de Sine a lui Dumnezeu.
- Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt.
- Instituție fondată la Cincizecime.
- Ne-evrei, popoare care nu sunt din neamul evreiesc.
- Conducători din Biserica Primară, predicatori și misionari împuterniciți de Duhul Sfânt.
- Biserica din primele secole.
- Lucrarea de regenerare a Duhului Sfânt prin care omul primește o nouă identitate.
- Lucrarea Duhului de umplere a credinciosului cu Duhul Sfânt, scufundare în Duhul.
- Denumire dată darurilor Duhului Sfânt.

Alege dintre următoarele noțiuni:

2. Rezolvă rebusul și vei descoperi pe verticală AB unul din numele Duhului Sfânt:

- Duhul Sfânt este una dintre Persoanele Sfintei ____
- În Vechiul Testament, Duhul Sfânt a lucrat în viața unor ____
- Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt se numește ____
- Apostolii au predicat ____, adică Vestea Bună a mântuirii.
- Unul dintre cei mai mari apostoli a fost ____.
- Lucrarea Duhului Sfânt prin care omul ajunge să regrete păcatele făcute se numește ____.
- Lucrarea Duhului Sfânt care durează toată viața creștinului și prin care omul se aseamănă tot mai mult cu Dumnezeu se numește ____.
- Trupul nostru este ____ Duhului Sfânt.
- La Cincizecime, ucenicii au fost ____ cu Duhul Sfânt.
- Înzestrările supranaturale date de Duhul Sfânt credincioșilor spre zidirea bisericii se numesc ____.

3. Completează textul cu cuvintele potrivite:

a. Duhul Sfânt a fost prezent în Vechiul Testament la creație, în perioada de dinainte de _____ și în viața unor oameni credincioși.

b. La Cincizecime, Duhul Sfânt s-a revărsat peste _____ de ucenici strânși laolaltă și, după predica lui Petru, s-au convertit _____ oameni. Pogorârea Duhului Sfânt a confirmat prorociile din Vechiul Testament, a reprezentat _____ Bisericii creștine și începutul unei noi ere spirituale.

c. În viața omului, Duhul Sfânt lucrează prin cele _____ mari lucrări pe care le face: _____, _____, _____, _____. Duhul Sfânt începe și continuă acest proces prin care ne asemănăm tot mai mult cu Dumnezeu nostru sfânt și neprihănit.

d. Învățătura cu privire la cele _____ daruri duhovnicești o găsim în 1Corinteni 12. Aceste daruri pot fi clasificate în trei categorii, după cum urmează: daruri de _____, daruri de _____ și daruri de _____.

e. Prezența și lucrarea Duhului Sfânt în viața credinciosului este absolut esențială. Trebuie să căutăm cu orice preț să fim _____ de Duhul Sfânt (Efeseni 5:18) pentru a putea fi martorii lui Hristos prin faptele și vorbele noastre.

4. Caută în careu darurile Duhului Sfânt, în forma specificată mai jos:

E	D	E	O	S	E	B	I	R	E	A	T	I	T
R	I	R	I	U	D	A	M	A	T	B	A	N	A
N	B	E	D	O	E	E	S	M	E	T	T	E	L
U	A	D	A	O	N	N	I	R	S	O	N	R	M
N	R	I	R	C	U	E	T	R	O	E	I	I	A
P	E	O	U	N	I	I	U	C	S	R	T	C	C
C	I	N	R	A	C	U	E	I	A	E	S	I	I
I	N	D	I	M	P	P	I	T	V	R	O	A	R
R	I	T	T	A	E	B	R	N	I	I	N	C	E
A	R	I	O	T	L	I	E	T	M	E	U	N	D
C	R	T	R	N	E	P	R	O	R	O	C	I	A
I	U	D	R	I	T	M	I	N	U	N	I	U	A
I	B	M	I	L	N	I	E	R	I	B	R	O	V
T	C	R	E	D	I	N	T	A	O	S	N	O	N

TAMADUIRI
INTELEPCIUNE
DARURI
PROROCIA
VORBIREINLIMBI
TALMACIRE
DEOSEBIREA
MINUNI
CREDINTA
CUNOSTINTA

5. Scrie o compunere în care să argumentezi importanța prezenței Duhului Sfânt în viața unui tânăr creștin. Ghidează-te după următoarele repere:

- Duhul lui Dumnezeu a fost implicat în crearea omului;
- Duhul Sfânt a lucrat într-un mod direct și minunat cu oamenii credincioși din Vechiul Testament;
- Duhul Sfânt s-a revărsat peste ucenici și le-a dat curaj de mărturisire;
- Duhul Sfânt i-a însoțit pe apostoli prin minuni și semne;
- Duhul Sfânt ne conștientizează de păcat, ne naște din nou, ne botează și ne ajută să ne sfințim zilnic;
- Duhul Sfânt dă daruri credincioșilor din Biserică pentru ca noi să creștem spiritual.

EVALUARE

1. Alege varianta corectă:

- A. Cine a recunoscut că în Iosifera Duhul lui Dumnezeu?**
- frații lui
 - tatăl lui
 - Faraon
- B. Isus a promis înainte de înălțarea Sa că va trimite un alt:**
- Mângâietor
 - Mărturisitor
 - Mântuitor
- C. Darurile Duhului Sfânt sunt date pentru:**
- a arăta nivelul de spiritualitate al creștinului
 - folosul personal al celui care are darul
 - folosul celui alt din Biserică
- D. Sfințirea este:**
- încheiată în momentul botezului cu Duhul Sfânt
 - un proces ce durează toată viața
 - încheiată în momentul nașterii din nou

2. Completează textul cu cuvintele potrivite:

Domnul Dumnezeu a suflat în nări suflare de viața și omului s-a făcut un _____ viu.

Apostolul _____ a predicat mulțimii în ziua pogorării Duhului Sfânt, mărturisind despre Isus.

Cele patru lucrări ale Duhului Sfânt în viața omului sunt: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și _____.

În 1Corinteni 12, Pavel prezintă un număr de _____ daruri spirituale.

3. Notează cu A pentru adevărat și cu F pentru fals în dreptul fiecărui enunț de mai jos:

- ___ Duhul Sfânt s-a pogorât peste ucenici în timpul sărbătorii Paștelui.
- ___ În cadrul Bisericii Creștine, toți credincioșii se bucură de prezența Duhului Sfânt.
- ___ Duhul Sfânt nu a fost prezis de niciun profet din Vechiul Testament.
- ___ Biserica Primară creștea numeric prin ajutorul Duhului Sfânt.
- ___ Omul se poate pocăi de păcatele lui fără lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt.
- ___ Darurile Duhului Sfânt sunt talentele noastre naturale, pe care le primim de la naștere.

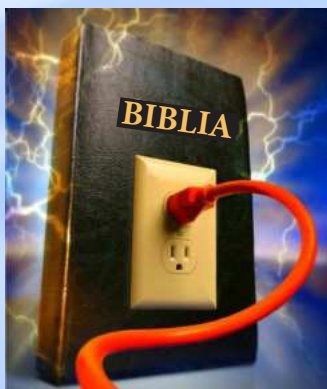
4. Asociază în mod corespunzător cuvintele din cele două coloane:

Ioel	Primul martir creștin
Noe și familia lui	Nașterea din nou
Ștefan	Profeție despre lucrarea Duhului Sfânt
Cincizecime	Singurii salvați
Nicodim	Nașterea Bisericii Primare

5. Pe baza imaginii și a versetului din Ioan 17:17 Sfințește-i prin adevărul Tău:

Cuvântul Tău este adevărul, **răspunde la următoarele cerințe:**

- Definește termenul de sfințire.
- Menționează modalitatea precizată în text prin care noi, credincioșii, putem fi sfințiți.
- Precizează o altă modalitate prin care putem ajunge la sfințire.

Coboară azi prin Duhul Sfânt

1. Nicăieri în lume bucurie nu găsesc
Ca și-n casa sfântă unde, Doamne, locuiești,
În cortul întâlnirii unde, Doamne, te prezinți,
Atunci când ești chemat prin rugăciuni fierbinți.

R: *Coboară azi prin Duhul Sfânt, aici la noi jos pe Pământ,
Vrem să simțim puterea-ți mare,
Pe cei bolnavi să-i tămăduiești,
Pe cei ce-s slabi să-i întărești,
Vrem prin Duhul Sfânt să ne vorbești*

2. Așa cum ai coborât în trecut, o, Doamne Sfânt,
Am vrea să cobori și astăzi pe Pământ,
Să dai eliberare celor încătușați,
Să dai din apa vie celor însetați

*Muzica și text: Dorin Mihai - 2007
Aranjament vocal, instrumental și
înregistrare voci: Dorin Mihai*

B: Doar Tu dai eliberare la cei împovărați
Doar Tu dai bucurie la cei întristați
Ne vii în ajutor mereu, mai ales când ne e greu,
Tu ești al nostru Sfânt Dumnezeu!

R2: Coboară azi prin Duhul Sfânt aici, la noi jos pe Pământ,
Ca și în ziua de Rusalii,
Vrem să vedem puterea Ta, cum ridică povara grea
Și întărește Biserica.

IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI RĂSPUNSUL OMULUI

- BISERICA PRIMARĂ
- BISERICA ÎN ISTORIE
- BISERICA – ADUNAREA CELOR CREDINCIOȘI; ACTELE DE CULT
- MARILE RELIGII ALE LUMII
- MARILE RELIGII ALE LUMII
- CREȘTINISMUL LA ROMÂNI
- MIȘCAREA PENTICOSTALĂ DIN ROMÂNIA

BISERICA PRIMARĂ

Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Fatepele Apostolilor 2:41

PERIOADA DE AUR A BISERICII LUI DUMNEZEU

Actul de naștere al Bisericii este în Ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt promis de Isus Hristos s-a revărsat peste ucenicii Săi (Fapte 2:1-21). În aceeași zi apostolii au început să Îl propovăduiască pe Hristosul cel înviat mulțimii de iudei și greci aflați în Ierusalim la Sărbătoarea Primelor Roade.

Miile de iudei și de prozeliți care veniseră din întreg Imperiul Roman ca să locuiască la Ierusalim sau să-l viziteze au ajuns să creadă că Isus este viu și că moartea Lui pe cruce era planul lui Dumnezeu de a mântui omenirea. Apoi, mulți alții li s-au alăturat și au format o comunitate de oameni care au urmat aceleași principii.

Biserica este o comuniune a oamenilor în Dumnezeu și cu Dumnezeu, care au trăit călăuziți de Duhul Sfânt. De aceea, Biserica lui Hristos a fost numită și „Duhul Sfânt trăind în omenire”.

Ucenicilor li s-a dat numele de „creștini”, un nume de onoare al urmașilor Lui: „Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia” (Fapte 11:26).

Primii creștini dintre neamuri au fost cei din casa lui Corneliu.

Prima predică a fost ținută de Apostolul Petru, care argumenta faptul că Isus Hristos cel răstignit este cel profețit de prorocii Vechiului Testament.

Mesajul predicilor Apostolilor Petru și Pavel a fost „Hristosul crucificat și înviat” (Fapte 2:14-36), iar predica și botezul primilor trei mii de oameni constituie întemeierea Bisericii Creștine ca o comunitate a credincioșilor călăuziți de Duhul Sfânt.

Așadar, Biserica este definită de comunitatea credincioșilor care se adună într-un anumit loc pentru părtășia frățească. Biserica este Trupul tainic al lui Hristos în care locuiește Duhul Sfânt.

BISERICA DIN IERUSALIM

La cincizeci de zile după Învierea Domnului, în timp ce romanii celebrau o sărbătoare păgână, „Rozaliile”, iudeii sărbătoreau la Ierusalim „Cincizecimea”. Iudeea era provincie romană cu capitala la Ierusalim, Tiberius fiind împărat, iar guvernator, Pontiu Pilat. În ziua în care întreg poporul se adunase pentru aceste ceremonii, a avut loc evenimentul pogorării Sfântului Duh (Fapte 2:1).

Biserica din Ierusalim a avut o poziție de conducere în comunitatea creștină primară, care a început cu aproape 3000 de suflete (Fapte 2:41). Creșterea Bisericii Primare a fost rapidă. Numărul total al celor botezați în apă a ajuns curând la cinci mii de persoane (Fapte 4:4). Chiar și preoții au fost atinși de Evanghelie. „O mare mulțime de preoți” (Fapte 6:7) este menționată între membrii Bisericii Primare din Ierusalim.

CARACTERISTICI

Din cartea Faptele Apostolilor, capitolul 2:42-47, desprindem caracteristicile primei Biserici: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni”.

- **Creștinii stăruiau în învățătura apostolilor.** Aceasta izvora din experiența lor de viață cu Isus, din predicile Lui și din tot ceea ce El săvârșise. Învățătura lor era diferită de a cărturarilor și fariseilor, fapt pentru care de multe ori stârnea împotrivire.

- **Legătura frățească** era semnul dragostei pe care Duhul Sfânt o turnase în inimile lor. De aceea, ei se considerau și se numeau frați. Aveau părtășie în aceeași comunitate, punând toate lucrurile împreună și împărțind fiecareia după nevoi și luau hrana cu bucurie.

- **Frângerea pâinii** sau Cina Domnului era sărbătorită așa cum a fost ea instituită de Domnul Isus Hristos „în noaptea în care a fost vândut” (1Cor. 11:23).

- **Rugăciunile erau stăruitoare** și ocupau o parte importantă a timpului petrecut împreună de prima comunitate creștină.

La început, membrii comunității se adunau zilnic la Templu și trăiau într-o dependență totală de Dumnezeu. Trăirea primilor creștini cu frică și respect față de Domnul avea ca rezultat multe minuni și semne, care se făceau prin Duhul Sfânt.

Însă cei dintâi creștini nu aveau o clădire dedicată unui loc de întâlnire și închinare comună. Adunările creștinilor se făceau în diferite locații, cum ar fi:

- **în case:** „După ce și-a dat bine seama de cele întâmplate, s-a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau” (Fapte 12:12).

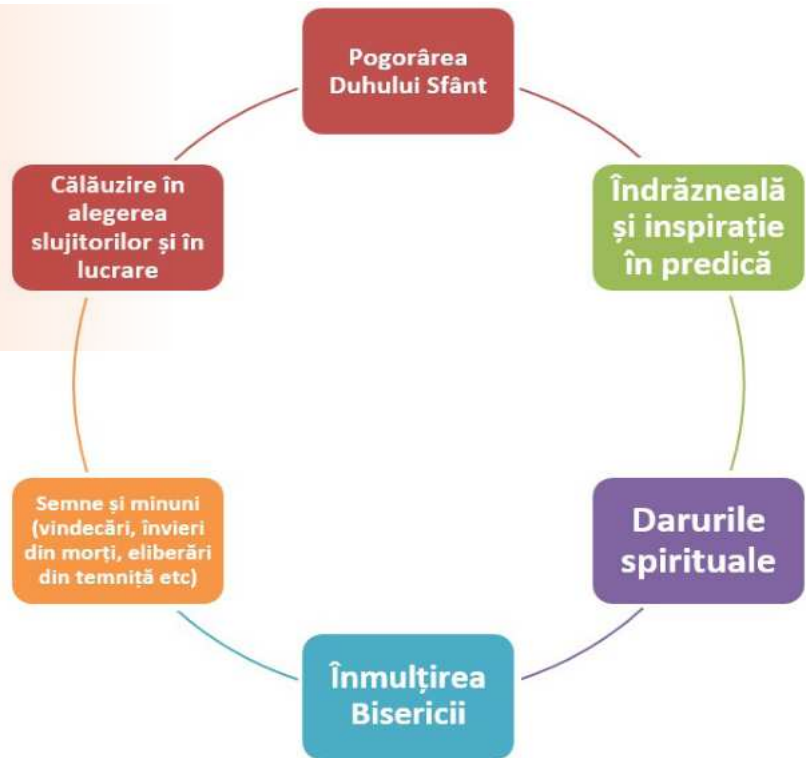
- **la Templu:** „Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod. Toți stăteau împreună în pridvorul lui Solomon” (Fapte 5:12).

- **în sălile publice ale școlilor:** „Dar, fiindcă unii rămâneau împietriți și necredincioși și vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran” (Fapte 19).

- **în sinagogi:** „În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga iudeilor și au vorbit în așa fel că o mare mulțime de iudei și de greci au crezut” (Fapte 14:1).

Lauda la adresa lui Dumnezeu făcea parte din închinarea Bisericii Primare. Aceasta accentua măreția și bunătatea lui Dumnezeu în raport cu oamenii. În Biserica Primară se cântau psalmii, care exprimă importanța lui Dumnezeu și ceea ce a făcut El pentru oameni. Chiar și în persecuție, apostolii aleg să-l laude pe Dumnezeu: „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau” (Fapte 16:25). Învățăm de la primii creștini că un fel de a te închina lui Dumnezeu este să cânti cântece care evidențiază cine este Dumnezeu și ce a făcut El pentru omenire.

Realizează următoarea schiță ce arată că Duhul Sfânt în Biserica Primară s-a manifestat în diverse forme:

Verset de memorat

Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Fapte 2:42

Să explorăm

1. Definește „Biserica Primară”.
2. Scrie cel puțin trei caracteristici ale Bisericii Primare.
3. Prezintă esența predicii lui Petru din ziua Cincizecimii și efectele acesteia asupra ascultătorilor.
4. Explică rolul Duhului Sfânt în înmulțirea Bisericii Primare.
5. Alege varianta corectă:

A. Primilor creștini li s-a acest nume în:

 - a. Ierusalim
 - b. Antiohia
 - c. Atena

B. Un exemplu de bărbat dintre Neamuri convertit la creștinism din Biserica Primară a fost:

 - a. Nicodim
 - b. Pavel
 - c. Corneliu

Vocabular

PROZELIT = păgân convertit la iudaism, persoană convertită de curând la o credință; adept nou al unei credințe..

PROVINCIE = unitate geografică sau administrativă dintr-o țară; regiune, ținut.

SINAGOGĂ = adunarea evreiască obișnuită constituită pentru rugăciune și pentru închinare.

C. La începutul, Biserica Primară se aduna:

- a. la Templu
- b. în clădirea Bisericii
- c. în casele oamenilor

D. Care era părerea norodului despre creștinii din Biserica Primară?

- a. creștinii erau plăcuți înaintea întregului norod
- b. creștinii erau desconsiderați pentru că erau lacomi
- c. creștinii erau urâți de către oameni pentru că cereau bani pentru Biserica

Aprofundare

Realizează desenul pe caiet și completează cu informațiile corecte, conform indicațiilor, pentru a ilustra Biserica Primară.

Relația cu Biblia

Se împarte clasa de elevi în grupuri de două persoane. Pe baza lecturii textului din Faptele Apostolilor 5:1-11, fiecare grup răspunde la următoarele cerințe :

1. Care a fost motivul pentru care Anania și Safira au mințit pe Duhul Sfânt?
2. Care a fost pedeapsa pentru cei doi ? De ce au fost atât de aspru pedepsiți?
3. Care a fost rezultatul acestui incident asupra întregii comunități de creștini?
4. Extrage cel puțin două învățături (aplicații practice) pentru viața de astăzi.
5. Împărtășește clasei aplicațiile practice extrase pe baza învățăturilor din text.

Scrie o compunere pe o pagină A4, în care să faci o comparație între Biserica Primară și Biserica unde mergi cu familia. Ce poți face TU ca să semeni tot mai mult cu primii creștini?

DRAGOSTEA DINTÂI

*„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei,
dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” Ioan 13:35*

Îmi zboară gândul prin istorii în urma-a două mii de ani
Când ucenicii împreună își așteptau promisiunea
Încinși de-o-nflăcărare vie, ei nu înțelegeau minunea
Însă știau că va să vie și nu vor fi lăsați orfani

Erau cu toții laolaltă, împletind dor și rugăciuni
Trăiau credința mântuirii cu haruri nemaiîntâlnite
Când Duhul Sfânt se revărsase. În întâlniri nedespărțite
Îl aveau pe Isus în viață, lucrând cu semne și minuni

Noi? Vorbim despre pasiune. Bun subiect de dezbătut...
Organizăm azi, impecabil programele ce sorb cultura,
Dar unde e înflăcărarea de-a ne-mbrăca în Duh făptura
Unde e dragostea pe care o-aveau creștinii la-nceput?

Speranța-Doina Cătană,
vol. *Cartea Cărților Bibliei*

BISERICA ÎN ISTORIE

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului. Fapte 1:8

PERSECUȚIILE ÎMPOTRIVA CREȘTINILOR: ȘTEFAN ȘI ALȚI MARTIRI

Creștinii s-au separat de religia iudaică, fiind priviți ca o grupare secretă și periculoasă. Acest fapt a atras după sine interzicerea credinței creștine din partea Sanhedrinului, care supraveghea viața civilă și religioasă a țării, cât și din partea autorităților Imperiului Roman.

În cartea Faptele Apostolilor este prezentat primul martir creștin: „Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod” (6:8) Pentru că iudeii din sinagogile din Ierusalim nu aveau argumente ca să-l contrazică pe Ștefan, au întărit norodul, pe bătrâni și pe cărturari, aducând martori mincinoși. Aceștia l-au acuzat pe nedrept pe Ștefan, că ar fi hulit pe Moise și pe Dumnezeu: „Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui locaș sfânt și împotriva Legii.” (v.13). Argumentele pe care le-a susținut Ștefan în apărarea propovăduirii Evangheliei au fost însoțite de prezența divină: „Toți cei ce ședea în sobor s-au uitat țintă la Ștefan, și fața lui li s-a arătat ca o față de înger” (v. 15). Cu toate acestea, iudeii l-au ucis pe mesagerul lui Hristos: „Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s-au năpustit toți într-un gând asupra lui. L-au târât afară din cetate și l-au ucis cu pietre” (Fapte 7:57, 58).

Ura față de creștini s-a manifestat prin persecuție. Domnul Isus le-a spus ucenicilor că ei trăiesc în lume ca niște oi în mijlocul lupilor (Mat. 10:16), de aceea au existat atâtea împotriviri față de credincioși.

Refuzul creștinilor de a participa la adunările păgâne de la temple, teatre și locuri de distracții a atras antipatia celor din jur. Când s-a răspândit ciuma, foametea și tulburările civile acestea au fost atribuite prezenței creștinismului în Imperiul Roman. Mai presus de toate acestea, creștinii au refuzat să se închine împăratului roman, Cezarului, preferând să moară ca martiri.

Treptat, persecuția s-a extins de la apostoli la toți creștinii care se identificau cu învățătura lui Hristos. Istoria consemnează zece valuri de persecuție, începând cu sec. I și până în anul 305, când a încetat domnia lui Dioclețian.

Nero (54 – 68 d. Hr.) este cunoscut în istorie ca „cel dintâi mare persecutor al bisericii”. Istoricul Tacit scrie despre incendierea Romei și despre faptul că acest lucru ar fi fost poruncit de Nero, care a aruncat apoi vina pe creștini. Zece din cele paisprezece cartiere ale Romei au fost mistuite. „Nero a poruncit ca acești creștini să fie sfâșiați de câini, țintuiți pe cruci, [...] folosiți chiar ca torțe vii pentru iluminarea nocturnă a grădinilor palatului” (Tacit, Anale).

A urmat apoi una dintre cele mai crude persecuții, persecuția sub **domnia lui Domițian (81 – 96 d.Hr.)**. El a auzit că din sămânța lui David trebuie să se nască unul căruia i se cuvine stăpânirea lumii. Asociind pe creștini cu evreii, împăratul a pornit o persecuție cruntă împotriva lor. Și romanii creștini din cele mai nobile familii, erau trimiși la moarte sau în exil, după ce li se răpeau averile.

Persecuțiile care au urmat au fost conduse de împărații Traian, Marcus Aurelius, Severus, Maximin, Decius, Valerian, Aurelian, Dioclețian. Cele mai multe din aceste persecuții s-au desfășurat pe o arie

geografică mai restrânsă, locală, altele au cuprins întreg Imperiul Roman.

Domniei lui Dioclețian îi corespunde ultimul val de persecuție, și cel de-al doilea care a cuprins întreg imperiul. Prin edictele pe care le-a emis, împăratul a poruncit încetarea întâlnirilor creștinilor, distrugerea bisericilor, destituirea slujitorilor bisericești, întemnițarea celor ce nu renunțau la credință și arderea Scripturilor. Istoricul Eusebiu consemna că în vremea aceea, închisorile s-au umplut cu creștini în așa măsură încât nu mai era loc pentru criminali.

Este demn de reținut faptul că în urma acestor persecuții nu numai că nu a dispărut credința creștină, dar ea s-a răspândit pe toate continentele, făcând ca Biserica Creștină să crească tot mai mult. În anul 300, creștinii constituiau în jur de 15% din populația Imperiului Roman.

ÎNCETAREA PERSECUȚIILOR ȘI GARANȚIA LIBERTĂȚII RELIGIOASE ÎN TIMPUL LUI CONSTANTIN CEL MARE

După ultimul val de persecuție, împăratul Constantin cel Mare dă libertate creștinilor, prin **Edictul de la Milano**, din anul 313. Astfel, creștinii nu au mai fost persecutați, iar creștinismul a devenit, mai târziu și religia oficială a Imperiului Roman.

Constantin cel Mare a modificat legile statului, înlăturând pedepse care erau împotriva creștinilor, precum: răstignirea, zdrobirea picioarelor, stigmatizarea (arderea cu fierul roșu). S-au luat măsuri de protecție și ajutor pentru săraci, orfani, văduve și bolnavi. Constantin cel Mare a oficializat ziua de odihnă ca fiind duminica, ziua învierii lui Isus. În funcțiile înalte, acesta numea de preferință creștini.

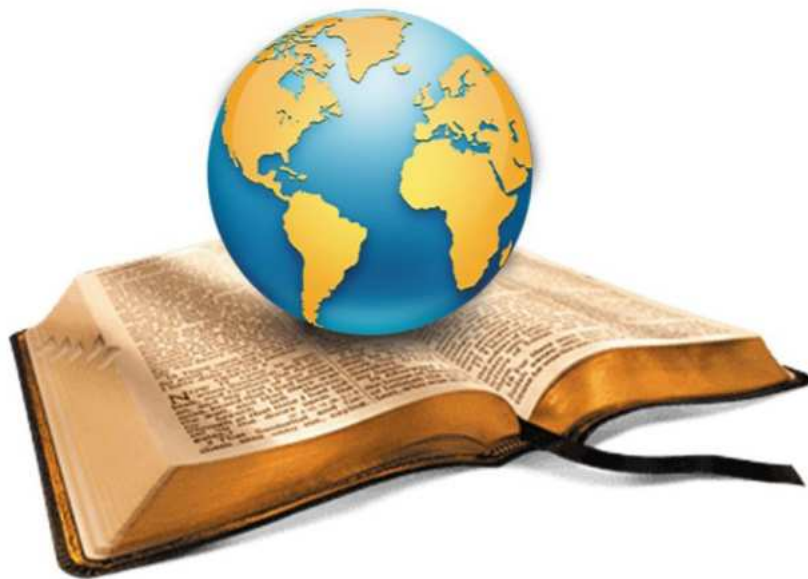
Acordând libertate și privilegiile creștinismului, Constantin cel Mare a făcut din minoritatea disprețuită, persecutată a creștinilor, o instituție preferată de populația imperiului roman. Comunități noi de creștini s-au răspândit și în Persia, Armenia, Caucaz, Etiopia, precum și pe întregul continent european.

RĂSPÂNDIREA CREȘTINISMULUI ÎN LUME

Extraordinara răspândire a creștinismului în primele secole s-a datorat devotamentului și înflăcăării cu care creștinii L-au mărturisit pe Hristos. Toți ucenicii care au acceptat Marea Trinitate (Matei 28:18-20) au răspândit Evanghelia și neamurilor, așa cum este cazul apostolului Petru în casa lui Corneliu (Fapte 10).

Matei a predicat Evanghelia timp de 12-15 ani în Iudeea, apoi a plecat în Etiopia, Parția, Asia Mica și a ajuns până în Tracia. Apostolul Ioan a predicat în Ierusalim, Iudeea, Samaria, Efes și Patmos. Toma a predicat în Persia și a ajuns în India, unde a plantat biserici până a fost martirizat. Despre Bartolomeu (Natanael) se știe că a ajuns în Persia, Mesopotamia, Egipt și Armenia. Apostolul Andrei a făcut, ca și Pavel, trei călătorii misionare, toate pornite din Ierusalim, împreună cu alți ucenici. A fost împreună cu Matia în Pont, Capadocia și Sciția (părțile Dobrogei, Munteniei și Basarabiei). Apoi a fost împreună cu Ioan, la Efes. În a treia călătorie a fost însoțit de Matia, Tadeu și Simon Canaanitul în Dobrogea. În primul mileniu d.Hr. creștinii s-au răspândit în Asia, Europa și o parte din Africa.

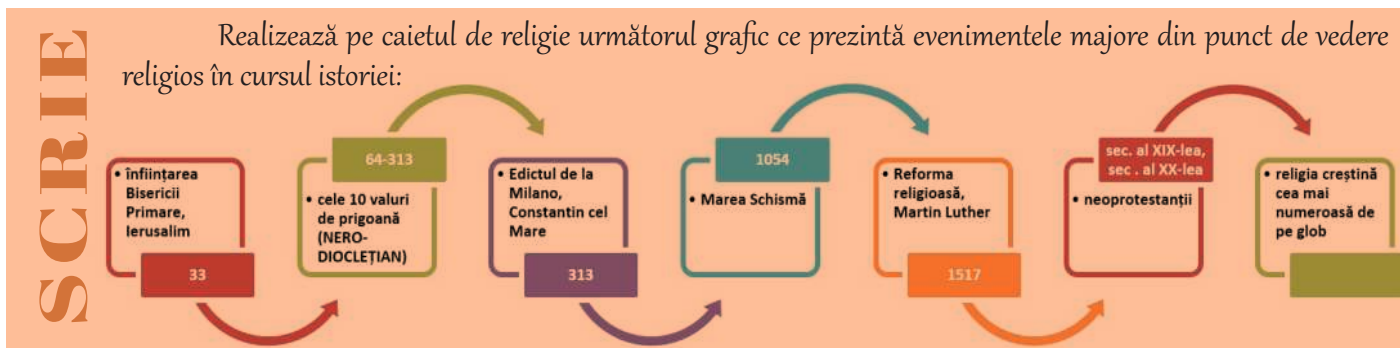
În anul 1054 are loc o ruptură în creștinism, între Biserica Răsăriteană și cea de Apus, numită Marea Schismă. Cu acel prilej s-au constituit primele două mari ramuri ale creștinismului: Biserica Creștină Ortodoxă în Răsărit și Biserica Creștină Catolică în Apus. Acestea au devenit religii tradiționale, care au adăugat la

învățătura apostolilor, o serie de tradiții și obiceiuri.

După Marea Schismă din 1054 s-au ridicat o serie de grupări religioase reformatoare, care au susținut părăsirea tradițiilor care nu sunt scrise în Biblie și întoarcerea la Scripturi. După prereformatorii J. Wycliffe (Anglia), Jan Hus (Cehia), Savonarola (Italia), în 1517 s-a impus reforma lui Martin Luther în Germania. Acesta a reușit să realizeze Marea Reformă, având în vedere apărarea vieții de creștin doar prin ceea ce este scris în Biblie: *Sola Scriptura*. Au urmat și alți reformatori: Jean Calvin (Franța, Elveția), Zwingli (Elveția), John Knox (Anglia). Mișcările de reformă sau protestante (*pro testam* = pentru testament) au declanșat alte mișcări religioase, cum este mișcarea anabaptistă, anglicană, prezbiteriană, metodistă, pietistă sau mișcarea menonităilor. În secolele XIX și XX au apărut mișcările religioase creștine rezultate din protestantism și numite neoprotestante, dintre care amintim: baptiștii, creștinii după evanghelie și pentecostalii.

Creștinismul a devenit cea mai răspândită religie de pe glob. Ea reprezintă aprox. 33% din populația lumii, numărând aproximativ două miliarde de creștini.

Să explorăm

1. Menționează trei exemple de persecuții din Biserica Primară.
2. Precizează înțelesul expresiei „cele 10 valuri de persecuție” împotriva creștinilor din primele trei secole.
3. Explică însemnătatea „Edictului de la Milano” pentru încetarea persecuțiilor și garantarea libertății religioase.
4. Relatează în cinci rânduri modul de răspândire a creștinismului de-a lungul istoriei.

Vocabular

EDICT = act prin care un magistrat făcea cunoscute normele de drept și formulele juridice aplicate în timpul magistraturii lui.
SANHEDRIN = tribunal penal la vechii iudei; grup de oameni care formează un cerc închis, având pretenția de a da, într-un anumit domeniu, sentințe infailibile.
EXIL = pedeapsă care constă în obligarea unei persoane de a părăsi țara al cărei cetățean este.

Relația cu Biblia

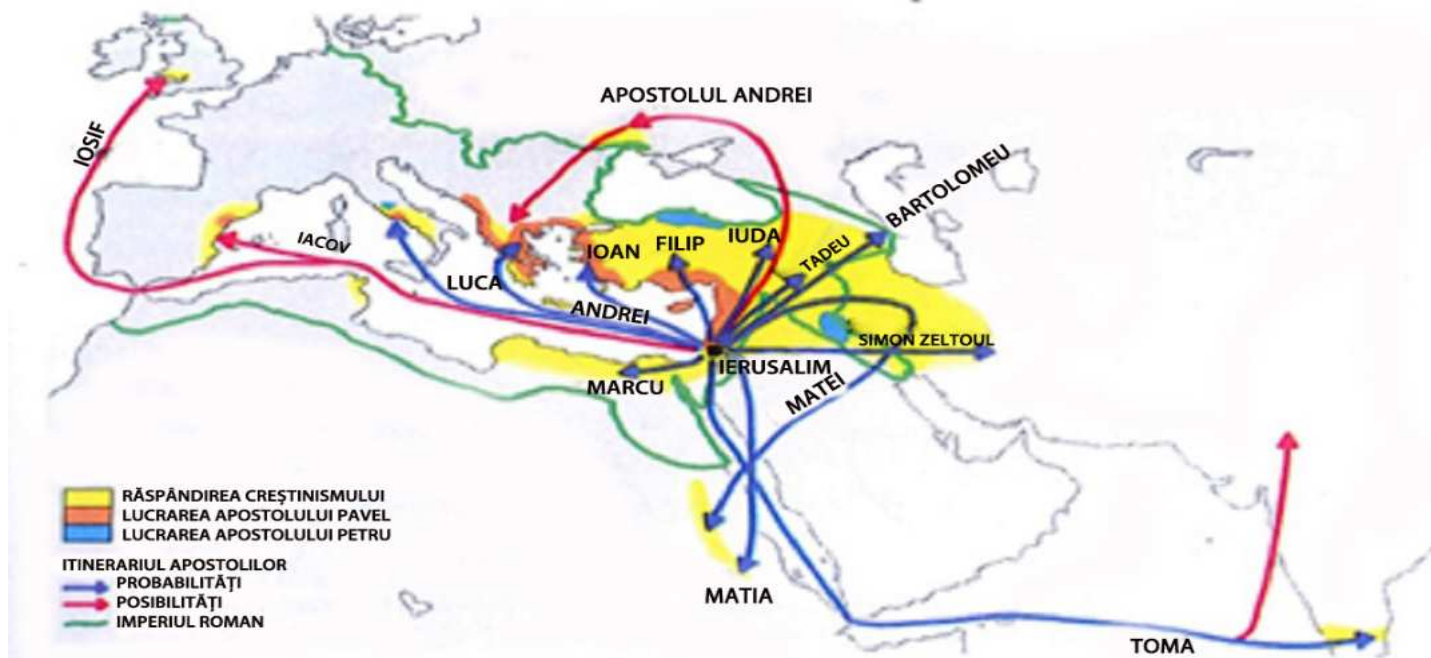
Pe baza relatării din Faptele Apostolilor, capitolele 6-7, răspunde la următoarele cerințe:

1. Care era motivul pentru care Ștefan era ferm și neclintit în credința lui?
2. Cum l-ai descrie pe Ștefan, atât fizic cât și spiritual?
3. Care a fost atitudinea lui Ștefan față de prigonitorii lui, mai ales înainte să moară?

Aprofundare

1. Pe o hartă a Europei, trasează modul de răspândire a creștinismului.

2. Privind la istoria Bisericii, răspunde la următoarele cerințe:

a. precizează care a fost atitudinea lui Ștefan când a fost omorât cu pietre. Care trebuie să fie atitudinea creștinului față de dușmanii săi? Dar atitudinea credinciosului în fața morții?

b. enumeră cel puțin trei efecte pozitive pe care le-au avut persecuțiile asupra Bisericii. Cum ar trebui să reacționăm noi în cazul în care cineva ne persecută pentru credința în Isus? Ce putem face pentru creștinii persecutați din zilele noastre?

c. indică locurile în care au ajuns apostolii cu Evanghelia, în ciuda greutăților de tot felul și a persecuțiilor. Cui ar trebui să vestim noi Evanghelia și cum? Care sunt piedicile în răspândirea Evangheliei în ziua de astăzi?

d. menționează rolul reformatorilor în istoria creștinismului. Care este prețul pe care ești dispus să-l plătești pentru a susține adevărul lui Dumnezeu?

PORTOFOLIU

Realizează un proiect (pe o coală de hârtie) care să cuprindă informații și imagini sugestive despre o perioadă sau eveniment din istoria Bisericii Creștine.

Verset de memorat

Da, mie, care sunt cel mai nînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos.

Efeseni 3:8

Să aflăm mai multe...

- Creștinii refuzau să ofere tămâie pe altarul împăratului roman, Cezarului. Adunarea creștinilor noaptea și în secret era interpretată ca un complot împotriva siguranței statului. Preoții, făuritorii de idoli, ghicitorii, pictorii, arhitecții și sculptorii s-au simțit amenințați de noua religie care condamna închinarea la idoli.

- În timpul persecuției lui Nero a murit Petru (răstignit cu capul în jos) și Pavel (decapitat). Persecuția s-a limitat la Roma și împrejurimile ei.

- În timpul persecuției lui Domițian apostolul Ioan a fost exilat în insula Patmos.

APLICĂ

Exprimă două lucruri pentru care ești mulțumitor lui Dumnezeu că te-ai născut în mileniul al treilea, în România.

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în grupe echilibrate pentru a realiza asocierea corespunzătoare a numelor/denumirea din prima coloană cu rolul/descrierea din a doua coloană și cu timpul din a treia coloană:

NUMELE	ROLUL	TIMPUL
MARTIN LUTHER	primul împărat roman persecutor	sec I d.Hr.
ȘTEFAN	ruperea bisericii creștine	sec. al XIV-lea
NERO	împărat roman care a oprit persecuția creștinilor	313
DOMIȚIAN	reformator în Germania	81-96
WYCLIFF	primul martir creștin	1517
MAREA SCHISMĂ	împărat roman care a persecutat crud creștinii	654-68
CONSTANTIN CEL MARE	prereformator în Anglia	1054

ȘTEFAN

Istoria martirilor se scrie
 Filă cu filă-n vreme, an de an,
 Să fie peste secole făclie
 Și prima filă, vie mărturie
 Scrisă cu sânge, e a lui Ștefan.

Diacon plin de har și de putere,
 Plin de credință, plin de Duhul Sfânt,
 Ștefan frângea prin rugă bariere
 Lărgind Împărăția cu putere,
 Cu forța ce se află în Cuvânt.

Purtând în inimă pacea divină
 Ștefan vestea salvarea tuturor,
 Dar cei din beznă, beznei se închină
 Și nedorind să vină la lumină,
 Mintind, l-au dus să-l judece-n Sobor.

Minciunile țeseau învinuirea
 În încercarea de a-l judeca,
 Dar ura lor nu-i atingea sfințirea
 Și i-a cuprins pe toți din jur uimirea
 Căci fața-i ca la îngeri strălucea.

S-a apărat dârz, apărând credința,
 Și chiar a devenit acuzator
 Descoperindu-le nesocotința,
 Și-aceasta i-a adus pe loc sentința
 Țâșnind înveninat din ura lor.

Netulburat de ura din mulțime,
 El și-a-ndreptat privirile în sus
 Și dincolo de zările senine
 Văzut-a cerul și, în slăvi divine,
 La dreapta Tatălui stând pe Isus.

Tablou divin, vedere grandioasă,
 Imagini dătătoare de puteri
 Ce contrastau cu scena odioasă
 Ce a urmat, când ura sângeroasă
 Ajunsă-n clocot, provoca dureri

Căci pietrele cădeau ca și o ploaie
 Pe trupul frânt cu suflet neînvins,
 Dar el în ruga-i ca o vâlvătaie
 Cerea pentru a gloatelor șuvoaie
 Iertarea cerului, apoi s-a stins.

Exemplu-nălțător pentru oricine
 De-a fi până la moarte credincios
 Chiar și când lovitura pietrei vine,
 Căci Cel ce șterge lacrimi și suspine,
 Punându-ne cununa, e Hristos.

Simion Felix Marțian,
 vol. *Triumful Vieții*

BISERICA – ADUNAREA CELOR CREDINCIOȘI; ACTELE DE CULT

Și Eu [ISUS] îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Matei 16:18

Domnul Isus Hristos rostește pentru prima dată cuvântul de „biserică” în Matei 16:18: „Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui”. În dialog cu liderul ucenicilor, Petru, Domnul Isus transmite adevărul esențial care vizează Biserica: aceasta este formată din cei credincioși, care își exprimă credința în Isus Hristos ca Mântuitor.

Aceasta cuprinde pe toți credincioșii timpurilor trecute și prezente, care, auzind glasul lui Isus, s-au hotărât să se întoarcă cu pocăință la Domnul (2Cor. 6:14-18).

CREȘTINUL - MEMBRU AL BISERICII

Un om poate deveni membru al unei Biserici după ce și-a însușit principiile de credință. După ce a renunțat la viața trăită în păcat și a dat dovadă că el cunoaște principiile de bază ale Bisericii, poate fi botezat în apă și primit ca membru (2Petru 1:1).

Membrii se raportează între ei ca frați (Fapte 5:23). Ei sunt datori, după Cuvântul lui Dumnezeu, să respecte pe cei ce slujesc (Evrei 13:17) și să se supună unii altora în frica lui Hristos (Efeseni 5:21).

Membrii au datoria de a trăi o viață în sfințenie, în unitate frățească cu ceilalți membri din Biserică, în învățătura Bibliei, care trebuie transmisă altora de către fiecare membru și în dragoste (Fapte 2:42).

Fiecare credincios, fără deosebire de rasă și naționalitate, născut din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt, (Efeseni 2:19-22), face parte din Biserică, numită „Biserica lui Dumnezeu” (1Tim. 3:15).

BISERICA LOCALĂ

Expresia de „biserică locală” se referă la un grup de credincioși care se adună periodic într-un loc pentru a împărtăși aceleași principii de credință.

Cuvântul „Biserică” provine din limba greacă, de la termenul „Ekklesia”, care înseamnă „adunarea celor chemați”. Ulterior s-a folosit și termenul latin „basilica”, care desemna o clădire imperială unde aveau loc adunări publice, locul în care împăratul judeca și alte activități de importanță publică.

În Noul Testament se fac referiri la mai multe biserici locale: bisericile Galatiei (Gal. 1:2), biserica Laodicenilor (Col. 4:16), biserica Iudeii (1Tes. 2:14), biserica Tesalonicenilor (1Tes. 1:1), biserica din Asia (Apoc. 1:4).

Biserica locală este formată din toți membrii majori ai acesteia, precum și din aparținători (copii, simpatizanți). Ea este condusă de către comitetul bisericii, având în fruntea ei pastorul bisericii, iar după caz, prezbiteri, diaconi. Toți aceștia sunt implicați în lucrarea de slujire. În biserica locală se propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu, se prezintă viața de credință, se săvârșesc actele de cult, se organizează rugăciuni, studii biblice (cu adulți,

tineri și copii). În timpul slujbelor pot fi implicate în vederea slujirii și grupuri care îl laudă pe Dumnezeu, precum cor, orchestră, fanfară și grup vocal.

Rolul bisericii locale este de a reprezenta Împărăția lui Dumnezeu într-o anumită localitate sau regiune geografică, dar și de a forma și trimite misionari până la marginile pământului.

ACTELE DE CULT: BOTEZUL ÎN APĂ, CINA DOMNULUI

Biserica este lucrarea Domnului Isus Hristos, care a iubit-o și s-a dat pe Sine pentru ea (Efes. 5:25). În biserică se desfășoară slujbe, conform afirmației apostolului Pavel: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efes. 4:11,12).

Viața bisericii locale presupune îndeplinirea unor acte de cult. Actele de cult care au fost practicate și recomandate de Domnul Isus și apostolii Săi sunt botezul în apă și Cina Domnului.

Botezul în apă este actul de cult prin care creștinul face o mărturie publică a hotărârii sale de a-L urma pe Isus Hristos. Termenul de „botez” înseamnă scufundare, de unde rezultă scufundarea totală în apă a candidatului. Acesta simbolizează moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus. Aceste trei momente se transpun în mod spiritual în viața credinciosului. Botezul în apă se administrează la maturitate și presupune credința celui care se botează: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit” (Marcu 16:16). Botezul se face în numele Sfintei Treimi: al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Botezul în apă este necesar pentru că a fost instituit de Dumnezeu, Însuși Domnul Isus a fost botezat în apă și El a poruncit ucenicilor să se boteze.

Cina Domnului se mai numește și „euharistie” („eu + charis” = recunoștință). La Cina Domnului credincioșii se împărtășesc din pâine și rodul viței, care simbolizează trupul și sângele Domnului Isus Hristos. Cina Domnului a fost instituită de Isus Hristos, când a serbat-o împreună cu ucenicii Săi (Matei 26:26) și a fost practică de către apostoli (1Cor. 11:17-34). Participarea la Cina Domnului este un act de ascultare, precum și o amintire a jertfei Domnului Isus. Luând parte la Cina Domnului, mărturisim moartea Domnului Isus și confirmăm mântuirea prin jertfa Domnului.

Oficiindu-se împreună cu toți credincioșii din biserică locală, Cina Domnului este un prilej de părtășie frățască, de mulțumire și laudă către Dumnezeu. Este și o proclamare a credinței în revenirea Domnului.

• Biserica este formată din cei credincioși, care își exprimă credința în Isus Hristos ca Mântuitor. Membrii se raportează între ei ca frați și sunt datori să respecte pe cei ce slujesc și să se supună unii altora în frica lui Hristos (Efeseni 5:21).

• Biserica locală este formată din toți membrii majori ai acesteia, precum și din aparținători (copii, simpatizanți). Rolul bisericii locale este de a reprezenta Împărăția lui Dumnezeu într-o anumită localitate sau regiune geografică, dar și de a forma și trimite misionari până la marginile pământului.

• Botezul în apă este actul de cult prin care creștinul face o mărturie publică a hotărârii sale de a-L urma pe Isus Hristos. Participarea la Cina Domnului este un act de ascultare precum și o amintire a jertfei Domnului Isus.

Să explorăm

1. Definește termenii de „biserică universală” și „biserică locală”.
2. Menționează cel puțin trei dintre îndatoririle creștinului ca membru al bisericii.
3. Precizează patru biserici locale, la care se face referire în Noul Testament.
4. Descrie botezul în apă ca act de cult.
5. Descrie Cina Domnului ca act de cult.

Vocabular

IMPERIALĂ = care aparține împăratului sau imperiului, care se referă la împărat sau la imperiu..

COMITET = colectiv, constituit de obicei pe bază de alegeri, pentru conducerea activității dintr-o biserică locală.

Relația cu Biblia

Citește cu atenție pasajul din Faptele Apostolilor 8:26-40 și realizează cerințele de pe piesele de puzzle de mai jos.

Caracterizează-l pe famenul etiopian.

Explică care a fost condiția ca famenul să fie botezat.

Precizează care a fost atitudinea famenului după botez.

Realizează un desen care să illustreze această relație.

Verset de memorat
 În El toată clădirea,
 bine încheșată, crește ca să fie
 un Templu sfânt în Domnul.
 Efeseni 2:21

Precizează cum ai putea convinge un prieten că este folositor să participe la programele Bisericii.

Povestește o întâmplare / eveniment din viața ta, când mersul la biserică ți-a adus beneficii spirituale. Realizează povestirea în scris pe o pagină A4.

În Biserica cea vie

1. În Biserica cea vie,
Trupul Domnului Hristos,
/: să fiu sfânt, să fiu făclie,
să slujesc cu bucurie,
ca prin mine să se știe
drumul harului frumos. :/

2. În Biserica cea sfântă,
Casa Domnului Isus,
/: să fiu harfă care cântă
pacea Golgotei ne-nfrântă
și iubirea ce se-avântă
spre un mâine de nespus. :/

3. În Biserica iubită
logodită cu Hristos,
/: să fiu flacăra sfințită,
care arde ne-ngrădită,
pentru Nunta pregătită
în văzduhul luminos. :/

4. În Biserica cea una,
Neamul sfânt al Iui Isus,
/: vreau să fiu întotdeauna
luptător, să-nfrâng minciuna,
pentru slava și cununa
adevărului de Sus! :/

Nicolae Moldoveanu, *Cântările
Harului, volumul 9, cântarea 69*

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în grupe echilibrate pentru a dezbate următoarele citate despre Biserică:

- „Biserica este singura instituție care există pentru cei din afara ei” William Tyndale.
- „Cine nu are ca mamă Biserica, nu are ca Tată pe Dumnezeu.” Augustine de Hippo
- „Cei care merg la biserică sunt ca niște cărbuni în foc. Când sunt uniți, mențin flacăra arzând, dar când sunt dezbinați, ei se sting.” Billy Graham

Să aflăm mai multe...

... descrie închinarea din „ziua soarelui”. Se începea cu citirea „memoriilor apostolilor” sau a scrierilor profeților, atât cât permitea timpul. După aceea, urma o predică sau un îndemn al conducătorului, pe baza celor citite. Apoi adunarea se ridica pentru rugăciune. Cina Domnului urma după sărutul păcii. După Cină, diaconii duceau elementele cinei și la cei ce nu au putut veni la întâlnire. La încheiere se făcea o colectă pentru văduve, orfani, bolnavi, întemnițați și străini. Apoi toți mergeau acasă.

MARILE RELIGII ALE LUMII

...ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbând, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Faptele Apostolilor 17:27

Religia a fost mereu în centrul gândirii omenești, domeniul religios fiind cel mai vital domeniu de studiu al vieții. De fapt, ce este religia? Religia este o formă a conștiinței sociale, care se manifestă printr-un crez comun al unui grup de oameni.

Credința religioasă ajută omul să se orienteze printre marile întrebări ale vieții. Pentru a reduce dificultățile de comunicare dintre oamenii zilelor noastre e bine să cunoaștem câteva din aspectele religioase ale lumii.

IUDAISMUL

Iudaismul este religia poporului evreu, numit și poporul ales al lui Dumnezeu. Este cea mai veche religie monoteistă, dedicată unui singur Dumnezeu, pe care evreii îl numeau Yahve.

Originea iudaismului se găsește cu 1300 de ani î.Hr. în cărțile scrise de Moise, principalul profet evreu. De aceea, iudaismul mai este cunoscut și sub denumirea de religie mozaică. Legea pe care Moise a primit-o direct de la Dumnezeu a fost cuprinsă în prima parte a Vechiului Testament, cunoscută sub denumirea de Pentateuh (cinci cărți) sau Tora. Aceasta este scrierea de bază în iudaism și se citește în fiecare slujbă din ziua de sâmbătă. Evreii o consideră voia revelată a lui Dumnezeu, care cuprinde norme de conduită morală. În scrierile ebraice religioase, acestor cărți li se adaugă: cărțile de înțelepciune, cărțile poetice și apoi, cărțile profetice. În acestea din urmă este profetită venirea lui Mesia, pe care evreii îl așteaptă ca pe un izbăvitor al națiunii.

Ceremoniile religioase se desfășurau după reguli fixe, în Cortul Întâlnirii, apoi în Templul de la Ierusalim sau în sinagogi. În interiorul acestor lăcașuri de cult se afla un dulăpior numit chivot, care cuprindea sulurile cu scrierile sfinte. Conducătorul religios era rabinul, care coordona și studiul Torei.

Circumcizia era semnul legământului dintre Dumnezeu și Avraam, aplicată băieților în a opta zi de viață. Evreii practicau rugăciunea de trei ori pe zi, orientați către Ierusalim.

Iudaismul cuprinde sărbători și zile sacre, legate de evenimente din istoria poporului evreu. Amintim câteva dintre acestea:

- **Sabatul** începea vinerea la apusul soarelui și ținea până sâmbătă la apusul soarelui. În această zi sunt interzise lucrul și călătoriile.
- **Paștele**, sărbătorit în amintirea izbăvirii poporului evreu din robia Egiptului.

- **Cincizecimea** este sărbătoarea primelor roade, ținută la cincizeci de zile după Paște.
- **Purim sau Sărbătoarea Eliberării** comemorează izbăvirea poporului evreu prin intervenția împărătesei Estera.

Evreii au avut o istorie zbuciumată, aflându-se, în mai multe rânduri, sub robia altor popoare și fiind împrăștiați printre toate națiunile pământului. În secolul trecut, mai exact în 1948, a fost declarată independența statului Israel.

BUDISMUL

Budismul a apărut în India, în sec. VI î.Hr. și s-a răspândit ca religie și filozofie într-o parte a Asiei Centrale și de Sud-Vest.

Indianul Gautama Siddhartha (Buddha Shakyamuni, 563-483 î.Hr.) a întemeiat budismul, alcătuiind un amestec de idei din scrierile antice indiene și chineze. Budismul mai este cunoscut sub denumirea de „Buddha Dharma”, care în limba sanscrită înseamnă „învățăturile celui luminat”.

Prințul Gautama Buddha, fiu al unui conducător de trib de lângă frontiera Indiei cu Nepalul, a fost crescut într-un palat, izolat de mulțime, pentru că tatălui său i s-a prezis că fiul său va părăsi palatul pentru sihăstrie. Se spune că Gautama a reușit să iasă din palat de patru ori și într-una din aceste escapade a întâlnit un călugăr care l-a convins că suferințele tuturor oamenilor bolnavi și sărmani pot fi învinse prin religie. Astfel, Buddha a hotărât să părăsească orașul, urmând o asceză deosebit de dură în junglesle Uruvela. El s-a dedicat meditației, astfel încât a reușit să-și concentreze toată atenția asupra eliberării de suferință.

În viziunea budistă, religia constă în a face cât mai puțin rău posibil și cât mai mult bine. Adepții lui Buddha au adunat învățătura și filozofia sa în cărți sacre numite „Pitaka”, cu semnificația: „coșuri”. Ele oferă o regulă de aur: „nu răni pe alții cu ceea ce te doare pe tine”. Ele vorbesc, de asemenea, despre 10 porunci:

1. să nu ucizi!
2. să nu furi!
3. să nu comiți adulter!
4. să nu înșeli!
5. să nu blestemi!
6. să nu minți!
7. să nu vorbești vorbe deșarte!
8. să nu râvnești!
9. să nu insulti, nici să nu lingușești!
10. să fii liber de mânie și răzbunare!

Budismul s-a extins pe întreg teritoriul indian și în țări învecinate (precum Sri Lanka), de-a lungul primelor cinci secole de la moartea lui Buddha. În cele două milenii care au urmat, a pătruns și în Asia și în toate celelalte continente.

ISLAMUL

Islamul este o religie avraamică, fondată de descendenții lui Ismael, fiul lui Avraam cu slujnica sa Agar. Este o religie monoteistă, apărută în sec. al VII-lea d.Hr.

Cuvintele „islam” și „musulman” sunt două derivate de la verbul „a se supune”. Sensul lor indică ideea de „supunere” și de „supus”, și se înțelegea supunerea față de Alah.

Cea mai importantă scriere care cuprinde învățătura acestei religii este Coranul, care trebuia învățat pe de rost și recitat. Potrivit tradiției islamice, Coranul i-a fost revelat profetului Mahomed de către îngerul Gavril, între anii 610-632 d.Hr.

Această religie s-a dezvoltat în jurul cetății Mecca, un oraș aflat la confluența mai multor drumuri din Asia, în care se aflau multe temple dedicate unor zei naturiști.

Musulmanii pun un mare accent pe rugăciune, fiind chemați de cinci ori pe zi prin muezini. Aceștia sunt crainicii musulmani care anunță ora de rugăciune, când să se roage cu fața îndreptată spre Mecca. Preoții islamici se numesc imami, iar locașele de cult sunt moschei.

Cea mai importantă sărbătoare musulmană este Ramadanul, care se ține în a noua lună a anului musulman și este caracterizată de un post aspru.

Islamul solicită o ținută vestimentară specifică: femeile poartă un văl peste față, pentru a le feri de privirea celor din jur.

CREȘTINISMUL

Învățătura de bază a creștinilor este Biblia sau Sfânta Scriptură, care cuprinde Vechiul Testament și Noul Testament. În Noul Testament sunt cuprinse învățăturile lui Isus Hristos și ale apostolilor Săi. Aceasta explică și terminologia cuvântului „creștin”, care derivă din limba latină, de la „christianus”, adică de la Hristos.

Creștinismul este religia revelației lui Dumnezeu Tatăl, prin Fiul Său, Isus Hristos, care s-a întrupat, locuind printre oameni, învățându-i și făcând multe minuni. El a fost răstignit pe cruce pentru păcatele omenirii, după care a înviat din morți și s-a înălțat la cer. Credința în iertarea păcatelor prin jertfa Domnului Isus Hristos cu pocăință constituie baza învățaturii creștine.

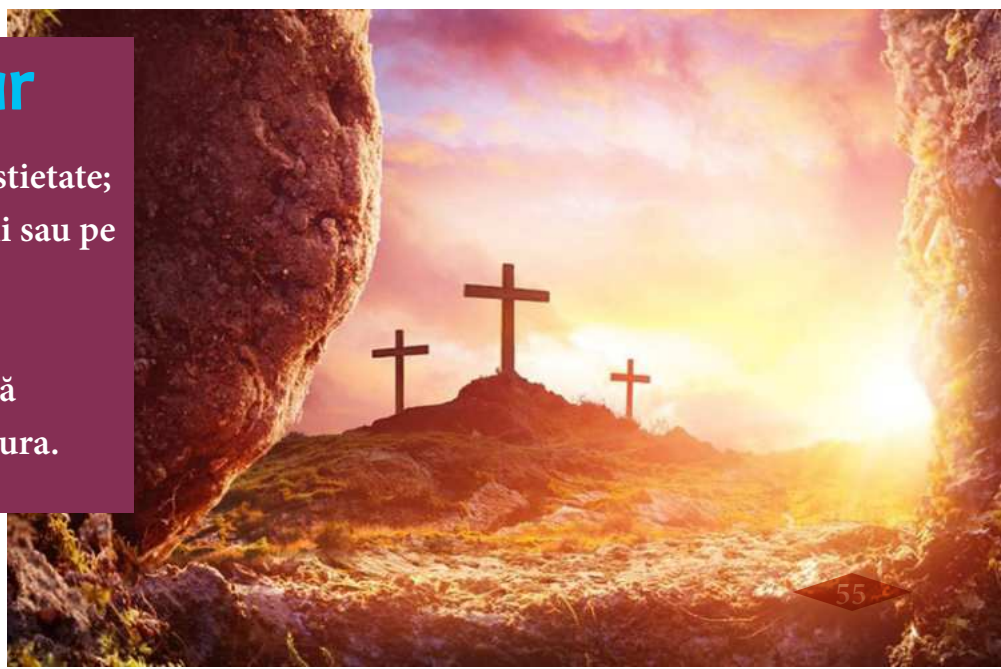
Originea creștinismului este legată de marea mișcare spirituală care a pornit de la învățătura propovăduită de Isus Hristos. Destinul omenirii a fost atât de puternic influențat de venirea lui Hristos în lume, încât cursul istoriei a fost împărțit în două ere: înainte de Hristos și după Hristos. Creștinii cred că Isus este Cuvântul lui Dumnezeu care s-a întrupat, conform Evangheliei după Ioan: „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14).

După Învierea și Înălțarea Sa la Cer, această învățătură a fost răspândită de ucenicii Săi și de urmașii acestora, cunoscuți până în ziua de azi sub denumirea de creștini.

Vocabular

SIHĂSTRIE = singurătate, pustietate; loc retras, neumblat de oameni sau pe unde aceștia trec foarte rar.

ESCAPADĂ = ieșire, uneori nepermisă și ascunsă, de scurtă durată, cu scopul de a se aventura.

Să explorăm

1. Numește cele patru religii despre care ai învățat în lecție.
2. Descrie iudaismul în raport cu Biblia.
3. Prezintă principalele caracteristici ale religiei budiste.
4. Menționează cartea de căpătâi a islamului.
5. Precizează principala învățătură din creștinism.

3 Verset de memorat

Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască.
Faptele Apostolilor 17:30

Aprofundare

1. Asociază fiecare imagine cu una dintre următoarele religii: iudaism, islamism, budism, creștinism. Descrie într-o propoziție fiecare imagine.

2. Copiază și completează tabelul în caiet:

RELIGIA	DIVINITATE	FONDATORUL RELIGIEI	CARTEA SFÂNTĂ	LOCAȘ DE ÎNCHINARE	SĂRBĂTORI SPECIFICE	CREDINȚE	SIMBOL
Iudaism							
Creștinism							
Budism							
Islamul							

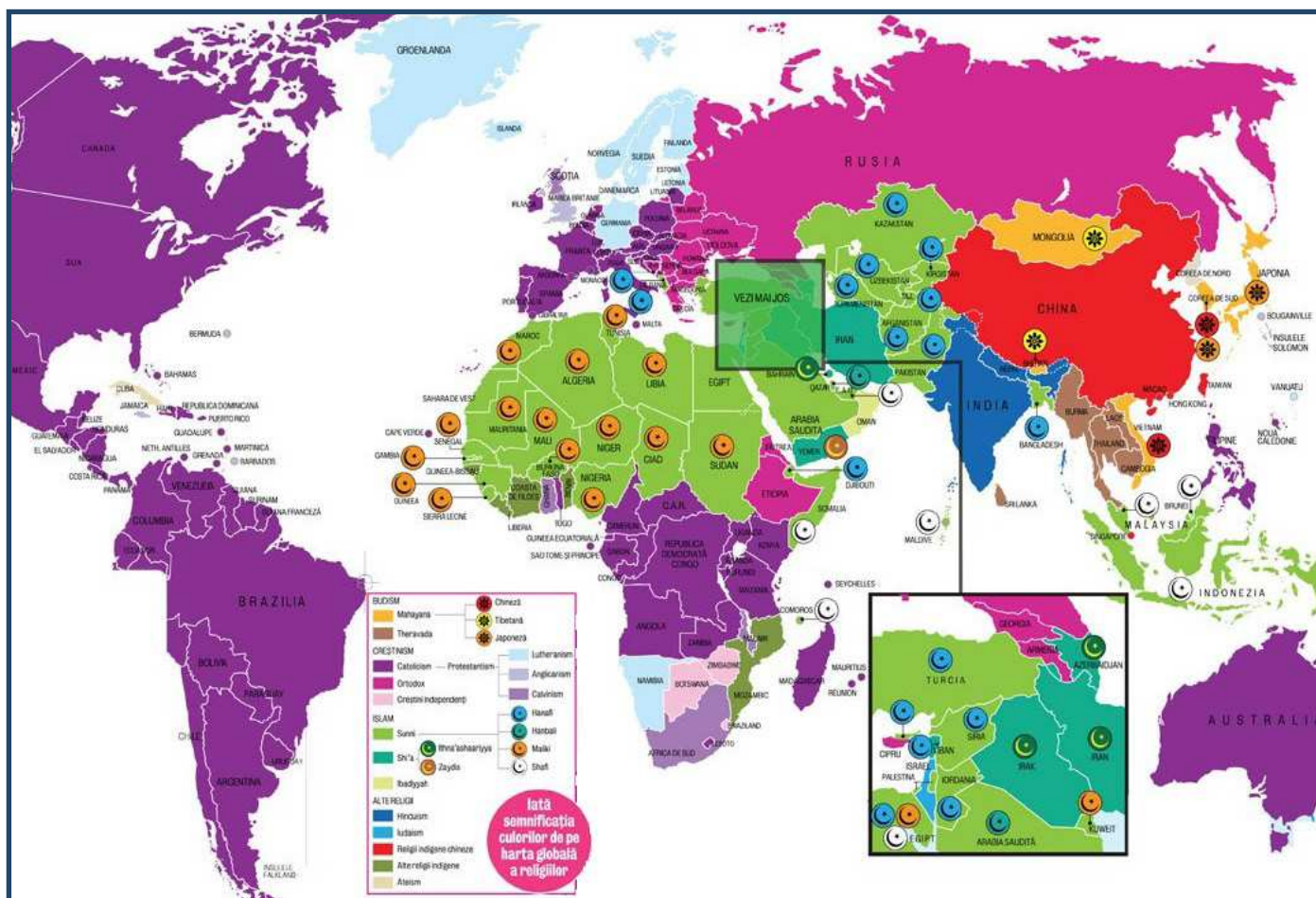

Activitate pe grupe

Colectivul clasei se împarte în grupe de câte 4-7 elevi. Fiecare grupă va realiza un proiect după următoarele cerințe:

1. Alege o religie dintre cele menționate în lecție;
2. Caută mai multe informații despre religia aleasă;
3. Caută informații despre misionarii creștini care au ajuns la religia budistă / iudaică / islamică;
4. Realizează un proiect (pe o coală de hârtie) care să cuprindă atât informații cât și imagini sugestive despre religia aleasă

Proiectele vor fi prezentate în fața clasei.

PORTOFOLIU

Alege două religii studiate în lecție pe care să le comparo după exemplul de mai jos:

RELIGIE	ASEMĂNĂRI	DEOSEBIRI
Creștinism		
Iudaism		

CREȘTINISMUL LA ROMÂNI

...ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Faptele Apostolilor 17:27

APOSTOLUL ANDREI

Originar din Betsaida, o localitate de pe țărmul Lacului Ghenezaret, din provincia Galileea, apostolul Andrei era fiul unui pescar cu numele Iona și frate al lui Simon Petru. Andrei era unul dintre ucenicii lui Ioan Botezătorul și a auzit mărturisirea acestuia, când l-a botezat pe Isus, „Iată Mielul lui Dumnezeu” (Ioan 1:36). Prima întâlnire dintre Andrei și Mântuitorul este prezentată în Evanghelia după Ioan (Ioan 1:40). Apoi, când s-a întâlnit cu fratele lui mai mare, Andrei a exclamat: „Noi am găsit pe Mesia” (Ioan 1:41).

Andrei aduce oameni la Hristos: întâi, pe fratele său, Simon Petru, apoi, pe băiatul cu pâinile și peștii, atunci când El a hrănit 5.000 de oameni flămânzi (Ioan 6:9) și tot Andrei i-a prezentat Domnului pe grecii care veniseră să se închine la Ierusalim (Ioan 12:22).

Potrivit Scripturii, Apostolul Andrei este ucenicul Domnului Isus care nu intră în competiție cu ceilalți ucenici. El are o înclinație înspre a medita la adevărurile Împărăției lui Dumnezeu.

Informațiile istorice, ne arată că Apostolul Andrei ar fi răspândit Evanghelia în Scitia Mare,

(sudul Ucrainei), și în Scitia Mică, (Dobrogea, de pe teritoriul României de astăzi). De aici s-ar fi îndreptat spre sud, spre Grecia, unde ar fi murit ca martir, fiind răstignit pe o cruce sub formă de X, în orașul Patros.

ROLUL CREȘTINISMULUI ÎN FORMAREA POPORULUI ROMÂN

În perioada cuceririlor romane în Dacia, poporul dac era bine încheșat, având religie proprie, cu zeul lor, Zamolxe. Aceștia aveau și o aplecare spre moralitate, fiind combătute aspectele negative sociale, ca beția și desfrâul. Dacii credeau în nemurirea sufletului și în răsplata de dincolo de mormânt. Aceste trăsături caracteristice ale geto-dacilor au favorizat pătrunderea creștinismului.

Creștinismul a pătruns timpuriu în provincia romană Scythia Minor, de unde s-a răspândit în Dacia. Ulterior, creștinii din interiorul regiunilor estice ale Imperiului Roman au căutat refugiu la nord de Dunăre, pentru a evita persecuțiile autorităților imperiale înainte de împăratul Constantin cel Mare.

Creștinismul de limbă latină a fost răspândit printre dacii liberi și printre vlahii din nordul Dunării cu ajutorul păstoritului și al comerțului. Negustorii se deplasau cu stofe, mirodenii, mătase și produse manufacturate la nord de Dunăre, de unde se întorceau în Imperiul Roman de Răsărit (bizantin) cu sare și aur.

Pământul Dobrogei a avut o importanță majoră în formarea spirituală a poporului român, întrucât a fost prima regiune care a luat contact cu Evanghelia lui Hristos. De aceea, teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră a mai fost numit „Betleemul românesc”. Creștinii care au primit Evanghelia prin lucrarea apostolului Pavel au răspândit apoi această învățătură în nordul Dunării, astfel încât sămânța bună a Evangheliei a rodit apoi pe întregul teritoriu românesc.

CREȘTINISMUL ROMÂNESC ÎN LUMEA DE ASTĂZI

Biblia de la București a fost prima traducere completă a Bibliei în limba română, publicată în 1688, în timpul domniei lui Șerban Cantacuzino în Țara Românească. De atunci și până în prezent au fost realizate peste cincizeci de traduceri ale Bibliei în limba română. Această preocupare a fost din dorința de a aduce Cuvântul scris în limba română cât mai aproape de textul original și totodată pentru a ține pasul cu evoluția limbajului românesc și cu regulile de scriere actuale.

La pătrunderea creștinismului din Transilvania, un rol extraordinar de important l-au avut scrierile și traducerile de scrieri religioase pentru românii din această regiune. Toate traducerile în limba română s-au făcut cu sprijinul financiar al domnitorilor protestanți ai Transilvaniei.

În România de azi creștinismul este acceptat atât prin cultele tradiționale, cât și prin confesiunile creștine derivate din protestantismul secolelor XVI.

Odată cu migrarea românilor de-a lungul secolelor, cu precădere în sec. XX și XXI, aceștia au luat cu ei și formele de trăire și organizare a credinței creștine. Cultele majoritare, dar mai ales confesiunile neoprotestante, au înființat biserici pe toate continentele globului, cu precădere în Europa de Vest, Israel, SUA, Australia.

CONTINUITATEA ȘI MĂRTURISIREA CREȘTINISMULUI

În toată perioada dezvoltării poporului român, de la daci și până azi, sămânța creștinismului a continuat să aducă roade, crescând într-o binecuvântată amploare. Precizăm că în sec. I, pe teritoriul românesc, ca și peste tot în lume de altfel, creștinismul nu avea nuanțe confesionale, ci era denumit doar credința creștină. Odată cu Marea Schismă de la 1054, în Europa apar cele două mari ramuri ale creștinismului. Poporul român se poziționează aderând la creștinismul dezvoltat astfel: Țara Românească și Moldova, de confesiune ortodoxă, iar Transilvania, de confesiune catolică. După 1517, odată cu reformele religioase și apariția protestantismului, mișcările noi rezultate din reformă vor pătrunde și pe teritoriile românești.

Se poate spune că în România, de la apariția sa și până în prezent, creștinismul nu a fost întrerupt nici măcar de ocupația otomană, ci a beneficiat de o dezvoltare continuă.

VOCAȚIA DIALOGULUI CREȘTIN ÎN SPAȚIUL SOCIO-CULTURAL

Pe teritoriul românesc au coexistat mai multe forme de manifestare ale creștinismului, sub forma unor culte religioase creștine. Diversitatea creștină nu a împiedicat conviețuirea oamenilor, în cadrul aceleiași comunități, al aceluiași loc de muncă sau uneori, chiar în aceeași familie.

Dialogul interconfesional este un prilej de cunoaștere reciprocă, iar adoptarea unei convingeri religioase sau a alteia rămâne o problemă de conștiință, pur personală. În perioada comunistă, ideologia ateistă a încercat eradicarea creștinismului și, dacă ar fi fost posibil, ștergerea din mintea oamenilor a ideii de credință creștină. Acest lucru însă nu a putut fi realizat, cu toate opresiunile care s-au exercitat împotriva credincioșilor.

Dialogul creștin continuă și astăzi, când diferite confesiuni organizează împreună simpozioane, manifestări religioase și culturale și de apărare a libertăților dobândite odată cu revoluția din decembrie 1989.

CONFESIUNI CREȘTINE ÎN LUME ȘI ÎN ROMÂNIA

Pe teritoriul țării noastre, creștinismul a apărut în zorii răspândirii acestuia în Imperiul Roman, prin Apostolul Andrei și urmașii lui. Timp de 1000 de ani, toți creștinii au fost cunoscuți sub singura denumire de creștini, chiar și după divizarea Imperiului Roman: de Răsărit și de Apus. Însă, încă din primele secole de impunere a creștinismului ca religie de stat, pe lângă învățătura apostolilor, clerul bisericesc a introdus ceea ce se numea Sfânta Tradiție.

În secolele XIII-XVI au avut loc o serie de reforme religioase, care susțineau renunțarea la tradițiile adăugate Scripturii. Aceste mișcări religioase au culminat în 1517 cu Reforma lui Martin Luther, care va domina conștiința credincioșilor prin principiul *Sola Scriptura*. Urmașii lui Martin Luther s-au răspândit în Europa sub denumirea de reformați sau protestanți.

În interiorul mișcării protestante s-au format mai multe biserici cu doctrine biblice, toate renunțând la tradițiile care au fost adăugate Bibliei. Dintre aceste orientări derivate din reformele secolului XVI aducem în atenție: luteranismul, calvinismul, anabaptismul, prezbiterianismul și metodismul.

Culte protestante în România au apărut în sec. al XVI-lea cu bisericile protestante clasice: Biserica Reformată (maghiară), Biserica Evanghelică de Confesiune Augustană, Biserica Lutherană Sinodo-Prezbiteriană, Biserica Unitariană (maghiară) și Biserica Armeană.

Protestantismul modern, începând din secolul XIX, s-a răspândit sub denumirea de „neoprotestantism”, care cuprinde:

- Cultul Creștin Penticostal,
- Cultul Creștin Baptist,
- Cultul Creștin după Evanghelie,
- Biserica Adventistă de ziua a șaptea,
- Biserica Evanghelică.

Să explorăm

Vocabular

MANUFACTURAT = produs realizat altădată în ateliere meșteșugărești.

INTERCONFESIONAL = care se referă la relația dintre mai multe confesiuni; care are loc între mai multe confesiuni.

1. Prezintă pe scurt portretul apostolului Andrei.
2. Precizează care a fost rolul creștinismului în formarea poporului român.
3. Menționează anul în care s-a înregistrat prima traducere integrală a Bibliei în limba română.
4. Numește cinci confesiuni creștine care există azi în România.
5. Prezintă ce influență au avut marile evenimente din istoria creștinismului mondial asupra istoriei creștinismului din România.

APLICĂ

Schițează pe caiet harta României.

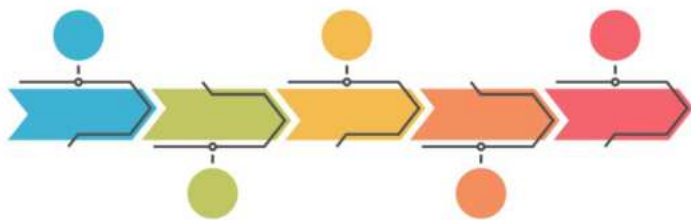
Scrie înăuntrul acestei hărți cât mai multe motive de mulțumire pentru țara ta.

(de exemplu: pentru că e o țară creștină, pentru libertate religioasă, pentru că avem Biblia tradusă în limba română, pentru pace etc).

Aprofundare

Pe o axă a timpului, identifică cele mai importante momente din istoria creștină a țării noastre.

1. secolul în care apostolul Andrei ajunge în zona Dobrogei;
2. anul Marii Schisme;
3. secolul în care a avut loc Reforma protestantă;
4. anul apariției primei Biblii în limba română;
5. secolele în care apar neoprotestanții.

SCRIBE

Realizează următoarea schiță, care arată împărțirea creștinismului în România în diverse confesiuni religioase:

Verset de memorat

Aici nu mai este nici grec, nici iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici barbar, nici scit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți. Coloseni 3:11

CREȘTINISM ÎN ROMÂNIA

Relația cu Biblia

Pornind de la versetul: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35), scrie o compunere de maxim o pagină cu titlul: *Adevăratul creștin iubește.*

GRAI ROMÂNESC

Limbă română, ca rodul pârguit,
Te-ncreștinezi în cântece de slavă,
Mireasma ta e-n turma Păstorului iubit,
Atât de blândă, dulce și suavă.

Grai românesc alin în cânt de leagăn
Când mama-și adoarme odrasla la sân,
Bucium prelung în doruri fără seamăn,
Să-ți aduni oastea de pe pământ străin.

În frunza codrilor ești doina dulce,
În lan de aur, tril de ciocârlie,
Iar în baladă mai suspini sub cruce
Când își plânge dorul miorița-mie.

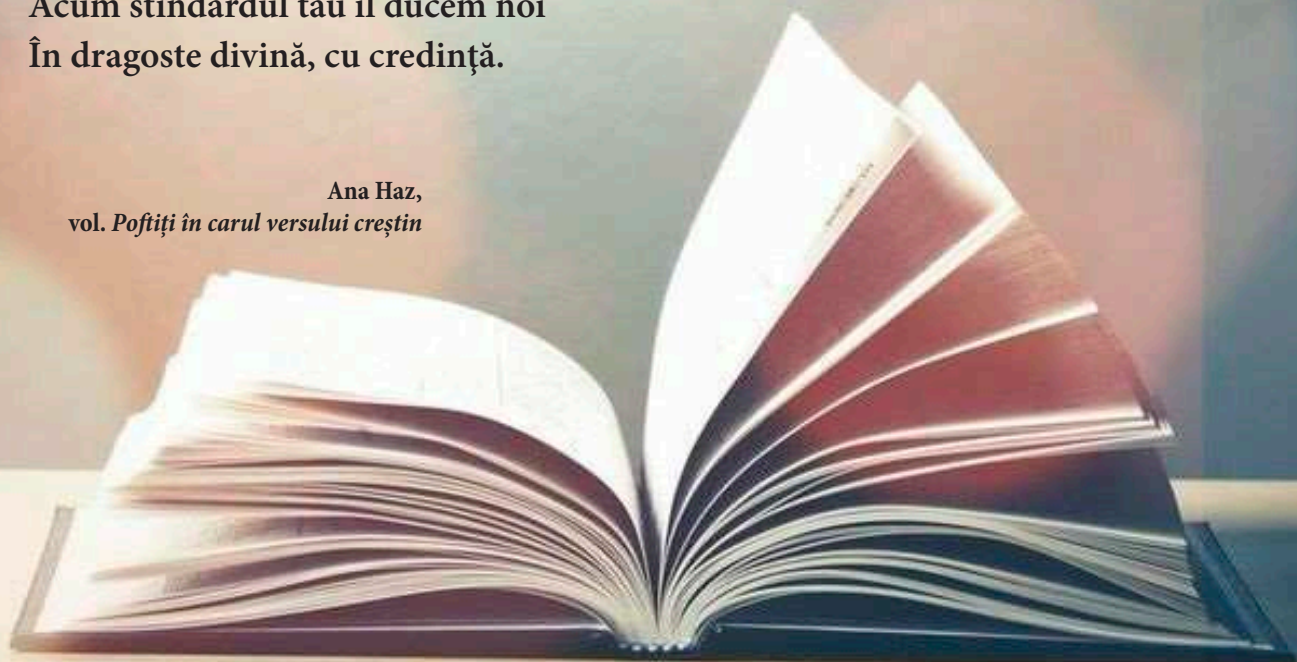
Te-am moștenit din glasuri de eroi,
Din imnuri vechi, din lupte, biruință,
Acum stindardul tău îl ducem noi
În dragoste divină, cu credință.

În apogeu, la Golgota, sub cruce,
Când stropi de sânge-ți înfloriră slova,
De-atunci în graiul tău jertfa străluce
Și-Ți unge litera cu mir, Iehova.

Grai românesc tu-mi limpezești licoarea,
Pe înțeles împarți și pâinea frântă,
Prin tine Domnu-mi vestește-ndurarea,
Dragostea sacră și straiul de nuntă.

Te-aș ruga Isuse, în versul creștin
Să-mi rostuiești graiul, să curgă din cer
Cum susură sub cruce picuri de rubin,
Să curgă-n iubire stihuri ce nu pier.

Ana Haz,
vol. *Poftiți în carul versului creștin*

MIȘCAREA PENTICOSTALĂ DIN ROMÂNIA

În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc.
Faptele Apostolilor 2:1

ÎNCEPUTURILE MIȘCĂRII PENTICOSTALE

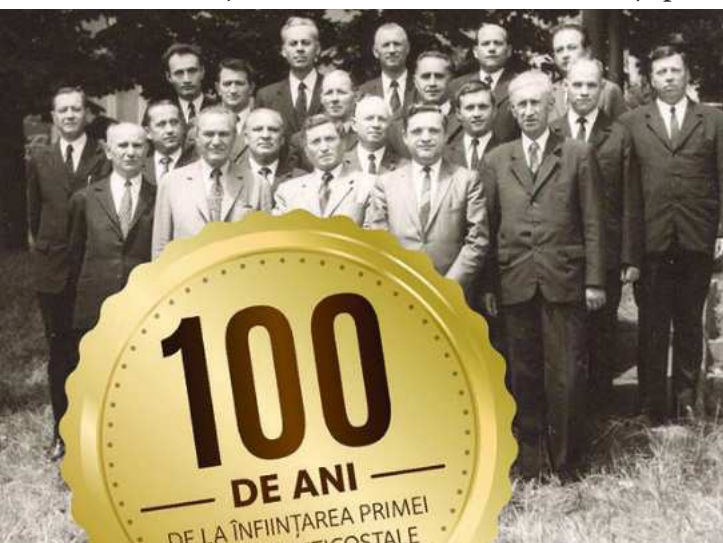
Rădăcinile istorice ale Bisericii Penticostale se regăsesc în perioada apostolică, în prima biserică descrisă în Faptele Apostolilor. Botezul cu Duhul Sfânt este una dintre învățăturile de bază ale Bisericii Penticostale. De-a lungul istoriei creștinismului, de două mii de ani încoace, ca un fir roșu, se regăsesc manifestări ale lucrării Duhului Sfânt: vorbirea în alte limbi, prorocii, vindecări miraculoase ș.a. Numele lui Irineu, Tertulian, Origen, Montanus răzbat din primele secole până în zilele noastre, prin scrierile lor despre minunile și darurile miraculoase ale Duhului Sfânt în viețile creștinilor contemporani cu ei. Apoi, secolele următoare au înregistrat o serie de alte nume ale unor creștini care au militat pentru mișcări de trezire spirituală, prin lucrarea Duhului Sfânt: Augustin, Ambrozie, Antonie și Pahomie, Peter Waldo, Menno Simons, Edward Irving. În timp ce acesta din urmă predica, oamenii care îl ascultau erau umpluți cu Duhul Sfânt și aveau loc manifestări specific penticostale, ca vorbirea în alte limbi și prorocii.

În primii ani ai sec. al XX-lea, mișcarea de sfințire prin rugăciuni stăruitoare s-a afirmat din nou printre creștini, cunoscând o amploare deosebită în SUA. Charles Fox Parham din Los Angeles predica despre vindecarea divină și sfințire. Acesta a înființat Bethel Healing Home, unde o tânără cu numele de Agnes Ozman a experimentat botezul cu Duhul Sfânt. În timpul rugăciunilor din noaptea de Revelion a anului 1900-1901, aceasta i-a cerut lui Parham să se roage pentru ea cu punerea mâinilor pentru a primi Duhul Sfânt. Apoi, mulți alți oameni au avut aceeași experiență, vorbind în limbi și practicând darurile Duhului Sfânt. Această experiență petrecută la Los Angeles (Azusa street) a avut un uriaș răsunet în presa vremii, care a evidențiat importanța lucrării Duhului Sfânt pentru credincioșii de atunci. Fenomenul se aseamăna perfect cu evenimentul revărsării Duhului Sfânt descris în Faptele Apostolilor, la Cincizecime. De aici vine și denumirea de „penticostali”.

Mișcarea s-a răspândit apoi, sub această denumire, din America în Europa, prin Anglia.

În România, prima biserică penticostală a luat ființă în 10 septembrie 1922, în localitatea Păuliș, județul Arad, când în familia lui Gheorghe Bradin, Duhul Sfânt a botezat și vindecat pe soția lui, Persida. În urma acestei experiențe s-a format o biserică penticostală, fiind cunoscută ca prima comunitate de credincioși penticostali din România.

Credincioșii au convingerea că mișcarea penticostală are vechime doctrinară și se poate spune că nu este o nouă mișcare, ci doar o revenire la credința primilor creștini și o denumire nouă a unui stil creștin de viață.

EVOLUȚIA MIȘCĂRII PENTICOSTALE

Încă de la începutul mișcării penticostale, istoria a înregistrat înmulțirea bisericilor penticostale. Pavel Budeanu, un român care se stabilise în Detroit, SUA, s-a reîntors în anul 1924 la Arad pentru a sprijini mișcarea penticostală. Cu toate că a trebuit să înfrunte persecuția, fiind arestat de către jandarmi, chiar în același an a fost solicitată autorizarea funcționării „Asociației Penticostale”, printr-o cerere adresată Ministerului Cultelor. În locul aprobării, s-a primit o decizie de interzicere a asociațiilor religioase în România. Totuși, decizia de interdicție dată de către Ministerul Cultelor în 29 ianuarie 1925 a devenit primul document oficial care atestă credința penticostală pe teritoriul țării noastre. A urmat un val de persecuții din partea regimurilor politice împotriva acestei mișcări religioase.

Mulți credincioși au fost arestați și întemnițați pentru credința lor, care nu era recunoscută de stat. S-au înregistrat o serie de demersuri pentru obținerea autorizării acestui mod de credință creștină. Întrucât denumirea de „Cult Creștin Penticostal” a fost interzisă, credincioșii au propus la un moment dat denumirea de „Biserica lui Dumnezeu Apostolică”, având în vedere că fenomenul revărsării Duhului Sfânt a fost experimentat de primii creștini, în perioada apostolică. Astfel se explică că în denumirea actuală se regăsesc ambele expresii: Cultul Creștin Penticostal – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România.

Manifestări ale Duhului Sfânt sunt consemnate în istorie încă din perioada începutului mișcării penticostale din România, și în regiunile de est și nord-est. Printre primele comunități penticostale din județul Suceava se înregistrează la Udești, la propovăduirea credinciosului Filaret Rotaru, care se întoarce din SUA, unde a avut contact cu credința penticostală; la Vicovu de Sus prin Constantin Nițu; la Volovăț prin Mirăuță Dumitru și Pricopie; la Bilca prin Cîrștean Gavril. Penticostalii din Bucovina au avut parte de prigoane crunte, în timpul cărora erau condamnați în tribunalul de la Cernăuți.

Mișcarea penticostală s-a dezvoltat și în Maramureș după anul 1947, unde bisericile s-au aflat sub coordonarea lui Latiș Gavrilă.

În Oltenia, mișcarea penticostală a înregistrat un prim nume prin Macarie Tudor, care a slujit Domnului în biserica din Craiova, unde, după cel de-al doilea război mondial, un rol important îl va avea Alexie Vamvu.

Cultul Creștin Penticostal a fost recunoscut de stat în anul 1950, printr-un decret formulat de Marea Adunare Națională, când au fost recunoscuți și baptiștii, creștinii după Evanghelie și adventiștii de ziua a șaptea.

Așadar, cu toate opresiunile asupra credincioșilor penticostali, mișcarea de trezire spirituală a cuprins întreaga Românie.

RĂSPÂNDIREA MIȘCĂRII PENTICOSTALE

În timpul comunismului, Cultul Penticostal era acceptat în mod oficial, dar creștinii penticostali au avut de suferit, mai ales în mediul școlar, din cauza ideologiei ateiste („fără Dumnezeu”). După căderea regimului comunist, prin revoluția din decembrie 1989, bisericile penticostale s-au răspândit tot mai mult.

Cultul Creștin Penticostal din România a fost condus de mai mulți președinți, după cum urmează: Gheorghe Bradin, Pavel Bochian, Emil Bulgăr, Pavel Riviș-Tipei, Moise Ardelean, Ioan Filip. O contribuție însemnată în conducerea Cultului a avut-o și fratele

Trandafir Șandru, care a organizat învățământul teologic pentecostal și a fondat Seminarul Teologic Pentecostal din București.

Astăzi, pe teritoriul României, județele cu densitate mare de credincioși pentecostali sunt cele din vestul țării, nord, nord-est și cele din Transilvania. În afara granițelor României se regăsesc biserici pentecostale române în toată Europa, în Statele Unite ale Americii și Australia. Numărul total al bisericilor din Cultul Creștin Pentecostal este de 3121, din care 2915 în țară și 206 în diaspora.

Pregătirea teologică se face în cele două unități de învățământ superior: Institutul Teologic Pentecostal București și Facultatea de Teologie Pentecostală - didactică din cadrul Universității „Aurel Vlaicu” Arad, precum și în școli biblice și seminarii teologice, organizate în cadrul Comunităților Regionale Pentecostale. Numărul deservenților de cult în 2018 a fost de 772 păstori, 1496 prezbiteri și 2280 diaconi.

Educația generațiilor în formare se poate realiza armonios în cele 9 licee pentecostale, în școli primare și gimnaziale și zeci de grădinițe dezvoltate în ultimii ani. Sunt 127 de unități de învățământ, la toate nivelele. În plus, disciplina „Religie Pentecostală” se predă în 23 de județe ale țării, de către profesori calificați, care utilizează manualele de Religie Pentecostală.

În cadrul cultului sunt două fundații care se ocupă de misiune: APME – Asociația Pentecostală de Misiune Externă și AREA – Alianța Română pentru Răspândirea Evangheliei Acasă. APME își desfășoară activitatea în 25 de țări, coordonând 72 de misionari, care duc Evanghelia în afara granițelor României.

Biserica Pentecostală din România a dezvoltat relații externe cu organizații creștine cu aceeași mărturisire de credință, având protocoale de colaborare cu Church of God din SUA, Assemblies of God World Missions din SUA, iar în domeniul educației, cu ACSI – Asociația Internațională a Școlilor Creștine.

Să explorăm

1. Prezintă începuturile mișcării pentecostale.
2. Argumentează faptul că pentecostalismul nu este o religie nouă, ci o revenire la credința primilor creștini.
3. Descrie evoluția mișcării pentecostale în România.
4. Precizează aria de răspândire a bisericilor pentecostale române în țară și pe glob.

Verset de memorat

Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința! Evrei 13:7

PORTOFOLIU

Interviu. Alege din biserică / familie un frate / o soră în vârstă care să fi fost credincios pentecostal de mulți ani. Adresează-i o serie de întrebări privitoare la dezvoltarea mișcării pentecostale din localitatea din care face parte. Întrebările se pot referi și la situația bisericii pentecostale din perioada comunistă.

Aprofundare

1. Imaginează-ți că vorbești cu un prieten care nu știe nimic despre religia penticostală.

Explică-i ce înseamnă penticostalism, folosindu-te și de informațiile din manual.

2. Caută informații despre perioada comunistă, în care penticostalii din România au suferit persecuții. Prezintă clasei ce ai descoperit.

Activitate pe grupe

Colectivul clasei se împarte în grupe de câte 4-7 elevi. Fiecare grupă va realiza un proiect cu harta României, având în vedere următoarele cerințe:

1. Se identifică localitatea Păuliș, Arad, unde a fost prima biserică penticostală din România.
2. Se marchează cu roșu minim cinci județe în care penticostalismul s-a răspândit foarte mult.
3. Se notează cu albastru județele în care există unități de învățământ superior pentru pregătirea personalului de cult penticostal.

APLICĂ

- Cum poți să-ți arăți dragostea față de cei din Biserica ta?
- Cum te porți față de cei care sunt de o altă confesiune creștină, diferită de a ta?
- Care este atitudinea ta față de cei ce aparțin altor religii (musulmani, budiști, evrei etc)?

RECAPITULARE

1. Completează propozițiile cu cuvintele potrivite:

ANDREI, CINA DOMNULUI, ISLAMUL, PENTICOSTALĂ, RUGĂCIUNI,
PRIMARĂ, PRIMA, BOTEZUL

Primii creștini au format Biserica _____. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în _____.

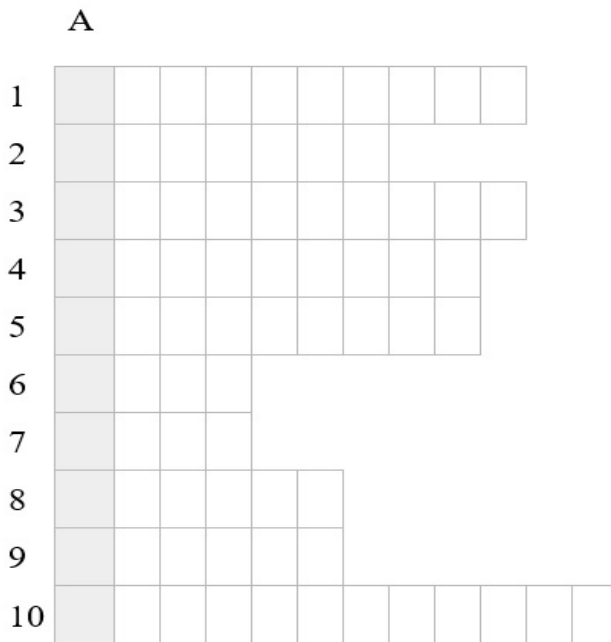
Deși, de-a lungul istoriei, creștinii au trecut prin multe persecuții, totuși religia creștină s-a răspândit foarte mult, fiind astăzi _____ religie din lume. Alte religii sunt: _____, budism, iudaism etc.

Noi astăzi facem parte din biserica locală, în care se practică și acte de cult, precum _____ și _____.

În România, creștinismul s-a răspândit prin lucrarea misionară a apostolului _____ și a luat forma multor culte și denominațiuni creștine. Mișcarea _____ din România apare în secolul al XX-lea și s-a răspândit foarte mult.

2. Rezolvă rebusul și vei descoperi pe verticală AB religia cea mai numeroasă astăzi pe glob.

1. Împărat roman care recunoaște oficial religia creștină
2. Mișcare religioasă reprezentată de Martin Luther
3. Cina Domnului
4. Biblia
5. Sfânta Treime
6. Fondatorul religiei creștine
7. Împărat roman care declanșează persecuția creștinilor
8. Virtutea cea mai importantă în creștinism
9. Primul martir creștin
10. Moment de ruptură între Biserica Ortodoxă și cea Catolică

3. Asociază corespunzător:

- A. Charles Parham
- B. Gheorghe Bradin
- C. 1925 actul de interdicție dat de către Min. Cultelor
- D. Cultul Creștin Penticostal
- E. 1950 decret, Marea Adunare Națională
- F. Consiliul Bisericesc

- a) Recunoașterea oficială a Cultului Penticostal
- b) primul document oficial care confirmă credința penticostală pe teritoriul țării noastre
- c) Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România
- d) Azuza Street
- e) Conducere colectivă centrală
- f) Păuliș, Arad

EVALUARE

1. Notează cu A pentru adevărat și cu F pentru fals în dreptul fiecărui enunț de mai jos:

- ___ Cei dintâi creștini aveau o clădire specială unde se întâlneau pentru închinare, numită Catedrală.
- ___ La începutul istoriei bisericești, au fost 10 valuri de prigoană (persecuție) împotriva creștinilor.
- ___ Astăzi creștinismul este pe același loc cu islamul, cele două religii fiind foarte asemănătoare.
- ___ Cina și botezul sunt acte de cult practicate și recomandate de Isus.
- ___ Mișcarea Penticostală este o mișcare religioasă nouă, apărută în secolele al IX-lea – al XX-lea.

2. Completează textul cu cuvintele potrivite:

- a. Ucenicilor li se dă pentru prima dată numele de creștini în _____.
- b. Denumirea de biserică provine din grecescul „ekklesia” și latinescul _____.
- c. Neoprotestanții apar în secolele _____.
- d. Termenul de „botez” înseamnă _____.
- e. Prima biserică penticostală din România a fost deschisă în localitatea _____.

3. Alege varianta corectă:

A. Biserica creștină stăruia, printre altele, în frângerea pâinii sau:

- a. Agape
- b. Mese de dragoste
- c. Cina Domnului

B. Despărțirea Bisericii Ortodoxe de Biserica Catolică s-a petrecut în anul:

- a. 1045
- b. 1504
- c. 1054

C. Marea Reformă religioasă l-a avut ca protagonist principal pe:

- a. Apostolul Petru
- b. Martin Luther
- c. Richard Wurmbbrand

D. Predicatorul american penticostal de la Los Angeles (Azusa Street) se numea:

- a. Charles Parham
- b. Edward Erwin
- c. Augustin

4. Asociază în mod corespunzător cuvintele din cele două coloane:

A. Creștinism	a) Tora
B. Penticostalism	b) Religia dragostei
C. Budism	c) Revărsarea și lucrarea Duhului Sfânt
D. Islam	d) Învățăturile celui iluminat
E. Iudaism	e) Profetul Mahomed

5. Pornind de la textul biblic:

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1:27),

răspunde la următoarele cerințe:

- a) Definește expresia „religie curată și neîntinată”.
- b) Menționează cele două caracteristici ale religiei curate.
- c) Precizează un sinonim pentru expresia: „neîntinați de lume”.
- d) Explică în cinci rânduri care este esența religiei creștine.

VIATA CREȘTINULUI ÎMPREUNĂ CU SEMENII

- DRAGOSTEA, BUCURIA, PACEA
- ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, FACEREA DE BINE
- CREDINCIOȘIA, BLÂNDEȚEA, ÎNFRÂNAREA POFTELOR

DRAGOSTEA, BUCURIA, PACEA

Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. 1Ioan 4:7

DEFINIȚIA DRAGOSTEI

Dragostea este roada Duhului Sfânt, care implică voința și se manifestă prin comportamente în folosul celui iubit, chiar dacă acesta nu merită. Cea mai frumoasă definiție a dragostei este ilustrată în dragostea pe care Dumnezeu a avut-o față de omenirea păcătoasă: „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5:8).

Ioan subliniază originea divină a dragostei: „...Dumnezeu este dragoste” (1Ioan 4:8) „și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1Ioan 4:10).

Așadar, dragostea „agape” este dragostea care își are originea în Dumnezeu și se manifestă prin sentimente (a avea sentimente de afecțiune, iubire), voință (a-i vrea binele celui alt) și comportament (a acționa în favoarea celui alt într-un mod neinteresat și necondiționat).

DESCRIEREA DRAGOSTEI

Dragostea este prima roadă a Duhului Sfânt și este caracteristica de bază a creștinului. În 1Ioan 4:11 scrie: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. Dragostea noastră, ca răspuns la dragostea lui Dumnezeu, are două aspecte:

- a) dragostea pentru Dumnezeu;
- b) dragostea pentru aproapele.

Hristos Însuși este exemplul perfect despre ce înseamnă să Îl iubim pe Dumnezeu și să ne iubim aproapele. Isus a renunțat la slava cerească și a luat chip de om pentru a ne mântui (Filipeni 2:5-8). Isus explică dragostea pentru aproapele folosind pilda samariteanului milos (Luca 10:25-42). Apostolul Pavel descrie dragostea în 1Corinteni 13 astfel: „dragostea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate, dragostea nu pizmăiește, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1Corinteni 13:4-8).

IMPORTANȚA DRAGOSTEI

- Dragostea pentru Dumnezeu și pentru aproapele este porunca lui Dumnezeu (Matei 22:37-39).
- Dragostea demonstrează că suntem din Dumnezeu și Îl cunoaștem (1Ioan 4:7).
- Prin dragoste ne putem manifesta recunoștința față de dragostea Lui pentru noi (1Ioan 4:19).
- Dragostea pentru cel de lângă noi arată că Îl iubim pe Dumnezeu (1Ioan 4:20)
- Dragostea pentru aproapele demonstrează lumii că suntem ucenicii lui Isus (Ioan 13:35).

DEFINIȚIA BUCURIEI

Bucuria, ca roadă a Duhului Sfânt, este mai mult decât un sentiment: este o stare interioară de liniște, fericire și încredere în Dumnezeu, chiar și atunci când un credincios trece prin situații nefericite. Este siguranța că ne aflăm în mâna lui Dumnezeu, că numele noastre sunt scrise în Cartea Vieții (Luca 10:7) și că orice ni se întâmplă este spre binele nostru (Romani 8:28).

DESCRIEREA BUCURIEI

Bucuria este de origine divină și, chiar de la crearea lumii, când s-au pus temeliele pământului, „stelele dimineții au cântat de bucurie, iar toți fiii lui Dumnezeu au strigat de bucurie” (Iov 38:7). Inima lui Dumnezeu se bucură când un păcătos se pocăiește și este eliberat de păcat (Luca 15:1-32). Însuși Isus a dorit ca bucuria noastră să fie deplină. „Cereți și veți căpăta pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 17:24).

Bucuria a fost vizibilă în viața primilor creștini. Fapte 13:52 menționează că ei „erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt”. Pavel și Sila au cântat lui Dumnezeu chiar în condiții grele (întemnițați, cu picioarele în butuci) deoarece bucuria lor nu se baza pe lucrurile din lume, ci pe realitatea spirituală: aceea că ei sufereau pentru Hristos și că Dumnezeu era cu ei în încercare (Fapte 16:25). Prezența lui Dumnezeu în viața omului întrece bucuria pământească: „Tu-mi dai mai multă bucurie în inima mea, decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului” (Ps. 4:7).

Putem experimenta această bucurie încă de pe pământ în nădejdea bucuriei desăvârșite pe care o vom trăi la revenirea lui Isus Hristos (Romani 5:2). Împărăția lui Dumnezeu este „neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt” (Romani 14:17). În cer, acolo unde nu va fi plâns, moarte, tânguire, țipăt sau durere (Apoc.21:4), ne vom bucura deplin cu Mântuitorul nostru (1Petru 4:13).

IMPORTANȚA BUCURIEI

- Bucuria demonstrează celor din jur nădejdea noastră în Dumnezeu (Luca 10:20).
- Bucuria ne ajută să trecem mai ușor prin încercări (Fapte 16:25).
- Prin bucuria noastră putem fi alături de cei care se bucură (Romani 12:15).
- Bucuria are efecte pozitive chiar și asupra trupului nostru (Proverbe 17:22).

DEFINIȚIA PĂCII

Pacea, ca roadă a Duhului, este starea de liniște și siguranță în Dumnezeu. Credinciosul experimentează pacea, în oricât de critică situație s-ar afla (Ioan 14:27), datorită faptului că a intrat într-o stare de împăcare cu Dumnezeu prin jertfa lui Isus (Romani 5:1, Efeseni 2:14). Mai mult, când punem pacea în opoziție cu elementele firii pământești - certuri, zavistii, neînțelegeri, dezbinări, observăm că pacea are de-a face cu relații bune cu cei din jur. Un om al păcii va evita certurile și neînțelegerile de orice fel.

DESCRIEREA PĂCII

Dumnezeu Însuși este un Dumnezeu al păcii (Iehova Șalom, Judecători 6:24). Domnul Isus le spunea ucenicilor săi: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum v-o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici

să nu se înpăimânte”; „V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine (Ioan 14:27; 16:33).

Suntem mereu îndemnați să căutăm pacea și să alergăm după ea (Psalmul 34:14), să trăim în pace cu ceilalți (2Corinteni 13:11) și să păstrăm „unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3).

IMPORTANȚA PĂCII

- Trăirea în pace unii cu alții ne asigură că Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu noi (2Cor. 13:11).
- Legătura păcii dintre credincioși păstrează „unirea Duhului” (Efeseni 4:3).
- Cei împăciuitori vor fi chemați fiii lui Dumnezeu (Matei 5:9).

•Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne „va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7).

SCRIBIE

Realizează tabelul în caiet și completează-l.

Roadă	Definiție	Roadă reflectată în Dumnezeu Tatăl/ Fiul	Roadă vizibilă la personajele Bibliei	Roadă în viața credinciosului	Importanța
Dragostea					
Bucuria					
Pacea					

Să explorăm

1. Prezintă cele două aspecte ale dragostei.
2. Enumeră caracteristicile dragostei conform 1Corinteni 13.
3. Prezintă trei motive pentru care este important să dovedim că avem dragoste.
4. Exemplifică în viața ucenicilor roadă bucuriei.
5. Identifică motivul suprem al bucuriei credinciosului din învățătura Domnului Isus.
6. Evidențiază două efecte pozitive ale roadei bucuriei în viața credinciosului.
7. Descrie legătura dintre pacea cu Dumnezeu și pacea cu semenul.

Vocabular

ISPĂȘIRE = acțiunea de a ispăși, de a plăti pentru greșală; a răscumpăra o vină, a plăti prin suferință.

ZAVISTIE = invidie, gelozie, ură, dușmănie; .

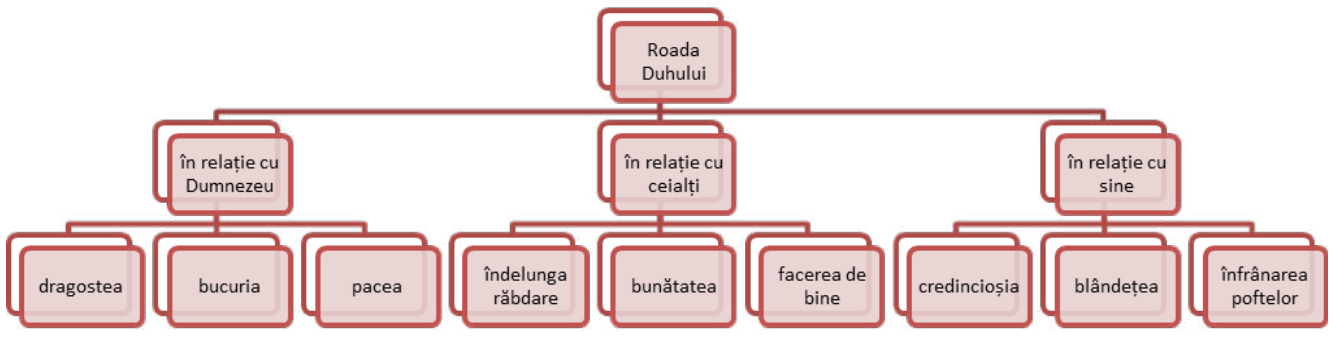

Verset de memorat

Vă las pacea , vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte. Ioan 14:27

Aprofundare

Analizează imaginea de mai jos. Explică cum se manifestă „roada Duhului” în cele trei aspecte de relaționare a credinciosului.

Relația cu Biblia

Pornind de la pilda fiului risipitor din Luca 15:11-32, răspunde la următoarele cerințe:

1. Caracterizează dragostea tatălui pentru fiul risipitor în analogie cu dragostea lui Dumnezeu pentru omenire.
2. Descrie bucuria tatălui și a fiului risipitor după ce fiul risipitor s-a întors acasă.
3. Explică modul în care tatăl a căutat să restabilească pacea în familia lui, când fratele mai mare s-a revoltat.
4. Argumentează importanța păcii în familie.

Activitate pe grupe

Colectivul clasei se împarte în grupe de câte 4-7 elevi. Fiecare grupă va discuta următoarele situații:

1. Care sunt modalitățile în care îți demonstrezi dragostea față de Dumnezeu? Dar față de prietenii tăi?
2. Cum te comporti față de cei care nu te iubesc? Cum ai putea să-i iubești pe cei care nu te plac prea mult?
3. Amintește-ți când ai trăit cea mai mare bucurie din viața ta. Ce lucruri te bucură pe tine cel mai mult? Cum reacționezi când treci printr-un necaz?
4. Cât de des te certți cu frații / prietenii tăi? Ai putea trăi în pace cu toți din jurul tău?
5. Ce ar trebui să faci tu pentru a păstra pacea cu semenii? Ce beneficii aduce pacea pentru tine, aproapele tău și colectivul din care faci parte?

Compune un dialog pe o pagină A4 în care să-ți imaginezi discuția dintre omul căzut între tâlhari cu samariteanul milos. Ia în considerare sentimentele de bucurie ale omului ce a primit ajutor.

Înainte de realizarea dialogului, recitește pilda Samariteanului milos din Luca 10:25-37.

NUMAI DRAGOSTEA!

Dacă-am făcut castele din cuvinte,
Pe fiecare turn câte o stea,
Pe răni de bice, salturi înainte,
Să știți, nu eu, ci numai Dragostea.

De mi s-a-împodobit cu flori retina,
Îmbălsămată în senin de vis
Și în gutuie am văzut lumina,
E Dragostea, o poartă mi-a deschis.

Dacă-am pășit pe valuri înspumate
Să calc pe ele ca pe drum umblat,
Doar Dragostea le-a împlinit pe toate,
De Ținta Vieții ea m-a ancorat.

Dacă-am trecut prin foc biruitoare
Și nu m-a topit jarul din cuptor,
E numai Dragostea, aceea care
A spus cuvântul Ei vindecător.

Dacă în stropul lacrimii amare
S-a despletit un rai în apogeu
Și dacă rana spinilor nu doare,
E numai Dragostea lui Dumnezeu.

Dacă n-a fost ca soarele s-apună
În norul de cârmâz prea înroșit,
Când orizontul spune vreme bună
E Dragostea, iertând a biruit!

Netulburat de ura din mulțime,
El și-a-ndreptat privirile în sus
Și dincolo de zările senine
Văzut-a cerul și, în slăvi divine,
La dreapta Tatălui stând pe Isus.

Tablou divin, vedere grandioasă,
Imagini dătătoare de puteri
Ce contrastau cu scena odioasă
Ce a urmat, când ura sângeroasă
Ajunsă-n clocot, provoca dureri.

Căci pietrele cădeau ca și o ploaie
Pe trupul frânt cu suflet neînvins,
Dar el în ruga-i ca o vâlvătaie
Cerea pentru a gloatelor șuvoaie
Iertarea cerului, apoi s-a stins.

Exemplu-nălțător pentru oricine
De-a fi până la moarte credincios
Chiar și când lovitura pietrei vine,
Căci Cel ce șterge lacrimi și suspine,
Punându-ne cununa, e Hristos.

Ana Haz
vol. *Comori ce curg prin lacrimi*

ÎNDELUNGA RĂBDARE, BUNĂTATEA, FACEREA DE BINE

*Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz.
Stăruiți în rugăciune. Romani 12:12*

DEFINIȚIA ÎNDELUNGII RĂBDĂRI

Răbdarea implică a fi statornic, a suporta greutatea; puterea de a nu te lăsa controlat de împrejurările nefavorabile, ci a aștepta în liniște, fără a acționa impulsiv față de persoane. Îndelunga răbdare nu este pasivă, ci este o roadă a Duhului Sfânt, care dă omului capacitatea de a înainta indiferent de opoziție.

DESCRIEREA ÎNDELUNGII RĂBDĂRI

Dumnezeu este îndelung răbdător. Răbdarea este un atribut al lui Dumnezeu (1Petru 3:9,15). El așteaptă ca omul păcătos să se întoarcă la El, pentru că nu vrea să pedepsească.

În primul rând suntem îndemnați să avem îndelungă răbdare față de toți (1Tes. 5:11). Așa cum Dumnezeu are răbdare cu oamenii, tot astfel, noi, copiii Săi, trebuie să ne arătăm îndelung răbdători cu cei din jur. Isus și-a ales doisprezece ucenici și i-a învățat cu răbdare.

În al doilea rând, trebuie să fim răbdători în circumstanțele neplăcute prin care trecem. „...Fiți răbdători în necaz...” (Romani 12:12). Oamenii care au dat dovadă de îndelungă răbdare în timpuri de necaz au fost: Iosif, Daniel, Iov. Când trecem prin felurite încercări suntem „întăriți cu toată puterea potrivit tăriei slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare cu bucurie”.

IMPORTANȚA ÎNDELUNGII RĂBDĂRI

- Răbdarea duce la desăvârșire (Iacov 1:4)
- Având îndelungă răbdare vom primi binecuvântarea lui Dumnezeu, asemenea plugarului care așteaptă și primește ploaia timpurie și târzie (Iacov 5:7).
- Răbdarea este răsplătită cu fericire și cu un sfârșit binecuvântat (Iacov 5:11, Iov 42:12).

DEFINIȚIA BUNĂTĂȚII

Bunăitatea, ca roadă a Duhului Sfânt, este rezultatul intervenției supranaturale a Duhului Sfânt în viața omului. Bunăitatea se manifestă în diferite moduri: îndurare, milă, blândețe, bunăvoință, amabilitate. Bunăitatea implică îndeosebi o atitudine binevoitoare față de aproapele.

DESCRIEREA BUNĂȚĂȚII

Bunătatea își are originea în Dumnezeu, care își arată bunătatea față de întreaga creație. Plecând de la modelul lui Dumnezeu Tatăl, care este bun și dă ploaie și peste cei drekți și peste cei nedrepti (Matei 5:45), Isus ne îndeamnă în Predica de pe Munte să ne exprimăm bunătatea iubind, binecuvântând, rugându-ne și făcându-le bine celorlalți, inclusiv dușmanilor.

Datoria noastră este să fim disponibili și gata să manifestăm această roadă, așa cum suntem îndemnați în Efeseni 4:32: „Fiți buni unii cu alții”. Este responsabilitatea noastră să dorim și să ne îmbrăcăm cu „o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare” (Col. 3:12).

Iov își dovedește bunătatea față de nevoiașii care îl înconjurau, împlinind nevoile lor diverse (Iov 29:12-16). Mai mult, bunătatea lui se manifesta prin vorbe alinătoare sau chiar zâmbet (Iov 29:21-25). În toate, bunătatea este bunăvoința față de celălalt, fără a aștepta ceva în schimb.

IMPORTANTA BUNĂȚĂȚII

- Prin bunătatea manifestată de noi, putem demonstra lumii bunătatea lui Dumnezeu (2 Samuel 9:3).
- Bunătatea este mai importantă în ochii lui Dumnezeu decât jerfele și arderile de tot (Osea 6:6).
- Farmecul nostru stă în bunătate (Proverbe 19:22).

DEFINIȚIA FACERII DE BINE

Facerea de bine, ca roadă a Duhului Sfânt, urmează după bunătate: bunătatea se referă mai mult la inimă, bunăvoință, milă, îndurare, iar facerea de bine este bunătatea în acțiune, latura practică a bunătății. Noi „am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

DESCRIEREA FACERII DE BINE

Dumnezeu este sursa, originea și etalonul facerii de bine (Matei 19:17; Marcu 10:18). Prin propriile puteri, omul nu poate face binele (Rom. 7:18-19; Ps. 53:2-3). De aceea, depindem în totalitate de Duhul Sfânt pentru faptele noastre bune (Gal. 5:22; Col. 1:8-13).

Isus a făcut nenumărate acte de bunătate (Luca 7:40-50; Ioan 8:1-11). Isus transmite cum va judeca la sfârșitul veacurilor, și anume, după felul în care ne-am purtat cu „cei mai neînsemnați frați” ai Săi: am dat de mâncare sau de băut, am primit pe cel străin, am îmbrăcat pe cel gol, am mers la cel bolnav, l-am vizitat pe cel în temniță. Ori de câte ori am făcut bine acestora, ne-am arătat bunătatea față de Isus (Matei 25:45). Facerea de bine este răspunsul practic la nevoile celor din jur, ca pentru Domnul.

Apostolul Pavel oferă exemplul fraților din Macedonia și Ahaia care au ajutat săracii din Ierusalim cu bani (Romani 15:26). Și Filimon este îndemnat să facă bine și să-l primească pe Onisim, iar „binele pe care mi-l faci să nu fie silit, ci de bunăvoie” (Filimon 1:6-18).

IMPORTANTA FACERII DE BINE

- Faptele noastre bune sunt un răspuns la bunătatea lui Dumnezeu. Suntem datori să facem bine celor din jur, atât fraților de credință, cât și celor din afară (Galateni 6:9-10).
- Prin acte de bunătate și binefacere răspundem nevoilor diverse ale celor din jur (Romani 15:26).
- Dacă știm să facem o faptă bună și nu o facem, săvârșim un păcat (Iacov 4:17).

Realizează tabelul în caiet și completează-l.

Roada	Definiție	Roada reflectată în Dumnezeu Tatăl/ Fiul	Roada vizibilă la personajele Bibliei	Roada în viața credinciosului	Importanța
Îndelunga răbdare					
Bunătatea					
Facerea de bine					

Să explorăm

1. Numește cele două aspecte ale răbdării.
2. Precizează ce comparație folosește apostolul Iacov pentru a exprima faptul că noi trebuie să fim răbdători.
3. Explică diferența între bunătate și facere de bine.
4. Argumentează că noi, creștinii, trebuie să fim buni și să facem bine atât celor din Biserică, cât și celor din afara ei.
5. Enumeră câteva domenii în care ne putem arăta bunătatea și să facem bine celor din jur, pe baza exemplelor biblice.

PORTOFOLIU

Citește pasajul din Iov 29:12-25.

Cum și-a manifestat Iov bunătatea și facerea de bine față de cei din jurul său?

Scrie răspunsul în 7-10 rânduri pe o foaie A4.

Vocabular

STATORNIC = care nu se schimbă ușor, care are tărie sufletească; constant, hotărât, ferm.

IMPULSIV = care este înclinat să acționeze sub influența primului impuls; violent, nestăpânit.

AMABILITATE = atenție, bunăvoință, prietenie, gentilețe, politețe.

Verset de memorat

Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință. Galateni 6:10

Relația cu Biblia

Pornind de la relatarea biblică despre viața lui Iosif, răspunde la următoarele cerințe:

1. Precizează în ce domenii și-a manifestat Iosif îndelunga răbdare.
2. Menționează față de cine și-a arătat Iosif bunătatea. Meritau aceștia ca Iosif să fie bun?
3. Numește ce bine a făcut Iosif față de poporul egiptean. Dar față de Potifar?
4. Precizează ce bine a făcut Iosif fraților săi. A căutat Iosif vreun beneficiu personal în schimbul binelui făcut celorlalți?

CREDINCIOȘIA, BLÂNDEȚEA, ÎNFRÂNAREA POFTELOR

Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. 1Corinteni 4:2

DEFINIȚIA CREDINCIOȘIEI

Credincioșia este o caracteristică a roadei Duhului, care implică loialitate, statornicie, fermitate și hotărâre de a duce la bun sfârșit o hotărâre, mai ales atunci când este dificil. Când ești credincios, ceilalți pot avea încredere în tine și se pot baza pe tine. Înseamnă că îți respecti cuvântul dat. Credincioșia este puterea de a rămâne fermi, devotați credinței. Credința din inima noastră este dovedită de statornicia și dedicarea noastră.

DESCRIEREA CREDINCIOȘIEI

Dumnezeu este credincios, Își respectă promisiunile, este dedicat planului Său pe care Îl are cu omul.

Datorită credincioșiei lui Dumnezeu, El nu „va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre” (1Cor. 10:13), El ne va păzi până la venirea lui Isus (1Tes. 5:23-24).

Isus a demonstrat credincioșie față de Tatăl Său și de planul Tatălui: și-a îndeplinit misiunea pe pământ cu credincioșie, până la moarte. Isus este numit „Martorul credincios” (Apocalipsa 1:5).

Cei trei tineri din vremea lui Daniel au rămas credincioși lui Dumnezeu și au ales să nu se închine altor dumnezei, chiar dacă erau amenințați cu cuptorul de foc. Răspunsul lor a demonstrat încrederea lor în Dumnezeu și credincioșia față de Dumnezeul cel adevărat chiar până la moarte: „Și, chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat” (Dan. 3:18).

Credincioșia noastră se manifestă și în felul în care ne îndeplinim responsabilitățile. De exemplu, Gaiu a lucrat cu credincioșie în tot ceea ce făcea „pentru frați și pentru străini totodată” (3Ioan 1:5) iar „Epafras, preaiubitul nostru tovarăș de slujbă... este un credincios slujitor al lui Hristos...” (Col. 1:7).

Indiferent de cât de greu poate părea uneori, să rămânem credincioși lui Dumnezeu, poruncilor Lui și să ne îndeplinim zilnic îndatoririle pe care le avem.

IMPORTANȚA CREDINCIOȘIEI

- Credincioșia noastră este de folos, este rodnică pentru Împărăția lui Dumnezeu (Matei 25:20, 22).
- Când suntem credincioși, Dumnezeu ne dă responsabilități mai mari (Matei 25:21, 23).
- Răsplata finală pentru credincioșie este menționată în Apocalipsa 2:20: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.”

DEFINIȚIA BLÂNDEȚII

Blândețea este virtutea morală care constă într-o atitudine calmă, pașnică, prietenoasă, înțelegătoare și îngăduitoare față de ceilalți. Datorită prezenței Duhului Sfânt în credincios, acesta nu se enervează, nu se apără violent când este tratat nedrept, nu reacționează agresiv, nu protestează cu mânie. A fi blând nu înseamnă a fi slab, ci, dimpotrivă, a fi puternic și a te autocontrola.

DESCRIEREA BLÂNDEȚII

În 1 Împărați 19:12, Dumnezeu Însuși se descoperă lui Ilie într-un susur blând și subțire, pentru că blândețea îl caracterizează pe Dumnezeu. Exemplul suprem de blândețe este Isus, care a fost „blând și smerit cu inima” (Matei 11:27-30). De asemenea, când a fost „chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Isaia 53:7). Moise a fost inițial un om impulsiv și nestăpânit, dar prin puterea transformatoare a lui Dumnezeu, s-a distins ca fiind cel mai blând om (Numeri 12:3).

Blândețea trebuie să fie cunoscută de cei din Biserică, dar și de cei din afară: „Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii” (Fil. 4:5). În fața lumii trebuie să dăm socoteală cu privire la nădejdea care este în noi „cu blândețe și cu teamă” (1Pet. 3:15).

IMPORTANȚA BLÂNDEȚII

- Un răspuns blând potolește mânia (Prov. 15:1).
- Blândețea este necesară pentru a fi eficienți în propovăduirea Evangheliei (1Petru 3:15).
- Orice podoabă exterioară nu poate fi comparată cu valoarea unui „duh blând și liniștit” care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1Petru 3:4).

DEFINIȚIA ÎNFRÂNĂRII POFTELOR

Virtutea aceasta mai este cunoscută sub denumirea de autocontrol sau stăpânire de sine. Cuvântul „a se înfrâna” ne duce cu gândul la „a pune frâu”, „a se stăpâni”, „a se abține” și se referă la abilitatea de a ne autocontrola și a spune „nu” dorințelor și poftelor firești, carnale. Una din dovezile faptului că Dumnezeu lucrează în viața noastră este puterea de a ne controla gândurile, cuvintele și acțiunile.

DESCRIEREA ÎNFRÂNĂRII POFTELOR

Domnul Isus s-a împotrivit Diavolului când l-a ispitit (Mat. 4:1-11). Deși putea schimba pietrele în pâine, satisfăcându-și astfel foamea, Isus a rezistat ispitei. El a fost pe deplin om, fiind ispitit ca și noi, dar fără păcat (Evr. 4:15). El a ascultat întotdeauna de voia Tatălui, dând dovadă de disciplină și autocontrol.

Iosif a fost un om care a manifestat stăpânire de sine atunci când a fost ispitit de soția lui Potifar (Gen. 39:7-12); David nu s-a răzbunat pe Saul, deși era uns rege (1Sam. 24:1-7; 26:7-12); Iov a făcut legământ cu ochii lui pentru a nu da frâu liber poftelor (Iov 31:1); Pavel nu întoarce răul făcut cu rău (1Cor. 4:12-13) și se poartă „aspru cu trupul” lui (1Cor. 9:24-27). În aceste exemple, observăm că înfrânarea poftelor cuprinde diferite aspecte ale vieții noastre.

Înfrânarea poftelor se referă la a ne abține de la păcate, de orice fel, în dorința de a fi sfinți, ca Dumnezeu. Trebuie să ne controlăm felul de a gândi: „...orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2Cor. 10:5). Trebuie să ne controlăm felul de a vorbi: „Dacă crede cineva că este religios, și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima,

religia unui astfel de om este zadarnică” (Iacov 1:26). Trebuie să ne controlăm întreg comportamentul, fugind de „pofa firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1Ioan 2:16).

Prin înfrânarea poftelor, cu ajutorul Duhului Sfânt, creștinul își răstignește firea păcătoasă, pentru a învia împreună cu Hristos la o viață nouă. Apostolul Pavel exprimă atât de clar acest adevăr atunci când spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos; și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20).

IMPORTANȚA ÎNFRÂNĂRII POFTELOR

- Cel ce se poate înfrâna este mai de preț decât cel care cucerește cetăți (Prov. 16:32).
- Pofa trece, dar cel care face voia lui Dumnezeu are promisiunea vieții veșnice (1Ioan 2:16, 17).

SCRIBE

Realizează tabelul în caiet și completează-l.

Roadă	Definiție	Roadă reflectată în Dumnezeu Tatăl/ Fiul	Roadă vizibilă la personajele Bibliei	Roadă în viața credinciosului	Importanța
Credincioșia					
Blândețea					
Înfrânarea poftelor					

Să explorăm

1. Enumeră patru cuvinte care se referă la „credincioșie”.
2. Precizează ce personaj din Biblie este numit „tatăl credincioșilor” și explică de ce a primit această denumire.
3. Numește o pildă a Domnului Isus unde se vorbește despre credincioșie.
4. Menționează două elemente ale firii pământești care sunt în opoziție cu blândețea.
5. Descrie necesitatea blândeții în relațiile noastre în Biserică și în afara ei.
6. Enumeră cele trei domenii în care trebuie să ne înfrânăm.
7. Menționează cel puțin două metode prin care putem să ne înfrânăm poftele noastre.

Vocabular

VIRTUTE = însușire dominantă a caracterului, care îl face mai bun pe individul uman, din punct de vedere moral.

ZADARNIC = care este fără folos, fără rost, fără întrebuințare; în zadar.

FIRE(A) = caracter, fel specific de a fi al cuiva, temperament.

Verset de memorat

Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă. 1Petru 3:15

Aprofundare

Pe baza imaginilor de mai jos, rezolvă următoarele cerințe:

- Unește corespunzător imaginea cu una dintre cele trei roade: credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.
- Explică legătura dintre fiecare imagine și roada potrivită a Duhului Sfânt.
- Alege una dintre cele trei roade ale Duhului și găsește două situații din viața unui adolescent creștin în care acea roadă se manifestă.

CREDINȚIOȘIA

BLÂNDEȚEA

ÎNFRÂNAREA POFTELOR

Relația cu Biblia

Pornind de la textul din 1Corinteni 9:24-27, răspunde la următoarele cerințe:

- Identifică cu ce compară apostolul Pavel viața de creștin și care este asemănarea.
- Prezintă cât de importantă este credințioșia în atingerea țelului și scrie un exemplu practic care să ilustreze consecința lipsei de credințioșie.
- Enumeră la ce fel de înfrânări se supun cei care participă la jocurile sportive, precum și credințioșii care doresc viața veșnică.
- Explică expresia „mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire”. Cum se aplică la viața noastră?
- Precizează rezultatele înfrânării poftelor și a lipsei de înfrânare.

CUNUNA RODIRII

În iureșul tulburător al unor vremi amețitoare,
Nemistuiți pe jaru-arzând de febra unei deveniri
Uităm ades că alergăm pentru dorințe trecătoare,
Pentru fireasca viețuire a efemerei împliniri.

Cu bunăștiință ignorăm valori care se-adună-n suflet,
Și-mbogățesc viața eternă ce-o pregătim de pe pământ,
Trecem în plan secund scânteia ce luminează-al nostru umblet
Și dragostea și bucuria și pacea Duhului cel Sfânt...

O, de-am umbla în cârmuirea pe care ne-o dictează Duhul
Am birui în lupta firii, ce o purtăm pe-această glie
Printr-o răbdare îndelungă, prin bunătate, fapte bune,
Prin înfrânarea de orgolii, blândețe și credincioșie.

O, de-am lupta lupta cea bună a-mpotrivirii propriei firii
În Duhul am avea cunună! Am intona mărețul cânt
Despre puterea mântuirii de-a schimba seceta-n rodire!
Cununa veșnică de slavă, o vom primi prin Duhul Sfânt.

Speranța Doina Cătană,
vol. *Anotimpurile vieții*

RECAPITULARE

1. Completează spațiile libere cu cuvinte sau expresii din următoarea listă:

ISUS HRISTOS, VIAȚĂ, FIRII PĂMÂNTEȘTI, NOI, SURSĂ, REZULTATUL, OPUSE, NOUĂ

• Rosta Duhului este lucrarea lăuntrică pe care o produce _____ în viața noastră. Rosta Duhului este _____ prezenței lui Dumnezeu în noi. Dumnezeu locuiește în noi, prin Duhul Sfânt, și astfel, noi manifestăm acele caracteristici sau însușiri ale lui Dumnezeu.

• Deși rosta Duhului Sfânt este o înșiruire de _____ virtuți, totuși ele sunt un tot unitar, exprimat de singularul substantivului „roadă” pentru că toate aceste virtuți se întrepătrund și au o singură _____.

• Rosta Duhului este prezentată în epistola către Galateni 5:22-23 și apare în opoziție cu rosta _____ (preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea).

• Din două surse diferite (firea noastră sau Duhul Sfânt), apar atitudini și comportamente diametral _____. Cu cât îi permitem Duhului Sfânt să ne controleze viața, cu atât noi vom crește în asemănarea cu _____, care este întruchiparea tuturor virtuților morale.

• Duhul Sfânt locuiește azi în _____. Să ne dăm silința să arătăm celor din jur cât de bun, răbdător, iubitor, credincios este Dumnezeu. Putem face aceasta prin viața, comportamentele și atitudinile noastre. Răsplata este mare: vom avea _____ veșnică împreună cu Dumnezeu și vom oglindi celor din jur ce Dumnezeu minunat avem.

2. Asociază următoarele personaje biblice cu câte un element al roadei Duhului Sfânt și argumentează alegerea făcută.

Zacheu

Ioan Botezătorul

Iosif

Avraam

Rut

Pavel și Sila

Petru

Moise

Maria, mama lui Isus

3. Scrie câte o definiție a fiecărei roade a Duhului Sfânt. Citește definițiile în fața clasei și colegii vor identifica care roadă a Duhului Sfânt ai definit.

4. Isus este întruchiparea desăvârșită a roadei Duhului Sfânt. Cu cât căutăm mai mult roada Duhului în viața noastră, cu atât ne asemănăm cu Hristos. Exemplifică în viața Domnului Isus fiecare aspect al roadei Duhului Sfânt, găsind situații concrete în care acestea s-au manifestat.

5. Explică în 7-10 rânduri importanța roadei Duhului Sfânt, enumerând cel puțin trei beneficii ale roadei Duhului în viața noastră și a celorlalți.

EVALUARE

1. Notează cu **A** pentru adevărat și cu **F** pentru fals în dreptul fiecărui enunț de mai jos:

- ___ Dumnezeu ne-a iubit pentru că noi L-am iubit întâi.
- ___ În epistola către Filipeni, Pavel îi îndeamnă în mod repetat să se bucure în Domnul.
- ___ Un om condus de Duhul Sfânt va evita certurile, chiar dacă are dreptate.
- ___ Răbdarea noastră trebuie însoțită de cârtire.
- ___ Dumnezeu dă ploaie doar peste cei buni.
- ___ Facerea de bine trebuie arătată față de orice om în nevoie.
- ___ În lista din Evrei 11 sunt enumerați doar bărbații credincioși din Vechiul Testament.
- ___ A fi blând înseamnă a fi slab.
- ___ Înfrânarea poftelor implică și controlarea modului în care noi vorbim.

2. Alege varianta corectă:

A. Dragostea lui Dumnezeu este:

- a) Completarea Legii
- b) Anularea Legii
- c) Împlinirea Legii

B. Împărăția lui Dumnezeu este:

- a) Neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt
- b) Slavă și bucurie în Duhul Sfânt
- c) Pace, slavă și bucurie în Duhul Sfânt

C. Ferice de cei împăciuitori:

- a) Căci a lor este Împărăția cerurilor
- b) Căci ei vor vedea pe Dumnezeu
- c) Căci ei vor fi chemați fiii lui Dumnezeu

D. Răbdarea noastră se vede:

- a) În momente de fericire
- b) În necazuri și în relația cu oamenii
- c) în cer, nu pe pământ

E. Ceea ce face farmecul unui om este:

- a) frumusețea lui
- b) bunătatea lui
- c) zâmbetul lui

F. Dacă știm să facem un bine și nu-l facem:

- a) Vom fi judecați după cât am știut
- b) Rugăm pe altcineva să facă acel bine
- c) Săvârșim un păcat

3. Asociază corect:

Moise
Samariteanul milos
Filimon
Pavel și Sila
Iosif
Șalom
Iov
Avraam
David

Îndemnat să-l primească pe Onisim
Bucurie în temniță
Dumnezeu este pacea
Răbdător în necazuri
Bunătate față de Mefiboșet
Cel mai blând om
Dragoste de aproapele
Credincioșie
Soția lui Potifar

4. Enumeră elementele ce sunt cuprinse în roada Duhului Sfânt, conform cu Galateni 5:22-23.

VIAȚA COMUNITĂȚII ȘI SĂRBĂTORILE CREȘTINE

- NAȘTEREA DOMNULUI ISUS
 - BOTEZUL DOMNULUI
 - ÎNVIEREA DOMNULUI
 - ÎNĂLȚAREA DOMNULUI
 - POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

NAȘTEREA DOMNULUI ISUS

*Sufletul meu mărește pe Domnul
și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu. Luca 1:46-47*

VESTIREA NAȘTERII LUI ISUS HRISTOS

Îngerul Gavril s-a arătat tinerei fecioare Maria, aducându-i vestea „Și iată că vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia Îi vei pune numele Isus” (Luca 1:31). În această întâlnire neașteptată, îngerul recunoaște harul pe care Dumnezeu i l-a arătat Mariei, prin faptul că a fost aleasă să-L nască pe Domnul Isus. De asemenea, Gavril evidențiază identitatea divină și lucrarea Copilului care se va naște: „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt; și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David” (Luca 1:32). Pentru că Maria era nedumerită când a auzit vestea, îngerul Gavril îi dezvăluie care este rolul Duhului Sfânt în realizarea acestei minuni, copilul fiind zămislit de la Duhul Sfânt. Reacția Mariei dovedește supunere și ascultare față de Dumnezeu. Ea a fost aleasă, datorită caracterului său, pentru o lucrare unică: nașterea Fiului lui Dumnezeu.

CÂNTAREA MARIEI

După ce Maria a primit vestea că-L va naște pe Domnul Isus, s-a dus la Elisabeta, despre care îngerul Gavril îi spusese că a zămislit un fiu la bătrânețe. Întâlnirea celor două femei a constituit un moment special de manifestare a Duhului Sfânt (Luca 1:39-56). Auzind salutul Mariei, Elisabeta s-a umplut de Duhul Sfânt și rostește cuvinte de binecuvântare peste Maria, pe care o numește „mama Domnului meu”.

În cadrul acestei întâlniri, Maria a compus o cântare, în mod spontan. Prin aceasta, își exprimă bucuria față de lucrarea pentru care a fost aleasă de Dumnezeu. A fost înălțată de Dumnezeu din smerenie și pusă într-o stare de mare cinste. De acum, toate neamurile vor fi îndreptățite să o numească fericită. Prin versurile cântării, Maria exprimă că Dumnezeu

este atotputernic, că poate reazeza statutul social al oamenilor. Astfel, El a risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor, a răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor și a scos afară cu mâinile goale pe cei bogați. În esență, ultima parte a cântării Mariei arată că în cea mai importantă lucrare pe care Dumnezeu o pregătește pe pământ, smerenia și simplitatea au câștigat în fața mândriei și bogăției. În ochii lui Dumnezeu au mai mare valoare oamenii credincioși și curați, de aceea, lor li se vor încredința cele mai mari lucrări spirituale.

NAȘTEREA LUI ISUS HRISTOS

Iosif a călătorit din localitatea Nazaret, aflată în regiunea Galileea, spre cetatea lui David, numită Betleem, din regiunea Iudeea, pentru că era din seminția lui David, să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată, așa cum a fost vestit de îngerul Gavril. Pe când se aflau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că nu mai era loc pentru ei în locațiile special amenajate pentru găzduirea călătorilor.

PĂSTORII DIN BETLEEM

Pe când se aflau în Betleem, într-o noapte minunată, s-au arătat niște îngeri unor păstori, și le-au adus vestea cea bună a nașterii Domnului. A fost momentul în care îngerii au intonat imnuri de laudă: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preînalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:14). Cu adevărat, cerul s-a apropiat de pământ, și bucuria nașterii Domnului Isus a inundat inimile oamenilor. Cu toate că nașterea Mântuitorului a avut loc într-un staul, momentul a fost unul glorios prin simplitate. Dacă păstorii de lângă Betleem au fost primii care L-au văzut pe Pruncul Isus, înseamnă că înaintea Mântuitorului au trecut chiar și cei mai umili oameni.

ISUS ADUS ÎN TEMPLU

După perioada prevăzută de Legea mozaică, Iosif și Maria L-au dus la Templu. Acolo Domnul Isus a fost dedicat lui Dumnezeu, în acest sens fiind aduse jertfele prevăzute în Vechiul Testament: o pereche de turturele sau doi pui de porumbel. Jertfa adusă pentru Domnul Isus a fost cea pe care o aduceau familiile modeste, ceea ce arată posibilitățile familiei în care a ales să se nască Mântuitorul.

CÂNTAREA LUI SIMEON

Pe când se aflau în Templu, s-au întâlnit cu un om pe nume Simeon. Acesta ducea o viață sfântă și trăia cu frică de Dumnezeu. El primise de la Dumnezeu înștiințarea că nu va muri până ce nu Îl va vedea pe Hristosul Domnului, și, în acea zi, a fost călăuzit de Duhul Sfânt pentru a veni la Templu. Când L-a văzut pe Pruncul Isus, L-a recunoscut și L-a luat în brațe pentru a-L binecuvânta. El a compus o cântare în care a transmis: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel” (Luca 2:29-32).

SCRIBE

- Alegerea Mariei ne arată cât de important este caracterul curat atunci când Dumnezeu caută o persoană pentru o lucrare importantă!
- Nașterea într-o iesle ne învață lecția umilinței: valoarea unui loc este dată de prezența Domnului Isus!
- În ochii lui Dumnezeu au mai mare valoare oamenii credincioși și curați, de aceea, lor li se vor încredința cele mai mari lucrări spirituale.

Să explorăm

1. Descrie modul în care a fost vestită nașterea Domnului Isus de către îngerul Gavril și răspunsul Mariei.
2. Redă în 3-4 rânduri conținutul cântării Mariei și atitudinea acesteia față de chemarea lui Dumnezeu.
3. Prezintă în cinci rânduri evenimentul nașterii lui Isus.
4. Explică importanța aducerii Pruncului Isus la Templu.
5. Identifică în lecție trei virtuți ale lui Simeon.

Verset de memorat

Numele Lui este sfânt, și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El.

Luca 1:49-50

Aprofundare

1. Identifică pe hartă localitatea în care s-a născut Domnul Isus și localitatea din care proveneau Iosif și Maria:

2. Așează următoarele evenimente în ordinea desfășurării lor:

- Nașterea Domnului Isus
- Porunca lui Cezar August de înscriere
- Închinarea păstorilor în fața Pruncului
- Cântarea Mariei
- Vestirea Nașterii Domnului Isus
- Cântarea lui Simeon
- Isus adus în Templu
- Darurile magilor
- Întâlnirea Mariei cu Elisabeta

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în două grupe. Grupa de elevi care adună cele mai multe puncte câștigă. Punctele pot fi câștigate prin răspunsul corect la întrebări. Profesorul adresează fiecărui elev, pe rând, câte o întrebare. Elevul alege domeniul întrebării (nume, numere, închinători, locuri sau cine a spus?) și punctajul întrebării. Răspunsul corect al elevului înseamnă adunarea punctajului respectiv la punctajul grupului din care face parte.

pct.	Nume	Numere	Închinători	Locuri	Cine a spus?
100	Cine era împărat în Iudeea pe vremea nașterii lui Isus?	Câți magi au venit de s-au închinat Pruncului?	Ce semnifica cuvântul „mag”?	Locul nașterii lui Isus	„Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua...”
200	Ce înseamnă numele „Emanuel”?	Împăratul Iudeii a poruncit uciderea pruncilor. De la câți ani în jos trebuiau omorâți toți pruncii?	Darurile aduse de magi	De unde veneau magii pentru a se închina pruncului?	„Sufletul meu mărește pe Domnul și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, fiindcă a privit la starea smerită a roabei sale.”
300	Numele îngerului care a adus vestea nașterii lui Isus	La ce vârstă a rămas Isus în Templu, iar părinții îl căutau?	Ce daruri au adus păstorii pentru Prunc?	În ce cetate a copilărit Isus?	„Plecăciune ție căreia ți s-a făcut mare har. Binecuvântată ești tu între femei.”
400	La porunca cărui împărat roman au plecat Iosif cu Maria să se înscrie în locul lor de baștină?	Ce diferență de vârstă era între Isus și Ioan Botezătorul?	Ce cânta mulțimea de oaște cerească la nașterea lui Isus?	În ce țară au fugit părinții lui Isus, pentru a evita porunca lui Irod de a ucide pruncii?	„Duceți-vă și cercetați cu de-amănuntul despre Prunc și când îl veți găsi dați-mi și mie de știre ca să vin și eu să mă închin Lui.”
500	Cum îl chema pe bărbatul neprihănit de la Templu care aștepta să vadă Mântuirea lui Israel.	Câți ani avea văduva Ana, care era în Templu?	Care era semnul după care păstorii îl vor recunoaște pe Mântuitor?	În ce localitate au venit părinții lui Isus cu Pruncul ca să-l taie împrejur a opta zi?	„În Betleemul din Iudea, i-au răspuns ei, fiindcă iată ce este scris prin proorocul: Și tu, Betleeme, nu ești niciodată cea mai neînsemnată dintre cetățile lui Iuda.”

SONET DE CRĂCIUN

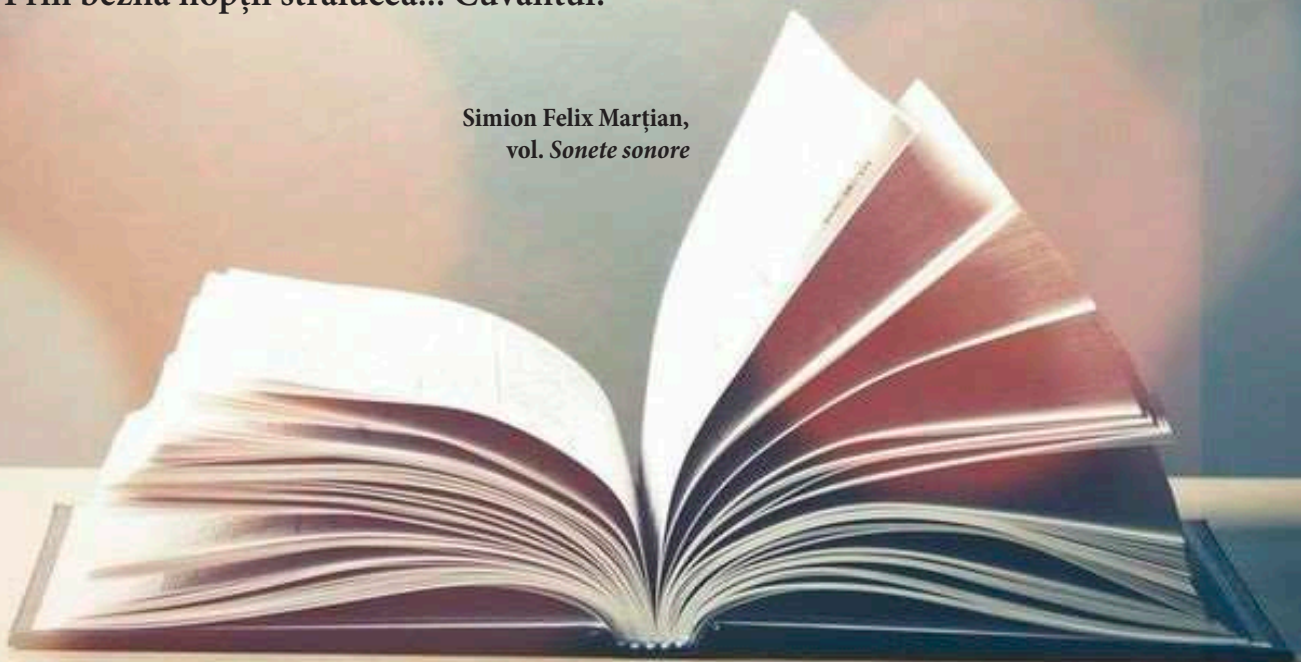
Cu aripi de lumină, veșnicia
Mișca zăvorul vieții-n Betleem,
Când dragostea cu pacea în tandem,
În iesle-și gângureau copilăria.

Având pe umeri tragicul blestem,
Pământul își primea din cer solia
Și, cu speranțe semănându-și glia,
Scria al vieții veșnice poem.

În noaptea-mpodobită cu păstori
Și coruri îngerești suindu-și cântul,
Prin aștrii vântuiau fiori,

Și-n ieslea unde se țesea veșmântul
Iertării sfinte pentru muritori,
Prin bezna nopții strălucea... Cuvântul!

Simion Felix Marțian,
vol. *Sonete sonore*

BOTEZUL DOMNULUI

Atunci a venit Isus din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Matei 3:13

NAȘTEREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Părinții lui Ioan au fost Zaharia și Elisabeta, amândoi din seminția preoțească a lui Levi. Ei au fost aleși de Dumnezeu pentru a deveni părinții lui Ioan, pentru că „amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului” (Luca 1:6). Cei doi nu aveau copii, deoarece Elisabeta era stearpă. Preotul Zaharia a intrat să tămâieze în Templu, și pe când slujea, i s-a arătat îngerul Gavril. Acesta i-a spus că Elisabeta va naște un fiu, căruia îi va pune numele Ioan. De asemenea, i-a prevestit că acest copil va fi mare înaintea Domnului și va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Dumnezeu. Lucrarea lui va fi una plină de putere: „va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători, la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El” (Luca 1:17). Pentru că Zaharia a pus la îndoială cuvintele îngerului, acesta i-a spus că va fi mut până ce se vor întâmpla lucrurile prevestite. Când a ieșit afară din Templu, nu a mai putut vorbi cu oamenii care îl așteptau, iar ei au înțeles că a avut parte de o vedenie pe când slujea înaintea lui Dumnezeu.

După ce s-a născut copilul promis, la ceremonia de atribuire a numelui, Dumnezeu i-a dezlegat limba lui Zaharia, care a început să vorbească și să aducă laude Domnului. A avut chiar un mesaj profetic despre lucrarea în care va fi implicat Ioan: „și tu, pruncule, vei fi chemat proroc al Celui Preaînalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui” (Luca 1:76-77).

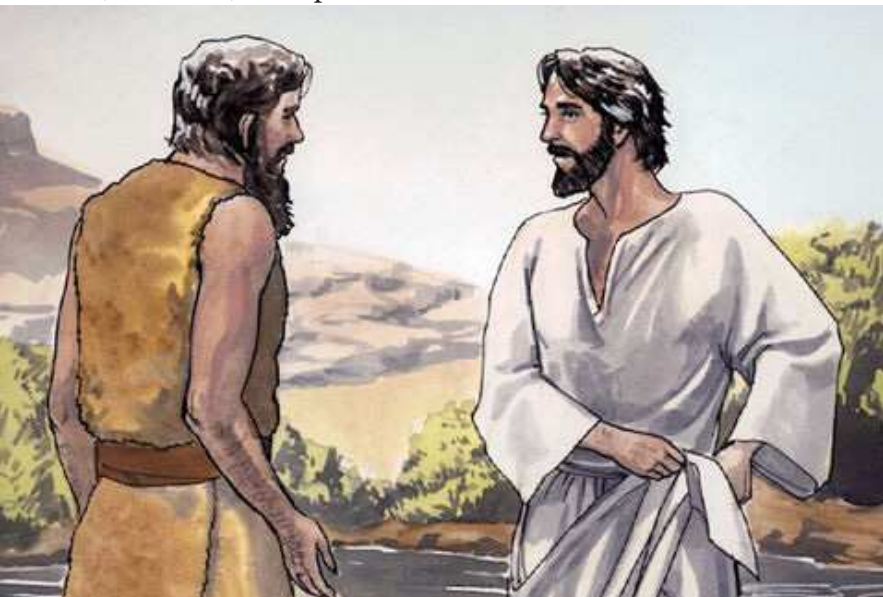
PROPOVĂDUIREA LUI IOAN BOTEZĂTORUL

Ioan și-a petrecut o parte din viață în singurătate, până ce și-a început lucrarea pentru care a fost ales de Dumnezeu (Luca 1:80). Modul său de trai respingea total bogăția și își asuma o viață simplă: „...purta o haină de păr de cămilă și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică” (Matei 3:4).

Mesajul lui Ioan Botezătorul a fost direct și clar: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape” (Matei 3:2). Le spunea oamenilor exact ce trebuie să schimbe în viețile lor, pentru a fi plăcuți Domnului.

Când noroadele l-au întrebat ce au de făcut, Ioan le-a spus să își împartă lucrurile cu cei săraci. Vameșilor le-a spus să nu ceară mai mult decât li s-a poruncit, iar unor ostași le-a spus să nu oblige pe nimeni să le dea bani, ori să învinuiască pe cineva pe nedrept.

Când Ioan a fost întrebat dacă el este Hristosul, le-a răspuns cu umilință că El urmează să vină și va face o lucrare și mai mare decât a lui: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine Acela care este mai puternic decât mine și Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Luca 3:16). Propovăduirea lui Ioan Botezătorul s-a axat

pe anticiparea lucrării pe care o va face Domnul Isus, și a avut scopul principal de a pregăti poporul din punct de vedere spiritual pentru venirea Mântuitorului.

BOTEZUL LUI ISUS HRISTOS

Nu există mai mare bucurie pentru un slujitor al lui Dumnezeu decât atunci când vede prezența lui Dumnezeu în lucrarea pe care o face. Ioan a avut parte de această mare bucurie,

când Isus s-a dus la râul Iordan pentru a fi botezat. Conștientizând importanța Persoanei Sale, a încercat să-L oprească prin cuvintele: „Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?” (Matei 3:14). Răspunsul Mântuitorului denotă smerenie și supunere, dar și dorința de a oferi un exemplu pe care alții să-l urmeze: „Lasă-Mă acum, căci așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit!” (Matei 3:15).

În momentul botezului, cerurile s-au deschis și Duhul lui Dumnezeu s-a pogorât peste El în chip de porumbel. Tot atunci, s-a auzit vocea Tatălui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Astfel, a fost confirmată identitatea dumnezeiască a Domnului Isus.

În urma acestui eveniment, s-a desfășurat cea mai minunată viață trăită vreodată pe pământ. Domnul Isus va dovedi o slujire deplină: predici pline de putere și minuni făcute din dragoste pentru oameni. Dar toate acestea vor culmina în momentul în care Isus va aduce jertfa supremă: moartea pe cruce pentru păcatele întregii omeniri.

SCRIBIE

- Faptul că preotul Zaharia a rămas mut mă învață să cred, nu să mă îndoiesc de Cuvântul lui Dumnezeu.
- Simplitatea și părțășia cu Dumnezeu a lui Ioan Botezătorul îmi arată că împlinirea vocii lui Dumnezeu este cea mai importantă activitate.
- Predica lui Ioan Botezătorul mă învață să fac fapte vrednice de pocăința mea, să traduc în fapte dorința mea de a-L sluji pe Dumnezeu.
- Alegerea lui Isus de a fi botezat de Ioan Botezătorul îmi arată cât de smerit trebuie să fiu.
- Curajul lui Ioan Botezătorul mă face să spun binelui bine și răului rău, indiferent de consecințe.

Să explorăm

1. Precizează o profeție din Vechiul Testament despre Ioan Botezătorul și explică cum s-a împlinit.
2. Relatează felul în care îngerul îi prevestește lui Zaharia despre nașterea lui Ioan Botezătorul.
3. Prezintă esența predicării lui Ioan Botezătorul și rolul acestuia de a pregăti calea Domnului.
4. Povestește evenimentul botezului Domnului Isus de către Ioan Botezătorul.
5. Menționează cum se reflectă unitatea Sfintei Treimi la botezul Domnului.

PORTOFOLIU

Creionează portretul fizic și spiritual al lui Ioan Botezătorul. Notează cel puțin trei caracteristici pe care le apreciezi la acesta.

Aprofundare

Pe baza cuvintelor lui Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30), răspunde la următoarele cerințe:

1. Exprimă într-o propoziție motto-ul tău în viață.
2. Relatează o situație din viața ta prin care tu poți să te micșorezi, astfel încât Isus să fie văzut mai bine.

3 **Verset de memorat**

Toți care ați fost botezați pentru Hristos v-ați îmbrăcat cu Hristos.

Galateni 3:27

Relația cu Biblia

Pornind de la textul din Matei 3:

„În vremea aceea a venit _____ și propovăduia în pustiul Iudeii. El zicea „Pocățiți-vă căci Împărăția Cerurilor este _____!”

Cât despre mine, eu vă botez cu _____ spre _____. Dar Cel ce vine după mine este mai _____ decât mine. El vă va boteza cu _____ și cu _____.”

rezolvă cerințele:

1. Completează spațiile libere.
2. Explică rolul pe care l-a avut Ioan Botezătorul în pregătirea poporului Israel pentru venirea lui Isus.
3. Menționează atitudinea lui Ioan Botezătorul față de Domnul Isus.
4. Enumeră despre ce botezuri este vorba în text și cui le sunt atribuite.

Să aflăm mai multe...

• Lucrarea lui Ioan nu a fost limitată la valea Iordanului. Afirmatia din Ioan 3:23 că el a părăsit pentru o vreme valea Iordanului și a desfășurat o campanie de botez (probabil de scurtă durată) „la Enon, aproape de Salim”, unde era apă din belșug, are implicații care pot fi trecute ușor cu vederea.

• Ioan a proclamat că împărăția avea să fie o domnie a neprihăririi, moștenită numai de cei care manifestă neprihănire în trăirea lor. De aceea mesajul lui de pocăință a fost îndreptat în special către evrei, deoarece Dumnezeu avea să curețe atât Israelul, cât și lumea întreagă (Matei 3:7-12).

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în două grupe. Fiecare echipă va primi, pe rând, câte o întrebare. Pentru fiecare răspuns corect, echipa va primi câte un cuvânt din versetul de mai jos.

Prima echipă care reușește să adune și să aranjeze toate cele opt cuvinte ale versetului va câștiga.

1. Cum se numea tatăl lui Ioan Botezătorul?
2. Cum se numea mama lui Ioan Botezătorul?
3. Ce spune Biblia despre părinții lui Ioan?
4. Ce i-a descoperit îngerul lui Zaharia?
5. Unde i-a vorbit îngerul lui Zaharia?
6. Ce s-a întâmplat cu Zaharia pentru că nu a crezut vorbele îngerului?
7. Până când a rămas Zaharia mut?
8. Cu ce se hrănea Ioan Botezătorul?
9. Ce misiune avea Ioan Botezătorul?
10. Ce a profetizat Isaia despre Ioan Botezătorul?
11. Ce spunea Ioan oamenilor?
12. Cum se numea râul unde acesta boteza?
13. Ce a spus Ioan când Isus a venit la el să fie botezat?
14. Ce s-a văzut în momentul botezului lui Isus?
15. Ce s-a auzit în momentul botezului lui Isus?
16. Care este momentul în care Isus începe să predice despre Împărăția lui Dumnezeu?
17. Pe care împărat l-a muștrat Ioan Botezătorul pentru viața lui păcătoasă?
18. Cum a murit Ioan Botezătorul?

La ce vârstă ți-ai propus să
solicitezi botezul în apă?
Cum te pregătești acum pentru
acest eveniment important?

ÎNVIEREA DOMNULUI

*Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat,
ca să aibă stăpânire și peste cei morți, și peste cei vii. Romani 14:9*

ÎNVIEREA LUI ISUS HRISTOS

Sărbătoarea învierii Domnului are o mare însemnătate pentru creștini. Este punctul central al credinței creștine. Crucificarea nu a fost o înfrângere, ci a fost drumul spre biruință asupra morții. Învierea celebrează mântuirea omului în urma suferințelor Mântuitorului, care și-a dat viața pentru noi.

La trei zile după ce Domnul Isus a fost pus în mormânt, a înviat din morți. În prima zi a săptămânii, femeile care l-au urmat pe Domnul Isus s-au dus dis-de-dimineață la mormânt. Acolo au fost uimite să vadă că piatra a fost dată deoparte. Înăuntru, au văzut că lipsește trupul Domnului. Atunci li s-au arătat doi îngeri care le-au întrebat „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?” (Luca 24:5)

La întoarcere, în mijlocul grupului de ucenici, au povestit experiența de care au avut parte. Cei mai mulți dintre ei n-au crezut aceste lucruri... în schimb, Petru și Ioan au alergat la mormânt, cu gândul de-a găsi trupul Domnului Isus. Însă au găsit doar fâșiile de pânză cu care a fost învelit trupul Domnului. Moartea nu a putut să-L învingă pe Domnul Vieții, jertfa de ispășire a fost dusă la bun sfârșit, Hristos a înviat!

ISUS SE ARATĂ UCENICILOR

Domnul Isus s-a arătat ucenicilor care se aflau împreună, cu ușile încuiate. El i-a salutată cu: „Pace vouă!” Apoi, le-a arătat mâinile și coasta Sa, care erau dovada suferințelor prin care a trecut. Toma a fost singurul ucenic care a lipsit de la această întâlnire. Auzind de întâlnirea cu Hristosul înviat, el a spus: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20:25). După opt zile, pe când ucenicii erau adunați în același loc, Isus li s-a arătat din nou. L-a invitat pe Toma să pună degetul pe semnele suferinței Sale, îndemnându-l să fie credincios. Relatarea biblică se încheie cu o fericire care ne vizează și pe noi: „Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

Doi dintre ucenici călătoreau împreună spre Emaus, discutând triști despre durerea despărțirii de Domnul. Era seara zilei de înviere. Isus s-a apropiat de ei și i-a întrebat: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” Fără să-L recunoască, ucenicii au relatat istoria dureroasă a ultimelor zile, în care Învățătorul lor a fost judecat pe nedrept de către preoți și condamnat la moarte. Domnul Isus a început să le explice că toate aceste suferințe trebuiau să se întâmple. Au intrat împreună în Emaus, au luat masa și L-au recunoscut doar după ce a rostit binecuvântarea și le-a împărțit pâinea. Cuvintele pe care le-au rostit după această revelație arată bucuria lor profundă: „Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?” (Luca 24:32)

Pe lângă acestea, Scriptura mai menționează arătarea Mântuitorului la Marea Tiberiadei (Ioan 21) și în Galileea (Matei 28:16-20). Însă El s-a mai arătat ucenicilor și în alte momente, după cum aflăm din Faptele Apostolilor 1:3 „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.” De reținut este că Isus s-a arătat celor apropiați, ucenicilor care au crezut în El.

BENEFICIILE ÎNVIERII

Învierea Domnului aduce în viețile credincioșilor numeroase binecuvântări spirituale.

Mai întâi, învierea ne arată cât se poate de clar că Domnul Isus a fost Dumnezeu. El a „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților...” (Romani 1:4). De acum, nu mai există nici o îndoială că Domnul Isus este cine a susținut că este: Fiul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, învierea a făcut posibilă lucrarea de mijlocire a Domnului înaintea lui Dumnezeu Tatăl. Apostolul Pavel arată ce face Mântuitorul în ceruri pentru noi: „Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34). Așadar, El este Marele Preot care mijlocește pentru oameni la Tatăl.

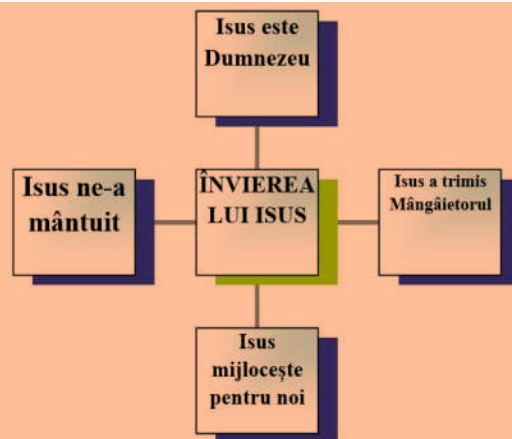
În al treilea rând, învierea contribuie la mântuirea oamenilor. Nașterea din nou, lucrarea lăuntrică de transformare a omului este un rezultat al învierii: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1Petru 1:3). După cum Hristos a înviat, tot astfel cei ce au trecut din această viață, vor învia în ziua revenirii Lui.

SCRIBIE

Realizează pe caiet următoarea schiță,
care arată beneficiile învierii Domnului Isus.

Pentru fiecare adevăr ce reiese din învierea
Domnului Isus caută un verset din Biblie potrivit.

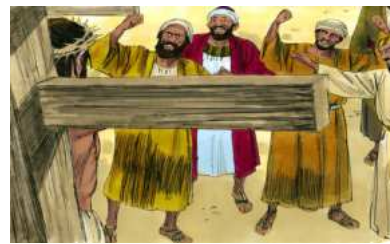

Să explorăm

1. Descrie învierea Domnului Isus Hristos.
2. Prezintă modul în care Domnul Isus se arată ucenicilor după înviere.
3. Precizează importanța învierii Domnului Isus Hristos pentru creștinism.

Aprofundare

Aranjează în ordine cronologică următoarele imagini. Descrie pe scurt evenimentul prezentat în fiecare imagine.

1. Cum sărbătoresc cei din jurul tău Paștele?
2. Cum ar trebui să sărbătorești Învierea Domnului Isus?
3. Cu ce te ajută în viața ta zilnică credința că Isus a înviat?
4. Demonstrezi mereu prin viața ta că Hristos trăiește în tine? (Galateni 2:20)

Verset de memorat

Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Romani 10:9

Relația cu Biblia

Asociază cuvintele Domnului Isus cu persoanele cărora

le-a fost adresate:

1. „Pentru ce plângi?”
2. Nu fi necredincios, ci credincios.
3. Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?
4. Pace vouă!
5. Copii, n-aveți ceva de mâncare?

- a. Ucenicii
- b. Cei doi ucenici pe drumul Emausului
- c. Toma
- d. Maria
- e. Ucenicii de la Marea Tiberiadei

VESTE ÎN GRABĂ

Știți c-a-nviat Hristos?
Trăiește!
Păcatul nostru L-a purtat
Până la capăt și, plătindu-l,
El a murit, dar a-nviat!

Știți c-a-nviat Hristos?
Trăiește!
Lucrarea-I s-a desăvârșit!
Prin înviere dovedește
Că va-mplini tot ce-a rostit

Știți c-a-nviat Hristos?
Revine!
Și, după cum a înviat,
Va da viață la oricine
Ce L-a crezut și L-a căutat

Iuliana Leontiuc,
vol. Untdelemn din orașul rozelor

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. Luca 24:51

ÎNĂLȚAREA LUI ISUS

Domnul Isus s-a înălțat la cer după patruzeci de zile de la înviere, de pe Muntele Măslinilor. Martori ai acestui eveniment măreț au fost ucenicii, care au rămas cu ochii pironiți la cer, după ce Mântuitorul s-a înălțat. Domnul le spusese ucenicilor, în mai multe rânduri, că urmează un astfel de moment. El le-a mai zis: „Vă este de folos să Mă duc...” (Ioan 16:7).

Înălțarea, la fel ca învierea, face posibilă lucrarea Sa de Mare Preot. Isus nu i-a părăsit pe ucenici, ci S-a dus în ceruri, unde continuă să mijlocească pentru cei credincioși. În Evrei 7:26-27 este arătată funcția Sa de Mare Preot. El este desăvârșit din punct de vedere moral, ceea ce Îi dă o autoritate preoțească unică: „Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut o dată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși”.

Isus s-a înălțat la cer ca să ne pregătească un loc. Gândul la această promisiune ne umple de bucurie. Fiecare trăim cu speranța că vom ajunge acolo, într-un loc mult mai bun. Domnul a spus: „Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14:2-3). Această promisiune ne arată că El dorește să fie împreună cu copiii Lui, pentru eternitate. Locul în care ne va duce va fi unul special, pe care oamenii nu pot nici măcar să-l descrie: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc” (1Corinteni 2:9).

PROMISIUNEA DUHULUI SFÂNT

Un rezultat al înălțării Domnului este trimiterea Duhului Sfânt. Isus vorbește despre un alt Mângâietor, care va rămâne în permanență cu ucenicii: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac” (Ioan 14:16). Acest lucru a fost posibil după înălțarea Sa la cer. În Ioan 7:39, vedem legătura dintre înălțare și pogorârea Duhului Sfânt: „Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”.

Ultimele cuvinte pe care le-a rostit Isus, înainte de înălțarea la cer, se referă tocmai la Duhul Sfânt. Le găsim în Faptele Apostolilor 1:8: „Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului”. Promisiunea dată

nu vizează doar comunitățile creștine din primul secol. Cu toții putem fi beneficiarii acestei mari binecuvântări. Aceasta implică responsabilitatea de a duce mărturia Evangheliei până la marginile pământului. Condițiile pentru ca promisiunea revărsării Duhului Sfânt să se împlinească în viețile noastre sunt: credința în Domnul Isus, pocăința sinceră a omului și cererea stăruitoare ca să fim umpluți cu Duhul Sfânt.

PROMISIUNEA REVENIRII

După ce ucenicii s-au despărțit de Domnul Isus, au continuat să Îl urmărească cu privirile lor. Era greu să accepte despărțirea de Cel care le-a fost Învățător timp de mai bine de trei ani. Atunci, li s-au arătat doi îngeri care le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care S-a înălțat

la cer din mijlocul vostru va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1:11)

Încă din momentul despărțirii, îngerii au anunțat că urmează ca Domnul să se întoarcă. Noi nu știm când se va întoarce, dar știm că trebuie să Îl așteptăm slujindu-L și să fim pregătiți pentru venirea Lui. Dacă la înălțare au fost martori doar ucenicii, Biblia spune că la întoarcerea Sa, toți oamenii Îl vor vedea (Apocalipsa 1:7).

SCRIBIE

• Înălțarea la cer nu este o sărbătoare a despărțirii, ci a speranței că va veni o zi în care El va reveni pe pământ.

• Prin înălțarea la cer, Domnul a putut să ne ofere câteva binecuvântări care ne sunt indispensabile: lucrarea de Mare Preot, pregătirea unui loc pentru cei credincioși și revărsarea Duhului Sfânt.

• Înălțarea la cer învață credincioșii să-L aștepte pe Domnul Isus să se întoarcă pe nori și să se pregătescă pentru acea zi minunată.

Să explorăm

1. Descrie înălțarea Domnului Isus Hristos.
2. Precizează două promisiuni făcute cu ocazia Înălțării Domnului Isus.
3. Explică promisiunea revărsării Duhului Sfânt.
4. Argumentează de ce promisiunea făcută de

Domnul Isus înainte de Înălțarea Sa la Cer este importantă.

3 Verset de memorat

Isus stă la dreapta lui Dumnezeu după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile. 1Petru 3:22

Relația cu Biblia

Citește pasajul din Luca 24:50-53 și identifică acțiunile ucenicilor care arată supunere și ascultare față de Domnul Isus Hristos, imediat după ce S-a înălțat la cer.

Aprofundare

1. Realizează o diagramă după modelul dat. Pornind de la secțiunea de verset: „Vă este de folos să Mă duc...” (Ioan 16:7), enumeră trei motive pentru care Isus consideră că a fost de folos să se înalțe la cer. Explică în 7-10 rânduri diagrama și modul în care ai completat-o.

2. Continuă propozițiile cu cuvintele sau expresiile potrivite din lista de mai jos:

Mângâietor, propovăduiască Evanghelia, ucenicii, revenirea Domnului Isus, Mare Preot

- Când Isus s-a înălțat la cer, martorii au fost _____.
- Înainte de a se înălța la cer, Isus i-a trimis pe ucenici să _____.
- Cei doi îngerii i-au asigurat pe cei prezenți de _____.
- Isus șade acum la dreapta lui Dumnezeu, îndeplinind slujba de _____.
- Isus a spus că nu-i va lăsa orfani pe ucenici, ci le va trimite un alt _____.

Activitate pe grupe

Se împarte clasa de elevi în două grupe. Fiecare echipă va citi din Biblie relatarea despre înălțarea Domnului Isus, așa cum este menționat în tabel.

Elevii vor copia și completa tabelul în caiete.

	Ioan 14:1-3, 28	Marcu 16:15-20	Luca 24:50-53	Faptele Apostolilor 1:4-11
Descrierea evenimentului conform textului				
Învățătura din textul biblic				

PORTOFOLIU

Realizează o compunere în care să descrii împlinirea promisiunii făcută de Domnului Isus înainte de înălțare și cum au primit putere ucenicii Domnului.

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru. Fapte 2:39

POGORÂREA DUHULUI SFÂNT

Duhul Sfânt s-a revărsat peste ucenicii care erau adunați împreună în ziua Cincizecimii. Pe neașteptate, a venit din cer un sunet ca un vânt puternic, au fost văzute limbi ca de foc așezându-se pe fiecare dintre ei, iar ucenicii au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească. O mare bucurie a umplut inimile lor și puterea Domnului era peste toți. Se împlineau acum cuvintele profetice ale lui Ioel: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2:28). Întâmplându-se toate acestea, s-a adunat o mulțime de oameni care a rămas incremenită. Mulți erau impresionați să îi audă pe ucenici vorbind în limbile lor, cu toate că aceștia nu le învățaseră niciodată.

În urma acestei experiențe, Petru s-a ridicat plin de Duhul Sfânt și a explicat celor prezenți ce se întâmplă. A predicat despre patimile Domnului Isus și despre învierea din morți, astfel încât oamenii prezenți au fost străpunși în inimă și i-au întrebat pe apostoli ce trebuie să facă. Petru le-a răspuns: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru” (Fapte 2:38-39).

IMPORTANȚA POGORÂRII DUHULUI SFÂNT

Importanța pogorării Duhului Sfânt este dată de lucrările pe care le face în viața personală a creștinilor și în viața Bisericii. În viața creștinilor, Duhul Sfânt acționează în patru lucrări principale: pocăința, nașterea din nou, botezul cu Duhul Sfânt și sfințirea. În viața Bisericii, se manifestă prin intermediul celor nouă daruri spirituale, aducând zidire comunității creștine.

Un alt lucru care arată importanța pogorării Duhului Sfânt stă în puterea spirituală pe care credincioșii o primesc. De altfel, Domnul Isus spusese la înălțare că vom primi o putere când se va pogori Duhul peste noi, și vom putea să fim martori ai Lui, până la marginile pământului. Puterea aceasta se manifestă îndeosebi în slujirea pe care o facem în numele Domnului, dar și în biruințele asupra ispitelor și încercărilor.

De asemenea, faptul că pogorârea Duhului a avut loc asupra tuturor ucenicilor este un lucru uimitor. Vorbim de o lucrare care poate fi trăită de către fiecare credincios care crede în Domnul Isus.

Dacă în vechime, Duhul se cobora ocazional peste un personaj, odată cu minunea din ziua Cincizecimii, aceste experiențe sunt posibile pentru toți credincioșii! Făgăduința aceasta este pentru toți oamenii care sunt chemați de Domnul, până ce se va reîntoarce Domnul pe pământ!

Să explorăm

1. Descrie momentul coborârii Duhului Sfânt peste ucenici, conform relatării din Faptele Apstolilor, capitol 2.

2. Explică impactul botezului cu Duhul Sfânt asupra Bisericii Primare.

3. Rezumă în 5-7 rânduri predica apostolului Petru din ziua Cincizecimii și efectul acesteia asupra ascultătorilor.

4. Enumeră lucrările pe care le face Duhul Sfânt, subliniind importanța Duhului Sfânt în viața credinciosului și a bisericii de astăzi.

Verset de memorat

...umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești. Galateni 5:16

SCRIBE

• Dumnezeu își împlinește întotdeauna promisiunile făcute. Dumnezeu a promis (în Vechiul Testament, prin profetul Ioel și în Noul Testament prin Isus) că va trimite Duhul Sfânt peste ucenici.

• Nu suntem singuri niciodată. Mângâietorul este cu noi.

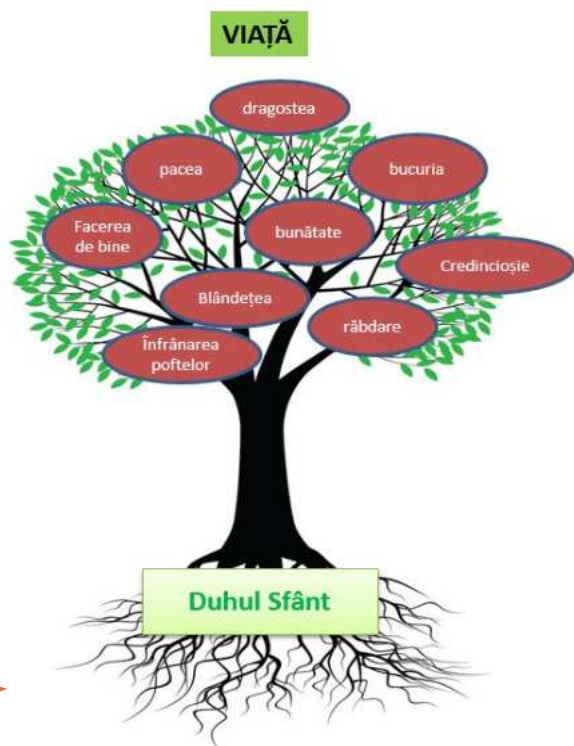
• Duhul Sfânt este prezent și lucrează în diverse forme în viața noastră de copii ai lui Dumnezeu: de la început (pocăință și naștere din nou) și până la sfârșit (până la învierea noastră).

• Să prețuim aceste vremuri în care Duhul Sfânt lucrează într-un mod atât de personal și direct cu fiecare dintre noi, cei care credem.

Aprofundare

Explică cum din două surse diferite (firea noastră sau Duhul Sfânt), apar atitudini și comportamente diametral opuse. Cu cât îi permitem Duhului Sfânt să ne controleze viața, cu atât noi vom crește în asemănarea cu Isus Hristos, întruchiparea tuturor virtuților morale.

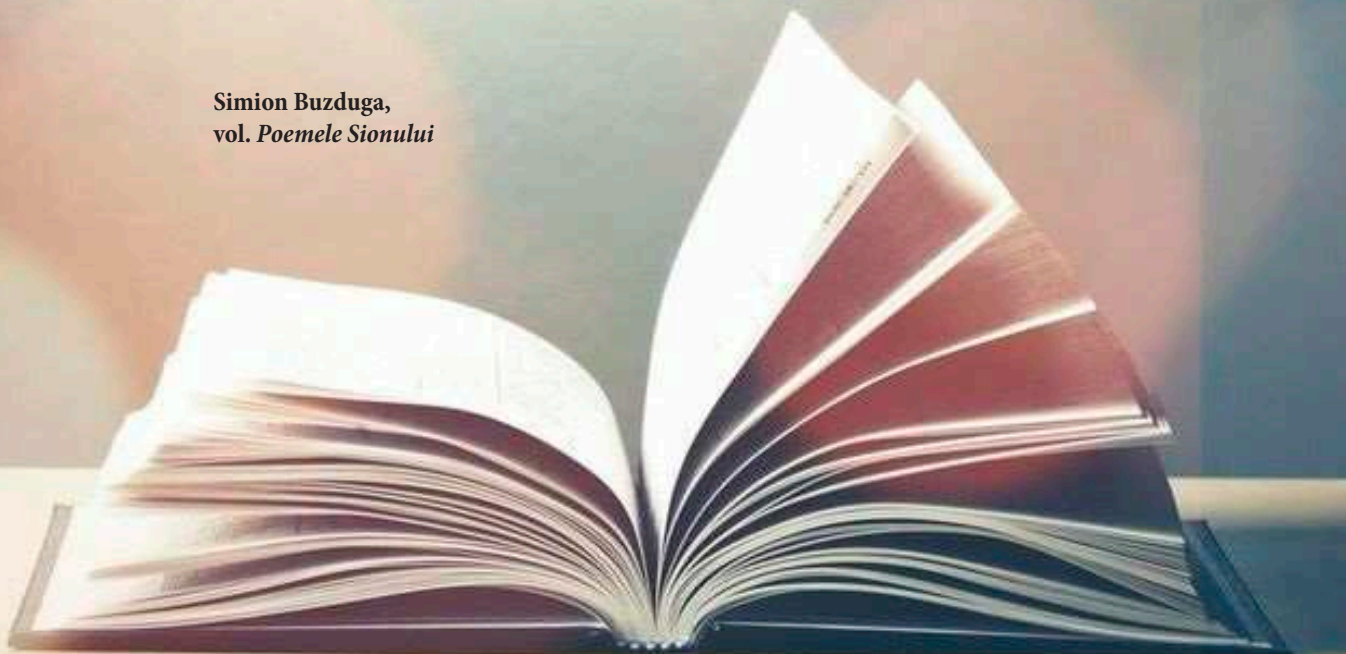
MAREA TRIMITERE

Urmașii Mei, vestiți azi Vestea Bună,
Cât încă este sfânt belșug de har,
Ca nimeni astăzi nu cumva să spună
Că n-a aflat de mântuirea-n dar.

Eu, Mesia, fac ultima chemare:
„Duceți-vă chiar azi în lung și-n lat
Chemați la Mine omul din pierzare,
Ca să-l salvez din moarte și păcat!

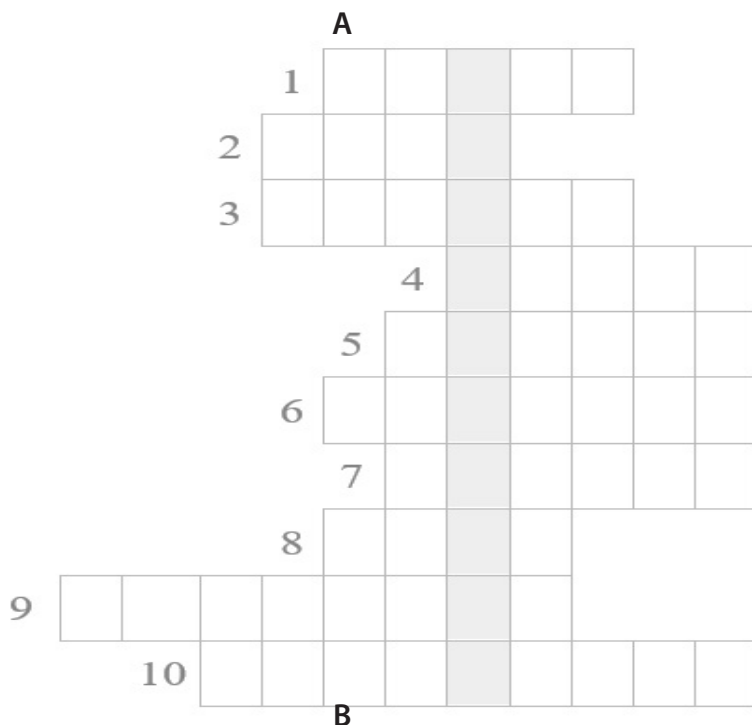
Lucrați cât este ziuă pentru Mine,
E-aproape noaptea, nu veți mai lucra...
Dați glas, voi, Evangheliei, știți bine
Că Mă întorc să dau răsplata Mea.”

Simion Buzduga,
vol. *Poemele Sionului*

RECAPITULARE

1. Rezolvă rebusul și vei descoperi pe verticală AB titlul domeniului studiat:

1. Sărbătoarea morții și învierii lui Isus.
2. Ucenicul care a vrut dovezi pentru învierea lui Isus.
3. Îngerul care anunță nașterea lui Isus.
4. Scufundarea lui Isus în apă de către Ioan.
5. Evenimentul din viața lui Isus comemorat de Crăciun.
6. Câte zile s-a arătat Isus după înviere?
7. Duhul Sfânt la botezul lui Isus.
8. Botezătorul.
9. Sărbătoarea ridicării lui Isus la cer.
10. Pentecost.

2. Completează spațiile libere:

- a. Maria, mama lui Isus, a compus o cântare de laudă în contextul întâlnirii cu _____.
- b. După Învierea Sa, Isus s-a arătat timp de _____ zile.
- c. Domnul Isus s-a înălțat la cer după _____ zile de la înviere, de pe _____.
- d. _____, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul _____.

3. Asociază corespunzător:

A. Petru	a. Vestirea nașterii lui Isus
B. Ioan Botezătorul	b. Se închină Domnului Isus
C. Toma	c. Predică plin de curaj
D. Gavril	d. Botezul lui Isus

4. Realizează o compunere de 15-20 rânduri în care să cuprinzi următoarele cerințe:

- a. Precizează care au fost beneficiile jertfei Domnului Isus pentru noi, oamenii.
- b. Enumeră cele patru lucrări principale ale Duhului Sfânt în viața omului.
- c. Prezintă pe scurt promisiunile transmise de Domnul Isus cât a fost pe pământ.

EVALUARE

1. Notează cu A pentru adevărat și cu F pentru fals în dreptul fiecărui enunț de mai jos:

- ___ Elisabeta a compus o cântare de laudă cu prilejul întâlnirii cu Maria;
- ___ Părinții lui Ioan Botezătorul au fost muți;
- ___ Isaia a profetizat despre suferințele și moartea lui Isus;
- ___ La înălțarea lui Isus, martori au fost doar ucenicii Săi;
- ___ La Cincizecime, Duhul Sfânt s-a pogorât în formă de porumbel.

2. Alege varianta corectă:

A. Când Pruncul Isus a fost adus la Templu,

acolo erau:

- a. Simeon și Samuel
- b. Simon și Ana
- c. Simeon și Ana

B. Evenimentul la care Sfânta Treime își face

simțită prezența este:

- a. Nașterea lui Isus
- b. Botezul lui Isus
- c. Moartea lui Isus

C. După înviere, Isus se arată ucenicilor și le

vorbește despre:

- a. Înălțarea Sa
- b. Vremurile apocaliptice
- c. Împărăția lui Dumnezeu

D. La înălțarea Sa, Isus a promis:

- a. Că va trimite Duhul Sfânt
- b. Că le va da pace ucenicilor
- c. Că va cina cu ucenicii în Împărăția lui

Dumnezeu

E. În ziua Cincizecimii, s-au întâmplat

următoarele evenimente supranaturale:

- a. Ucenicii au vorbit în alte limbi, s-au văzut limbi de foc deasupra ucenicilor, s-a auzit un vâjâit puternic
- b. Ucenicii au început să facă semne și minuni
- c. Au murit Anania și Safira

3. Asociază corespunzător:

A. Nașterea lui Isus

B. Botezul lui Isus

C. Învierea lui Isus

D. Înălțarea lui Isus

E. Pogorârea Duhului Sfânt

a. 120 de credincioși

b. Maria Magdalena

c. Ioan Botezătorul

d. Ucenicii

e. Magii și păstorii

4. Completează spațiile libere:

a. Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei _____ Ta, pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor, _____ care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel (Luca 2:29-32).

b. Iată glasul celui ce strigă în pustie: „Pregătiți _____ Domnului, neteziți-I _____” (Matei 3:3).

c. _____, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai _____. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

d. În casa _____ Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un _____ (Ioan 14:2).

4. Caută în careu cele nouă roade ale Duhului Sfânt:

BLANDETEA
BUCURIA
BUNATATEA
CREDINCIOSIA
DRAGOSTEA
FACEREADEBINE
INFRANAREA
PACEA
RABDAREA

F	A	C	E	R	E	A	D	E	B	I	N	E
T	M	A	D	T	F	E	A	Z	B	H	D	B
X	E	N	E	G	H	T	I	G	X	P	I	L
D	R	G	I	U	U	A	S	A	N	A	N	A
L	R	P	N	Z	T	T	O	E	V	C	F	N
H	Q	A	P	R	J	A	I	R	F	E	R	D
P	A	D	G	J	O	N	C	A	B	A	A	E
J	F	M	J	O	L	U	N	D	U	W	N	T
L	I	B	C	O	S	B	I	B	C	W	A	E
Y	M	U	Q	C	F	T	D	A	U	S	R	A
P	P	Q	A	Z	H	Q	E	R	R	M	E	X
Z	L	W	O	Q	P	C	R	A	I	B	A	M
R	Q	R	U	R	L	A	C	Q	A	S	S	P

Roadele Duhului

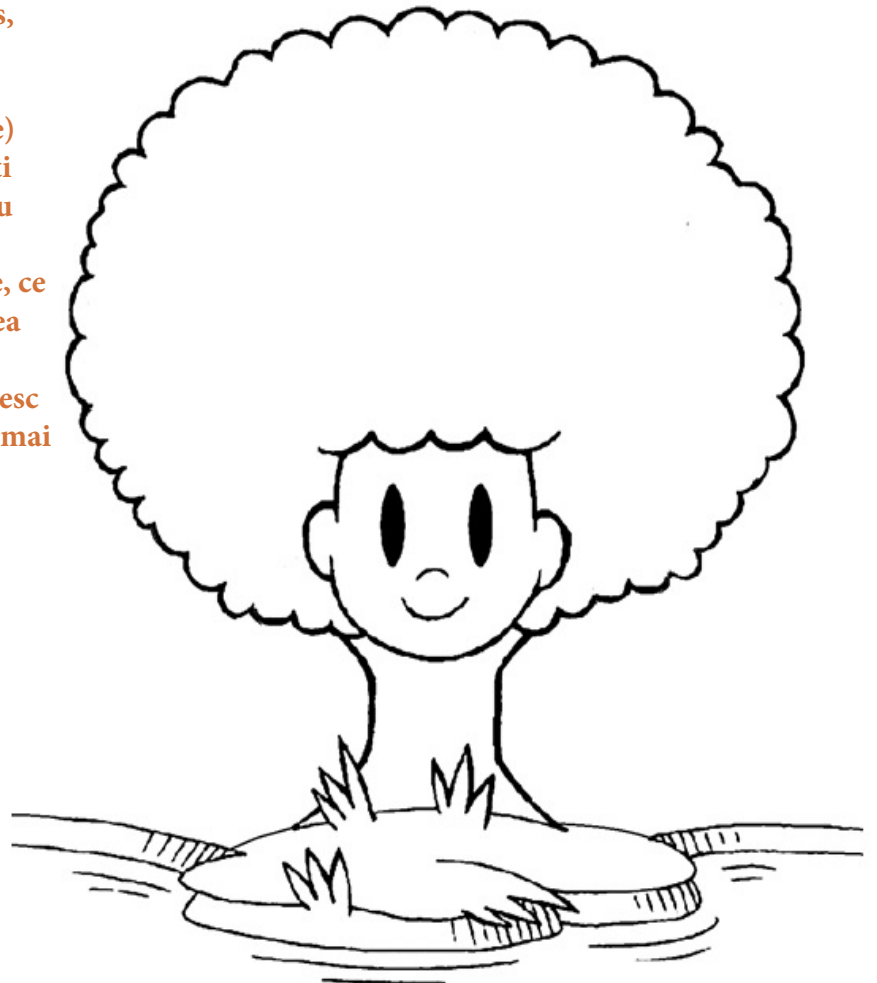
Galateni 5.22-23

5. Realizează copacul de mai jos, acesta fiind o reprezentare a vieții tale.

Notează pe copacul tău roadele (sentimente, atitudini, comportamente) care te caracterizează cel mai mult. Poți alege dintre roadele firii pământești sau roadele Duhului Sfânt.

Analizând toate cuvintele scrise, ce stă la baza comportamentului tău? Firea pământească? Duhul Sfânt?

Ce roade ale Duhului Sfânt lipsesc din viața ta? Ce poți face să semeni tot mai mult cu Domnul Isus?

EVALUARE FINALĂ

1. Definește termenii:

Duhul Sfânt = _____.

Cincizecime = _____.

darurile Duhului = _____.

creștinism = _____.

pentecostalism = _____.

2. Răspunde la următoarele cerințe prin enunțuri concise:

a. Precizează care a fost rolul Duhului Sfânt în Vechiul Testament.

_____.

b. Enumeră evenimentele supranaturale petrecute la Cincizecime.

_____.

c. Descrie lucrarea Duhului Sfânt în Biserica Primară.

_____.

3. Completează spațiile libere cu următoarele cuvinte:

manifestările, Luther, Duhului Sfânt, Cincizecime, persecuții, Andrei, apostolică

Biserica Primară a luat naștere la _____. Creștinii au răspândit credința lor cu ajutorul _____. Credința creștină s-a răspândit și pe teritoriul țării noastre prin apostolul _____. De-a lungul istoriei, Biserica a trecut prin multe _____. Un moment important din istoria Bisericii a fost reforma lui _____ din secolul al XVI-lea. Mișcarea pentecostală își are rădăcina în perioada _____ și se distinge prin _____ Duhului Sfânt.

4. Asociază corespunzător:

A. Iudaism

B. Creștinism

C. Islamism

D. Budism

a. Biblia, Dumnezeu

b. Învățăturile celui Iluminat

c. Tora, Iehova

d. Coran, Mahomed

5. Notează cu A pentru adevărat și cu F pentru fals în dreptul fiecărui enunț de mai jos:

___ Sărbătorile creștine sunt oportunități de a răspândi vestea bună a mântuirii și altor oameni.

___ Nașterea Domnului se sărbătorește pe 24 decembrie.

___ Paștele evreilor și Paștele creștinilor au aceeași semnificație.

___ Domnul Isus S-a înălțat la cer după 50 zile de la învierea Sa.

___ Pogorârea Duhului Sfânt a avut loc pentru prima dată în Ierusalim.

6. Plecând de la textul biblic din Faptele Apostolilor 1:8

Ci voi veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.

argumentează, în maxim 10 rânduri, afirmația:

Fiecare tânăr creștin, născut din nou, trebuie să mărturisească celor din jurul lui despre Domnul Isus, prin vorbele și faptele sale.

7. Scrie o compunere despre lucrarea Duhului Sfânt în viața adolescentului creștin, având în vedere la următoarele cerințe:

- Lucrarea Duhului Sfânt în viața omului;
- Roadă Duhului Sfânt;
- Darurile Duhului Sfânt.

BAREM:

Subiectul 1: 15 puncte (3 puncte x5)
Subiectul 2: 9 puncte (3 puncte x3)
Subiectul 3: 7 puncte (1 punct x7)
Subiectul 4: 4 puncte (1 punct x4)
Subiectul 5: 5 puncte (1 punct x5)
Subiectul 6: 20 puncte
Subiectul 7: 30 puncte (10 puncte x3)

Oficiu: 10 puncte
Total: 100 puncte

REGELE PACE

- FRAGMENT -

Un vânt de seară începu să joace
Și regele în cale se opri
Vorbind ciudat de tainice soroace.
„Ierusalime...” Mesia vorbi
„O, de-ai cunoaște în această zi
iubirea Mea care-ți aduce PACE!”

Și Pacea Sfântă, Pacea Împlinirii
Se coborî apoi în Templul ei.
Dar preoții, bătrânii farisei,
toți cei uniți la masa răzvrătirii,
acele minți viclene și deșarte,
au vrut mai bine negură și moarte.
Și-atunci lăsând coroana lui David
sub aripile acvilei romane
Isus luă mulțimile sărmene,
pornind să cucerească nu un zid,
nu cetățui de piatră, nu coroane,
ci inimi, fortărețele umane...

Și-astfel pe măgărușul umilinței,
întâmpinat de suflete fervente
trecu Mesia, regele Credinței,
Spre Roma, spre Olimp, prin largi torente,
spre toate cele șase continente.
Și când prin valul Dunării involt,
Trecu Isus cu sfânta lui povară,
străbunii noștri Îl întâmpinară
pe Mureș, pe Târnave și pe Olt.
Și se făcu în inimi primăvară.

Plugarii își lăsară fieru-n glie,
Ciobanii, miorițele la stână
Iar tinerele acul pe tipsie.
Și mulți L-au găzduit cu bunătate
Pe Mesia în patria română.

Prietene, ascultă. Ia aminte.
Nu simți tu oare-un freamăt de zăvoi?
Nu vezi cum cei umili se strâng șuvoi?
cu bucuria cântecelor sfinte?
Nu știi că Domnu-i încă pe Negoii
și pe Bihor, călcând pe vechi veșminte?

Mai poți tăcea, când nici un dor nu tace?
Mai poți să stai deoparte ca un sloi?
O, vino dar să cânti și tu cu noi,
întâmpinând eternul REGE-PACE!
O, vino-ACUM, căci iată, El se-ntoarce,
La capătul mileniului doi,
Spre zidul sacru iarăși înapoi!

Costache Ioanid,
Vol. *Taine*

